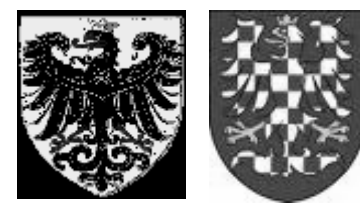

NOVINY

Volume 3 Issue 35(262)

ČTRNÁCTIDENÍK SLUŠNÝCH KRAJANŮ

22.VI. – 5.VII. 2009

PP 255003/04496

MĚLI BYCHOM SI POMÁHAT

PUBLISHED FROM JULY 1999

S tručné zprávy.

Pondělí 22. června

Íránské Revoluční gardy hrozí opozici potlačení jakéhokoli dalšího protestu USA jsou připraveny na možnost, že by KLDL zaútočila na Havaj, prohlásil Obama Záruky pro Irsko nejsou změnou lisabonské smlouvy reformující EU, domnívá se česká vláda

ODS opustila lidoveckou frakci v EP a s britskými konzervativci či polskou PiS zakládá novou

Vláda schválila návrh, který zvyšuje stupnici platových tarifů pro všechny zdravotníky **Rath začal s předvolební kampaní: Když vyhraje ODS, přestanou hradit poplatky!** Ministerstvo zdravotnictví chce navýšit zásoby antivirotik kvůli prasečí chřipce Paroubkova popularita rapidně klesá, tvrdí průzkum STEM **pokračování na str. 2**

Slovo vydavatele:

Noviny NOVINY se právě dožily **deseti let.** Nevím, co k tomu podotknout, snad jen, že to uteklo jako voda. Máme méně předplatitelů, než jsme měli po prvním roce; část jich odešla na věčnou slávu, pár se odstěhovalo na stará kolena zpět, tady odebírají důchod a tam ho vesele utráčí.

Někdy nevím, co dál. Nelze se totiž zavděčit každému. Dnes jsem dostal dopis od paní D. z Melbourne, která už nechce odbírat noviny,

jelikož neobjektují články pana Hedvíčka, Hájků a ostatních, kteří se prý vyjadřují hrubě a vulgárně o ČR a plivají na české lidi. Druhý čtenář si zase stěžuje, že jsem přestal otiskovat hedvíčkovice články a přeje si, abych také více otiskoval dopisovatele z Austrálie. No a teď, babo raď. Já sám bych strašně rád otisknul vzpomínky Čechů na přistěhování se do Austrálie nebo na N.Zéland - najde se někdo, kdo nám napíše?

Dozvolujeme si upozornit, že předplatné je na další rok **ŠEDESÁT dolarů**, ale za každý dolar navíc k udržení Novin vám moc a moc děkujeme.

Fotografie na této straně je z povodní v Severních Čechách

Stěli bychom si pomáhat .

KOŠ PŘÁNÍ A KYTICE SLIBŮ

Ludwig von Gress

Vláda vyprodukovala Bílý papír o obraně Austrálie (Defending Australia in Asia Pacific Century: Force 2030, Defense White Paper, dále jen DWP). Nevím, kolik úředníků na tom pracovalo posledních devět let, ale 140 stránek obsahuje tolik byrokratického žargonu, zamlžování a nesmyslů, že i mandarínští Nebeské říše by si závistí ukousli cop. Kupříkladu, každého asi potěší, že již v roce 2030, pokud nebudou nějaké změny, bude mít armáda pohyblivá vozidla (mobile vehicles). Doufáme.

Bez politicky správných nesmyslů by mohl být DWP o třetinu kratší. Změny klimatu (špatné), globalizace (dobrá), OSN (přímo fantastické), masová migrace (možná špatná) musí mít

příjemnějším jeden odstavec, nemluvě již o právech žen a všemožných rasových skupin.

Plán je překvapivě ambiciózní a pravděpodobně nereálný. Mezi politicky správnou vatou se najde mnohé, s čím se nedá než souhlasit. Jako by to byl kompromisní výtvar dvou skupin rozdílných názorů, jakýsi sůl a pepř papír. Nicméně, musí se přiznat, že připravovat obranu země s převážně chamberlainovskou populací kolem 20 milionů, s pobřežím 25 760 km a s nejpravděpodobnějším potenciálním nepřitelem, který je zároveň největším odběratelem našich surovin není jednoduché.

DWP srovnal naše spojence podle důležitosti. Myslím, že postačí, když je jen ve stejném pořádku vyjmenuji: USA, Japonsko, Čína, Korea, Indie, Indonésie, Singapur, Malajsie, Vietnam, Kambodža, Filipíny, Thajsko, Nový Zéland, Východní Timor, PNG, Pákistán, Afghánistán a - Velká Británie. Jak se časy mění. V první desítku jsou tři komunistické diktatury. Číňané četli DPW dříve, než jej naše vláda laskavě ukázala opozici. Říká to hodně jednoduše a vřelých vztazích naší socialistické vlády ke komunistické diktatuře, jednak o neefektivnosti Turnbullovy koalice.

Podle DWP kromě Severní Koreje a al Kajdy nepřátelé nemáme, i když zmínka o obrovském rozmachu Číny je hned před tou o růstu zbrojení v Asii. Alespoň tak. A přesto všechno, bez ohledu na naši ochranu Spojenými národy, budeme zbrojit také. Nejvyšší čas podle mne a podle některých i pozdě. Otázka, jestli budeme zbrojit, nebo o tom jen mluvit, nechám na konec. Zatím budu předstírat, že to co se údajně chystá, je reálné.

Royal Australian Air Force (RAAF) dostane sto stíhaček F-35 Joint Strike Fighter (JSF). Zatím kupujeme F/A 18F Super Hornets, které do roku 2010 mají nahradit F-111 (poprvé vzletl 1964) a část F18 Hornetů (poprvé vzletl 1974). Datum prvního letu jen naznačuje stáří původního konceptu. Letadla se stále modernizují, zejména jejich elektronika a F-111 je letadlo stále schopné fotografovat indonéské rybářské čluny. Ovšem za předpokladu, že po něm nikdo nestřílí. Když jsme šli pomáhat Američanům v Iráku, F-111 zůstaly doma a Hornety litaly jen tam, kdy Iráčané neměli radary řízenou protiletadlovou obranu. Hornety nedávno dostaly drahé elektronické vylepšení, ale až pak si někdo všiml, že trupy začínají mít problém. Šedesát tisíc letových hodin je prý limit. Budou muset vydržet do příletu F-35, což znamená nové trupy a novou elektroniku. Možná, že by bylo lepší uspořádat nákup SuperHornetů. Do února t.r. totiž Lockheed Martin vyrobil F-35 pět. DWP neuvádí, z jakých důvodů byl odmítnut konkurenční F-22A Raptor, který je vedle B-2A jediným letadlem údajně schopným úniku moderním radarům a protiletadlovým raketám, nyní i v Asii běžným.

Abych nebyl obviněn s přílišného a zaujatého zjednodušování, přiznávám, že jsem si vědom, že ozbrojené síly, zejména ty moderní, jsou stále v přechodu, v konstantní, i když ne plynulé modernizaci. Jakási *menopauza militaris*. A jak už to bývá, než se najde nový model, ten starý už skoro k ničemu není, jenom k udržování hřejivého pocitu za

chladných nocí. Vyměňovat pořád za ten nejnovější model si málokdo může dovolit, o to se již modelky, pardon, výrobci zbraní postarají.

Dále koupíme pět tankovacích letadel KC-30A do konce roku 2010, a po 2011 šest letadel s palubním výstražným a kontrolním radiolokátorem Wedgetail. Osm starých Orionů AP-3C, s nimiž hlídáme moře kolem a které začínají mít problémy s křídly, nahradíme osmi P-8A Poseidony a možná až sedmi bezpilotními létajícími zařízeními. Vzdušnou dopravu budou obstarávat čtyři Globemastery C-17 a dvanáct C-130 Herculesů, z čehož C-130H budou nahrazeny C-130J a dva budou navíc. DHC-4 Caribou bude nahrazen novým typem lehkého dopravního letadla.

Armáda dostane 8 100 různých nových vozidel, a to i obrněných, ale především projde reorganizací, přičemž naše hlavní úderná síla, tři brigády o 4000 vojáků, zůstanou hlavní silou. Smysl reorganizace mně uniká, ale s nápadem, že armáda by měla být schopna boje, souhlasím. Šest vrtulníků CH-47D Chinook bude nahrazeno sedmi CH-47F. Pro zajímavost, US armáda operuje s 500. Třicet MRH-90 nahradí vrtulníky Blackhawk. Dvě baterie samohybných 155 mm děl a čtyři baterie tažené, nové minomety, vrtulník Tiger a další a další zajímavosti, často jen zvané

“více vyvinutý systém”. Nepřítel nebude vědět, do čeho střelil dřív.

Námořníci na tom budou nejlíp. Již na obálce DWP jsou vyobrazeny všechny tři naše ponorky třídy Collins, t.j. tři ve vodě. I ty tři jsou částečně obsazeny půjčenými americkými důstojníky. Zbývající tři jsou v suchém doku. Nyní bude mít Royal Australian Navy (RAN) nových, lepších ponorek dvanáct. Kromě nukleárního pohonu budou mít, vše, co by si mohl člověk přát, včetně raket s plochou dráhou letu (cruise missiles). Budoucí ponorky, s velkým “B” (The Future Submarine) budou ve všem lepší a budou se montovat třicet let v Jižní Austrálii. Kovový odborář Greg Combet, nyní parlamentární sekretář pro “Defence Procurement”, ve svém projevu k Submarine Institute of Australia, to přirovnal k stavbě hydroelektrického komplexu Snowy Mountains v letech padesátých.

Budeme mít tři torpédoborce vybavené raketami SM-6 s dosahem 370 km a osm Budoucích fregat, (opět velké “B”) které nahradí fregaty třídy Anzac. V moderní politicko-námořní terminologii jsou třídy válečných lodí popletené - až budou mít Číňané letadlovou loď, nazvou ji “člun pobřežní ochrany lidu”, a politici to budou opakovat, aby někoho mírumilovného nevyprovokovali k útoku. Dále dvě zbrusu nové obojživelná vyloďovací plavidla pro vrtulníky, šest těžkých vyloďovacích plavidel

a jednu velkou strategickou přepravní loď o výtaku 10 až 15 tisíc tun. Pobřežní čluny budou také nové, větší (výtlak 2000 tun) a lepší. Nahradí třídu Armidale a spoustu jiných pomocných lodí. Málem se zdá, že i kanoe bude mít Royal Australian Navy větší a rychlejší.

RAN dostane také dvacet čtyři nových námořních bitevních vrtulníků plus čtyřicet šest taktických transportních vrtulníků MRH-90, o které se bude dělit s armádou. Zřejmě, podle potřeby, se budou přetřít na zeleno nebo na šedivo. Uznávám, že mít příliš mnoho různých typů je nepraktické a že jeden typ zjednodušuje výcvik pilotů a údržbu. Eurocopter, výrobce MRH-90, dělá i jiné verze, včetně námořní - NH90 NFH.

Strategického úderu budou schopny Budoucí ponorky, Budoucí fregaty a Budoucí torpédoborce pomocí střel s plochou dráhou letu a F/A 18 A/B Super Hornets pomocí JASSM, až budou k mání. Pokud jste zapomněli, je to Joint Air to Surface Standoff Munition, řízené střely s dosahem 360 km. O nukleárních hlavicích pro střely s plochou dráhou letu nebo pro JASSM se DWP nezmiňuje. Namontovat se ovšem dají snadno, kdybychom je chtěli a Obama by nám je chtěl prodat. Mezitím náš strategický úder spoléhá na Special Forces, to je jeden pluk Special Air Services a na jeden prapor Commandos.

V koši zbožných přání je toho ještě víc: válčení elektronické, robotické, satelitní, počítačové, proti zbraním hromadného ničení a spousta dalších vojenských dobrot, které ani neumím přeložit. Jestli se to vše uskuteční, bude budoucnost zářná a bezpečná a Austrálie skoro obranyschopná. Ovšem jen za nerealného předpokladu, že země kolem zbrojit přestanou. Již dnes Austrálie silně pokulháva za svými schopnějšími a pragmatičtějšími sousedy, kteří zbrojí a budou zbrojit, i kdyby na rýži nebylo. Na velká čísla

dodaných nebo objednaných Su-27SK a Su-30MKK Číně (500), Indii (200), Malajsii, Vietnamu a Indonésii naše ministerstvo obrany reaguje: „Ale naši piloti jsou lepší.“ Možná, ale výsledky občasných společných manévrů to nepotvrzují. Mně osobně při přečtení tohoto prohlášení přeběhl mráz po zádech, neboť podobně tvrdili britští odborníci o poměrných kvalitách japonských a imperiálních pilotů (a vojáků) před katastrofou v Singapuru. Četná varování pilotů American Volunteer Group (slavní Claire Chennault's Flying Tigers) kteří létali s Čankajškem proti Japoncům dávno před oficiálním začátkem druhé světové války byla ignorována.

Nelíbí se mě naprosté zavrnutí ochrany proti balistickým raketám z politických a mně nelogických důvodů. Teoreticky by to možná narušilo vzájemné odstrašování nukleárními zbraněmi, ale koho odstrašuje Austrálie? Čím? Nehledě na to, že jakákoliv nová zbraň je proti OSN schváleným pravidlům mírového soužití, nehumánní atd., jen dokud ji také nevyvine Rusko nebo Čína. Pak západní mírumilovní socialisté na humanitu nějak pozapomenou. Dále si nejsem jist, že učit mudžahediny salutovat a pomáhat stavět mosty a mešity v Afghánistánu je v zájmu Austrálie, i když uznávám, že SAS nějaký praktický trénink potřebuje. Dokončení na straně 2.

Úterý 23. června

Íránská Rada dohlížitelů odmítla požadavek opozice anulovat volby
USA a Kyrgyzstán podepsaly smlouvu o využívání letecké základny Manas
Klaus o svém postoji k lisabonské smlouvě rozhodne jako poslední v Evropě
Rychetský podle Vesecké neoprávněně zasahuje do státních zastupitelství
Rath poškozujícím cestovním ruch v regionu, prohlásil bývalý hejtman Bendl
Hybášková odmítla Topolánkovu výzvu ke sjednocení pravice
Paroubek prohlásil, že odvolá Veseckou - až vyhraje volby
Silná vichřice a déšť zasáhly některé oblasti republiky
Počasí v Praze: mrholení, **globálně se oteplilo na 14°C**

Středa 24. června

Nové irské referendum o lisabonské smlouvě bude počátkem října
Francie ukončila vzdušné pátrání po troskách zříceného airbusu Air France
Topolánek odmítl jakoukoliv odpovědnost své vlády za dluhy mistrovství světa v Liberci
Hašek za ČSSD slíbil, že nebudou privatizovat Lesy ČR ani Budvar (až vyhrájí volby)
Liška se zviditelňuje tvrzením, že Topolánka v Praze nechťejí, a tak kandiduje na Moravě
ČSSD představila plán na zrušení MMR a MŽP a zařazení jejich agendy pod MZE
Prezident NKÚ Dohnal čelí trestnímu oznámení za chyby v hospodaření
Žalobce navrhl pro uhlobarony Otavu a Kolářka osm let vězení
Počasí v Praze: zataženo s přeháňkami, chladno

Čtvrtek 25. června

Ruský soud zrušil osvobozující rozsudek v případě Politkovská
Německý soud uložil serveru pro sdílení dat Rapidshare pokutu 24 milionů eur
Podle Topolánka i zahraničních médií poškodil Paroubek svržením vlády obraz ČR v Evropě
Povodně na Moravě způsobily škody za stamiliony a vyžádaly si životy už 12 lidí
Foldynu na Ústecku odsunuli na kandidátce, spory musel řešit Paroubek
Herec Kanya uspěl, soud se vrátí k jeho údajné spolupráci s StB
Volby by poprvé po dvou letech vyhrála ODS, říká průzkum CVVM
Gott a Matuška dostali stříbrnou medaili města Prahy
Počasí v Praze: přes 20°C, přeháňky i prudký slývák

Pátek 26. června

Íránské volby byly podle Rady dohlížitelů nejspřavedlivější za 30 let
V Los Angeles zemřel na zástavu srdce popový zpěvák Michael Jackson
Města na Moravě a ve Slezsku začala s velkým úklidem po ničivých povodních
Dohnal posílá před kárnou komisí členy Kolegia NKÚ, kteří upozornili na problémy úřadu
Policie obvinila osm lidí včetně Rathova spolupracovníka z daňových úniků za 300 MKč
Klausovi důvěřuje 55 procent lidí, což je nejméně od jeho nástupu do funkce
V našem hlavním městě začaly třídní **Oslavy Prahy**
Na většině českých škol rozdávali učitelé žákům vysvědčení

Víkend 27. – 28. června

V Íránu pokračují represe proti údajným organizátorům demonstrací
Vláda je kvůli povodním připravena zvýšit už tak vysoký schodek státního rozpočtu
Topolánek dává přednost nelevicové koalici, kde by byla pro ODS partnerem TOP 09
Veleba tvrdí, že kvůli nízké ceně mléka musí zemědělci vybit 20 000 krav a propustit 2000 lidí
Prezident NKÚ Dohnal rozdává trestní oznámení, zatím na 5 poslanců a 2 novináře
Po severní a jižní Moravě zasáhly povodně i jih Čech, Praha postavila zábrany
Na Staroměstském náměstí v Praze vzpomínali fanoušci na Jacksona
Opilec bez řidičáku srazil 11letou dívku, ta zraněním podlehl

Pondělí 29. června

Íránské volby vyhrál Ahmadinežád, potvrdila Rada dohlížitelů
Americký podvodník Madoff dostal za zpronevěru 65 miliard dolarů 150 let
Na Moravě i v jižních Čechách hladiny řek nestoupaly, další bouře a srážky ale hrozí
Paroubek začal kádrovat Topolánka, jehož dědeček zakládal na Vsetínsku KSČ
Vláda odmítá odložení státních maturit, republika by mohla přijít o dotace z Bruselu

KDU-ČSL požaduje, aby vláda nevydávala již ani korunu za mistrovství světa v Liberci
Kontrola na pražském letišti selhala a do schengenské zóny se dostali Rusové
Zemědělci blokovali silnice, a tak Kalousek telefonicky vynadal Velebovi
Počasí v Praze: oblačno, teplo, večer bouřka a slývák

Úterý 30. června

Německý ústavní soud pozastavil ratifikaci Lisabonské smlouvy
Do moře spadl další airbus, tentokrát u Komor, přežilo jedno malé dítě
Senátor Oberfalzer napadne Lisabonskou smlouvu nehledě na Němce
Podle Vondry jsou zelení mrtví, lidovci umírají a TOP 09 se dospělosti asi nedožije
Paroubek si myslí, že se Obama s Medveděvem brzy shodnou, že radar není nutný
Vondra je toho názoru, že Obama na podzim zjistí, že radar v Česku potřebuje
Vláda schválila novelu, která vrací rádio Wave do vysílání
Vrchní soud potvrdil Ďuričkovi 12,5 roku za vraždu Kočky ml.
Počasí v Praze: skoro 30 stupňů, vpozdvečer bouřka a déšť

Středa 1. července

KLDR uspořádá vojenské manévry, zatímco zemi hrozí hladomor
ČR zřejmě vrátí Bruselu finance kvůli předraženým zdravotnickým přístrojům
Volby do EP jsou platné, NSS zamítl všechny stížnosti na jejich průběh
Sdružení pilotů ČSA podá žalobu na prezidenta společnosti Lašáka
Prima vyhrála spor s Ploecem, soud uznal jeho udavačskou minulost
Předčasné volby do Sněmovny budou 9. a 10. října, oznámil Klaus
Kocáb nabídl squatterům dům, kde si mohou vybrat byty zdarma
Czech Coal protestuje proti obří transakci J&T a ČEZ
Počasí v Praze: 30 stupňů, večer déšť

Čtvrtek 2. července

Příslušníci USMC zahájili velkou ofenzivu na jihu Afghánistánu
Izrael odmítl tvrzení AI, že se v Gaze dopustil válečných zločinů
Hnutí Starostové a nezávislí schválilo spolupráci se stranou TOP 09
Paroubek nařídil, že Rath musí zůstat na kandidátce středočeské ČSSD
Paroubek nařídil Rathovi, že se musí uklidnit a že musí vyhodit náměstka Bušinu
Podle Pačese je za snížením dotací pro AV ČR zájem jedné banky o budovu
ODS umístí své předvolební billboardy na silnicích do chorvatských letovisek
Bublan pošle zákon o povinných přesčasech policistů k ústavnímu soudu
Počasí v Praze: skoro jasno, skoro třicet stupňů

Pátek 3. července

Putin vyzval USA, aby v Evropě nebudovaly protiraketovou obranu
Pan Ki-mun se v Barmě sešel s šéfem junty, setkání se Su Ťij mu zamítli
Paroubek se na jednání nejužšího vedení ČSSD dostal pod palbu kritiky
Komunisté nesouhlasí s rozsáhlými škrty v rozpočtu Akademie věd ČR
Rath na kandidátce zůstává, za ČSSD bude kandidovat i Zubovová z DSZ
Squatterům vystěhovaným z vily Milada sehnal Kocáb bydlení v centru Prahy
Řápková v reakci na Kocábovo jednání vyzvala ke zrušení jeho ministerstva
Ministerstvo financí vyhrálo arbitráž o Union banku, ušetřilo tak 7 GKč
Počasí v Praze: skoro 30 stupňů, oblačno

Víkend 4. července – 5. července

Severní Korea v sobotu odpálila další sérii testovacích raket
Medveděv věří v dohodu s USA o protiraketovém štítu - pokud od něj USA odstoupí
Proti plánovanému krácení rozpočtu AV se postavil i bývalý rektor UK Palouš
Podle Janoty bude schodek rozpočtu kvůli povodním mezi 160 a 170 GKč
V ČSSD kvůli nominaci Zubové vzplály bouře, proti byli dokonce i Sobotka a Hašek
Konstruktivní přeběhlce Zubová i *hejtmanoposlanec* Rath na kandidátkách zůstali
Zeman přirovnal Paroubka k Mussolinimu, ČSSD je podle něj populistická
Děčínsko a Českolipsko zasáhla v sobotu blesková povodeň

dokončení z první strany:

A nejlepší důvod se najde v knize Patrika Ryana - Jak jsem vyhrál válku (když se nahradí Britové Australany):

“Britská armáda vždycky bojuje proti Afgáncům.”

“Kvůli čemu, pane?”

“Kvůli čemu?...Ehm.. kvůli všemu možnému. Na severozápadní hranici je pořád neklid. Armáda má bojovat, chlapče, a ne se pořád ptát proč, proč, proč!”

“Promiňte, pane. Jenom mě zajímalo, proč pořád proti Afgáncům.”

“Protože Afgánci, mládenče, jsou zrovna jako vy. Nikdy nedají pokoj, krucinál.”

Nejsem si jist jestli sliby nových, fantasticky lepších zbraní neutrpí údržba zbraní současných. Nejedná se jen o výměnu oleje. DWP oznamuje modernizaci skoro všeho existujícího, což má vydržet ještě 10 až 20 let. Peníze na vše nebudou a tuším, že nové hračky budou mít přednost. Kvůli šetření bude čtyřiařicet hlavních vojenských skladů zredukováno na sedm. Při rozloze Austrálie a principu rozptýlení proti případnému útoku to nedává smysl. Spoustu věcí budou místo vojáků dělat najaté firmy, což může docela dobře znamenat čínské. Jestli tím daňový poplatník něco ušetří, je velice diskutabilní, ale korupční potenciál se nepochybně zvýší.

S kontraktory může být ovšem legrace. Před několika lety dodala ruská vládní exportní firma *Rozvoruzhenie* jak letadla, tak piloty pro řešení konfliktu mezi marxisty různého ražení v Africe. Rusové, v typech Su-27 létali pro jednu stranu, zatímco Ukrajinci v MiG-29 pro stranu druhou. Nevím, jestli z jednoho letiště - podobnost s Hlavou XXII by byla přílišná.

Soudruh Joel Fitzgibbon sice již odstoupil, a to údajně s důvodů jiných než přijímání úplatků v různé formě od čínských ozbrojených sil. Netvrdím, že to znamená, že je agentem nepřátelské mocnosti. Dovolím si ale naznačit, že o jeho způsobilosti být ministrem obrany se již dávno dalo s úspěchem pochybovat. K čínskému spojení můžeme přidat ostudu kolem neplacení platů příslušníků SAS v Afganistánu a veřejné napadení vrchního vojenského velení v projevu v Brisbane v říjnu minulého roku. Podařilo se mu namíchnout všechny, od generálů dolů, což v dobrovolnických ozbrojených silách morálce nepřidá.

Obávám se, že morálku nevylepší ani nepraktické sny DWP. Vojáci, pochopitelně chtějí hračky alespoň tak dobré, jako má nepřítel, a jak budou z Ruddovy kytyce slibů opadávat lupeny, zklamání povede k odchodu do civilu a hůře - k různým psychosomatickým chorobám. DWP se sice zmateně zmiňuje o “mobilizaci”, ale branná povinnost je pro socialisty (na západě), tabu.

Po tom všem přicházím k jádru problému, k penězům. Podle samotného DWP je jasné, že účetní budou rozhodovat, ale přiznám, že tomu nerozumím. Současný rozpočet obrany je 22 miliard. Podle DWP se musí ušetřit 20 miliard, které pak prý půjdou na obranu. Pak je tam zmínka o tříprocentním zvýšení (prvním) v letech 2017 až 18 a zvýšení o 2,2 procenta mezi roky 2018 až 2030. *Australian Strategic Policy Institute, mimochodem vládou placený, tvrdí, že “nedostatek finančních údajů není náhodný” a že neprůhlednost naznačuje obvyklý Ruddův podfuk - slova, slova a skutek utek. Úmyslně?*

Tudíž, jestli jste se po prvních pochvalných komentářích sdělovacích prostředků o Defense White Paper chystali otevřít šampaňské nebo dokonce připít RAN růžovým ginem, počkejte. Asi tak 21 let. Nebo dejte pro jistotu k ledu *maotai*. Sliby se slibují, blázní se radují a Číňané se smějí.

Jdou tři dámy po ulici. Jedna je zrzka, druhá bruneta a třetí blondýna. Jsou přistiženy při krádeži, tak běží na dvorek, kde jsou prázdné pytle a schovají se do nich. Jdou okolo poldové. Jeden kopne do pytle se zrzkou a ozve se: "Mňau." Potom kopne do pytle s brunetou a ozve se: "Haf, haf." Nakonec jdou k pytlí s blondýnou, strčí do něj a nic. Kopnou do něj tedy silněji a ozve se: "Když mlčím, tak jsem asi brambory?"

Víte jak zabijete pštrosa? Bafnete na něj na asfaltce.

Děti ve škole určují ve větech měké a tvrdé i/y. Pepíček dostane větu: "Po dešti rostou houby." Pepíček určuje: "Houba bez houby jako žena bez ženy, protože ženy jsou na houby."

Anketní otázka v Australských zprávách ABC: "Jaká je vaše nejoblíbenější politická strana a proč právě ALP (Australian Labours party)?"

Rebel

Minister vnútra nechce napádanie slovenských občanov Číňanmi vyšetriť, tvrdí Ondrej Dostál, ktorého z demonstrácie eskortovali

Do roku 1998 pôsobil ako novinár a komentátor. Po víťazstve protimečiarovských síl išiel do politiky, aby ju mohol priamo ovplyvňovať. Bol vedúcim politického a tlačového oddelenia Demokratickej strany. Dnes je podpredsedom OKS a zároveň riaditeľom Konzervatívneho inštitútu M. R. Štefánika. V uplynulých rokoch podal niekoľko podnetov a trestných oznámení, najmä na politikov. Jedno z najznámejších sa týkalo majetkových pomerov Jána Slotu. V komunálnej politike, kde pôsobil ako poslanec v bratislavskom Starom Meste, často bojuje proti megalomanským plánom developérov. Bol však aj jedným z tých, ktorí chceli počas návštevy čínskeho prezidenta Chu Ťin-tchaa upozorniť na porušovanie ľudských práv v jeho krajine. Po policajnom zásahu skončil v cele. So sociológom ONDREJOM DOSTÁLOM (38) sa zhovára **ROLAND KYŠKA**.

Podľa vás ministerstvo vnútra nechce vyšetriť incidenty a útoky Číňanov na našich občanov pred Prezidentským palácom. Prečo si to myslíte?

Všetky informácie svedčia o tom, že slovenských občanov napádali Číňania na slovenskom území v prítomnosti slovenskej polície, ktorá im v tom nebránila. Práve naopak, ak voči niekomu zasiahla tvrdo, tak voči slovenským občanom. Stalo sa to na verejnom priestranstve, kde bolo aj mnoho médií. Zábery boli v televízii, na internete. Normálne by bolo, keby minister vnútra urobil všetko pre to, aby sa objasnilo, čo sa stalo, aby sa preverilo, či polícia postupovala tak, ako mala. Sme v situácii, keď minister vnútra bagatelizuje, keď hovorí, že išlo o potýčku medzi dvomi skupinami, ktoré dáva na jednu úroveň, pričom nerozlišuje, že jedna napádala a druhá bola napádaná. Mám preto pocit, že sa to snaží zamiesť pod koberec, a nie zistiť, čo sa stalo.

Minister Kaliňák však povedal, že je pripravený komunikovať s mimovládskymi, ale problém je na vašej strane, lebo ho nikto neoslovil. Prečo ste tak neurobili?

Podávam rôzne podnety a oznámenia, ale toto sa mi javí také evidentné, že tam bol porušený zákon a polícia nepostupovala tak, ako mala, že som nepredpokladal, že vedenie polície a minister vnútra nijako nezareagujú. Nepociťoval som potrebu špeciálne informovať ministra o tom, čo si mohol prečítať v novinách, pozrieť v televíziách, na internete.

Prečo ste o tom nehovorili spolu na výbore pre ľudské práva?

Tam bola jedinečná príležitosť, aby si minister vypočul nás, ktorí sme na námestí boli. On to však odmietol a odišiel s tým, že výbor nie je uznášaniaschopný. Ale takým bol preto, že jeho koalíční poslanci zasadnutie výboru ignorovali. Premiéri sme tam najdôležitejšie zábery, komentovali, v čom je, podľa nás, problém. Minister vnútra mal možnosť pozrieť si to a reagovať alebo povedať, že to preverí. Odovzdali sme mu aspoň správu vrátane prepisu toho najdôležitejšieho z videozáznamu. Dúfam, že si to preštuduje.

Aký by mal byť podľa vás postup ministra vnútra?

Minister mal dať vyšetriť postup polície a to, či tam nedochádzalo k trestnej činnosti.

Očakávate teda nejaké ospravedlnenie a rekreáciu vo vysokých Tatrách, ako to urobil Robert Kaliňák v prípade poľskej novinárky kazašského pôvodu Balli Marzecovej?

Takúto divnú ponuku odmietla aj Balli Marzecová, ktorú zbili policaji a odviekli z rovnakého námestia, hoci bola jediná a mala ohlásené zhromaždenie, ktoré nebolo zakázané. Myslím si, že takáto ponuka nepríde a aj keby prišla, nik z nás ju neprijme.

Prečo je dôležité, aby sa hovorilo o porušovaní ľudských práv v Číne?

Máme istú historickú skúsenosť, ešte pred dvadsiatimi rokmi sme žili v komunistickom režime, ktorý obmedzoval základné ľudské práva. Nemali sme slobodu prejavu, slobodu zhromažďovania. Keby sme sa vtedy o niečo podobné pokúsili, asi sa tu dnes nerozprávame, ale ja som možno ešte stále v policajnej cele a vy ako novinár by ste o tom nemohli písať, lebo nebola sloboda tlače. V Číne je to stále tak, dokonca horšie, ako bývalo kedysi na Slovensku na konci osemdesiatych rokov. Vnímam to ako našu povinnosť voči ľuďom, ktorí žijú v podobnom režime. Mali by sme urobiť, čo je v našich silách a obmedzených možnostiach, aby sme im pomohli.

Traja najvyšší ústavní činitelia asi nemajú vo svojej mentálnej výbave potrebu hovoriť o tom. Myslíte si, že aktivisti to mohli zmeniť a nejakú ich k tomu doviest'?

My sme sa snažili ich k tomu povzbudiť, doručili sme im otvorený list, aj keď sme si nerobili veľké ilúzie o tom, že si ho čo i len prečítajú. V pondelok pred návštevou Chu Ťin-tchaa sme prišli na stretnutie s inaugurovaným prezidentom a pokúsili sme sa upozorniť na túto tému tak, že sme z farebných papierov urobili transparent s nápisom „Ľudské práva v Číne“, ktorý nám z veľkej časti potrhali fanúšikovia pána prezidenta, pričom fascinujúca je podobnosť správania fanúšikov slovenského a čínskeho prezidenta.

Aj keď tí prví konali spontánne a dorážali na nás inštinktívne, tí druhí boli zorganizovaní a dobre pripravení. V prípade inaugurácie pritom nešlo o nič, čo by bolo kritické voči prezidentovi, nápis „Ľudské práva v Číne“ nikoho na Slovensku, v demokratickej krajine, nemôže urážať. Dokonca ani prezidenta.

Ako to prebiehalo na námestí počas návštevy čínskeho prezidenta?

Bol som tam pomerne krátko. Po príchode na námestie som sa dozvedel, že bránia našim ľuďom, aby rozprestrelí plagát. Vždy prišli Číňania a prekryli ho. Rozhodli sme sa ísť na druhú stranu námestia, ale upozornili ma, že jeden Číňan nás sleduje a pohybuje sa za nami. Odkúšal som si to na vlastnej koži. Rozvinuli sme transparent, hneď bol pred nami iný čínsky, ktorý ten náš prekryl. Posunuli sme sa dopredu, dozadu, doboku - Číňania s nami. Potom som videl, ako slovenská polícia neadekvátnym, tvrdým spôsobom, držiac ho pod krkom, vykrúcajú ruky a ťahajú za vlasy, odvádzajú mladého aktivistu Róberta Mihályho.

Neprovoval?

Róbert Mihály bol aj na inauguračnom stretnutí, kde ho napádali fanúšikovia prezidenta za jeho názory, jeho výzor. Bol som presvedčený, že tam len pokojne stál. Ako som neskôr videl z videozáznamu, držal nad hlavou transparent, keď k nemu prišiel Číňan, pokúsil sa mu plagát vytrhnúť, udrhel ho do hlavy. Číňan zmizol, ale keď sa Róbert otočil, Číňan sa vrátil a vytrhol mu plagát. Róbert ho možno v nejakom afekte strčil, ale nato prišli dvaja Číňania a vzápätí polícia. Chytili Róberta aj jedného z Číňanov. Toho potom pustili a Róberta ťahali do ohradenej zóny. Ľudia kričali, aby ho pustili, veď jeho napadli, a viacerí sme to vyhodnotili tak, že to nemôžeme políciou dovoliť. Vznikla tam mela, ktorá sa skončila tak, že Michala Havrana mladšieho a mňa zložili na zem a odviekli. Spolu s nami aj jedného z členov Falung gongu, Rada Herdu, ktorý tam len blízko stál s nerozvinutým transparentom, ale polícia mu povedala: Hlavu na zem. Tak si ľahol na zem, dal ruky za chrbát. Potom ho odvedli za neuposlušnosť výzvy verejného činiteľa, pričom nebola jediná výzva, ktorú by neuposlúchol.

Čo sa dialo potom na polícii?

Tá brutálna časť sa odohrala na námestí, ako nás spúťali a viedli k autu s vytočenými rukami a tlačili nám hlavu na kapotu. Aj keď nikto nekládol odpor. Na polícii nás dali do cieľ, museli sme vybrať veci z vrecák, odovzdať šnúrky z topánok, prehľadali nás. Nechali nás v cele, dlhšie sa nič nedialo. Následne bol predvedený aj jeden Číňan, o ktorom som sa neskôr dozvedel, že bol obvinený z toho, že ukradol moje letáky. Potom ma previezli na iné oddelenie, kde mi vrátili veci a kde som sa už mohol pohybovať voľne po chodbe. Čakal som na výpovede, ktoré som mal dve. Jednu ako poškodený krádežou letákov a druhú ako podozrivý zo spáchania priestupku.

Viete už, aké to bude mať dôsledky pre vás?

Nikto mi nič neoznámil, ale podľa toho, čo sa verejne povedalo, neočakávam žiadne dôsledky.

Hneď na začiatku minister Kaliňák tvrdil, že vaše zhromaždenie bolo zakázané, a teda ste nemali na námestí čo hľadať. Vy vravíte, že ste boli na zhromaždení, ktoré zvolala Kancelária prezidenta. Ako to teda bolo?

Zhromaždenie, ktoré som ohlásil na miestny úrad, bolo zakázané z dôvodu, že sa tam má konať iné, ktoré skôr oznámila Kancelária prezidenta. Tá to síce popierala a ja si tiež myslím, že ho nezvolala, ale o tom bude rozhodovať súd. My sme spravili len to, že sme rešpektovali právny stav vyplývajúci z rozhodnutia o zákaze nášho zhromaždenia a vyzvali sme ľudí, aby prišli na zhromaždenie organizované Kanceláriou prezidenta. Navyše Výbor OSN pre ľudské práva v roku 1994 konštatoval, že zhromaždenie niekoľkých jednotlivcov na mieste, kde sa koná uvítacia ceremónia hlavy cudzieho štátu, ktorá je na oficiálnej návšteve s tým, že táto ceremónia bola vopred ohlásená štátnymi orgánmi, nemôže byť považovaná za zhromaždenie. Výbor rozhodol, že obvinenie organizátora takejto skupiny za to, že vopred neoznámil zhromaždenie, bolo v rozpore s Medzinárodným paktom o občianskych a politických právach. Ľudia teda majú právo prísť a prejaviť svoj názor, upozorniť na problémy, ktoré v tej-ktorej krajine existujú.

Prečo polícia, podľa vás, počas oboch dní preventívne uzatvárala skoro celé námestia pred inštitúciami, kam smeroval Chu Ťin-tchao?

Zo strany polície to bola snaha ulahodiť čínskemu prezidentovi a neznepríjemňovať mu pobyt na Slovensku tým, že by sa musel pozrieť na nejakých slovenských občanov, ktorí upozornia na tému ľudských práv alebo demokracie.

Od pádu režimu prešlo bezmála 20 rokov, prečo je naša polícia stále taká opatrníčka?

Ešte sme v samostatnej Slovenskej republike nemali prezidenta, ktorý by nemal za sebou členstvo v komunistickej strane. Premiér je rovnako bývalý komunista, ktorý sa vyjadril, že si nevšimol november 1989. Komunistickú mentalitu možno pozorovať vo veľkej časti slovenskej vládnej ganimúry. Tak asi nie je až také šokujúce, že aj represívne zložky sú tým postihnuté.

Kto boli Číňania, ktorí na námestí zasahovali a ktorých médiá označujú ako „mužov v čiernom“?

Neviem. Myslím si, že ani nie je tým najpodstatnejším, či to boli agenti čínskej tajnej služby, ľudia zo sprievodu prezidenta, diplomati z ambasády alebo iní ľudia niekým organizovaní. Podstatné je, že slovenská polícia konala podľa ich pokynov a nebrala nikoho z nich, hoci sa dopúšťali agresívneho správania

voči slovenským demonštrantom. Títo muži sa pohybovali vnútri ohradenej, zakázanej zóny, kam nikto z nás nemohol. Ich totožnosť musela byť evidentne známa slovenskej polícii a tá musela mať informáciu o tom, že týchto ľudí má počúvať. Nerozumím tým tančekom okolo, keď Kaliňák vyhlásil, že je smiešne, že by to boli agenti, neskôr, že to boli ľudia z čínskej ambasády. Potom to Čína poprie. Ak to boli fakt diplomati, tak by sa mali vyvodit' dôsledky, slovenské ministerstvo zahraničných vecí by malo zakročiť a poslať protestnú nótu, prípadne týchto ľudí označiť za osoby non grata.

Niektorí z týchto Číňanov v oblekoch si fotili tváre demonštrantov aj novinárov. Nemohlo dôjsť k nezákonnému zhromažďovaniu osobných údajov?

Ak by to boli novinári alebo súkromné osoby, tak by to asi bolo v poriadku. Ale ak by to boli ľudia, ktorí konali v zhode so slovenskou políciou, teda to boli úradné osoby, tak tam určite je problém, ak si vás zaznamenávajú. Hlavne ak sú to, nedajbože, zástupcovia cudzej moci.

Podali ste už niekoľko podnetov na politikov alebo na vyšetrovanie rôznych javov v spoločnosti. Naposledy na prešetrenie zastrašovania ústavného sudcu Orosza. V akom je to štádiu?

Generálna prokuratúra ma informovala, že v predmetnej súvislosti už koná jej vojenská súčasť.

Čo vás viedlo k podaniu takéhoto podnetu?

Z informácií, ktoré som si prečítal v médiách, som dospel k záveru, že polícia v tejto veci nekoná, pretože policajná hovorkyňa reagovala slovami, že žiadne podanie od sudcu Orosza neevdujú. Zdá sa mi to absurdné a takáto situácia ma zvyčajne vedie k tomu, aby som konal. Je očividné, že sú tam podozrenia zo spáchania trestného činu a polícia alebo prokuratúra tvrdia, že budú konať, až ak dostanú podnet. Veď policaji aj prokurátori čítajú noviny, dokonca sa ich na to novinári pýtajú a v takých veciach, ako bolo podozrenie z priotrávania manželky ústavného sudcu, by automaticky mali začať konať. Keď sa tak nedeje, prečo im nevyhoviet? Tak dám takýto podnet.

Je to z ich strany strach angažovať sa v takýchto prípadoch?

Neviem, či by som to nazval strachom. Generálny prokurátor nemusí mať strach. Ak premiér Fico nečíta noviny a chváli sa tým, to je jedna vec. Ale prokuratúra má začať konať a je jedno, či sa o veci dozvie z podnetu alebo z novín.

Dali ste podnet pre výroky Jána Slotu v Pavlovciach, kde dourážal Maďarov. Čím sú tieto jeho slová nebezpečné?

Takéto výroky nepatria ani do krčmy, nieto do úst verejného činiteľa, ktorý ich vyslovuje na verejnom zhromaždení a uráža príslušníkov iného národa. V teoretickej rovine na to existujú dva názory. Podľa jedného by sa nemali trestať verbálne výroky, ani tie extrémne. Druhý je, že máme historickú skúsenosť s nacizmom, holokaustom i komunizmom a niektorými útokmi je možné naplniť skutkovú podstatu trestného činu. Náš Trestný zákon pozná takéto trestné činy. Ak sa ich niekto dopúšťa, mala by polícia konať a vyvodit' trestnoprávnu zodpovednosť. Ak sa ich dopúšťa verejný činiteľ, tak o to skôr.

Čo hovoríte na argumentáciu Krajskej prokuratúry v Prešove, podľa ktorej Slotu „svojimi vyjadreniami chcel prítiahnuť pozornosť slovenských občanov na posilnenie a podčiarknutie národnej hrdosťi a prebudit' v nich ducha vlastenctva“?

Tá argumentácia bola absurdná, keď hovorila, že Slotu zreteľne oddelil vrahov od starých Maďarov, pričom ich oddelil akurát čiarkou v rámci jednej vety. Už potom v rozhodnutí o sťažnosti, ktoré robila Generálna prokuratúra, sa snažili trochu to vyjadrenie zahľadiť. Ale rozhodnutie krajskej prokuratúry bolo úsmevné.

Skôr smutné, ako úsmevné...

Rozhodnutie bolo smutné, ale spôsob argumentácie bol úsmevný. To azda ani nemohli myslieť vážne.

Ďalšie vaše podanie sa týkalo majetkových pomerov Jána Slotu. Skoro každý vidí, že žije nad pomery. Aj to zamietli.

Výsledkom je len to, že bude vykonaná nejaká daňová kontrola. Je evidentné, že Ján Slotu nemohol nadobudnúť majetok, ktorý užíva, len z príjmov, ktoré vykázal a zdaniel. Polícia a prokuratúra nemá chuť venovať sa takýmto kauzám.

Čo predpokladáte, ako dopadne kontrola?

Podľa mňa nezistia nič, z čoho by mohli vyvodzovať voči Slotovi nejaké závery.

Ján Slotu je stále rešpektovaný, nielen desatinou voľičskej populácie, ale aj politikmi, veď je v koalícii. Prečo?

Zrejme existuje časť obyvateľstva, ktorej vyhovuje takéto vulgárne správanie, urážanie iných národov, nacionalizmus. Slovensko v tom nie je výnimočné, takíto politici existujú aj v iných krajinách. To, v čom sme výnimoční, je, že takýto politik sa podieľa na vládnej moci a pre relevantné politické strany nie je neprijateľné vytvárať s ním vládne koalície. A to jednak pre tie, ktoré sú s ním pri moci, ale, ak som dobre zachytil, tak aj pre SDKÚ. Tá sa vyjadruje, že nepôjde so Smerom po budúcich voľbách, ale takéto vyjadrenie smerom k SNS sa zatiaľ zdráhala dať. Je divné, ak má niekto problém ísť do koalície s Ficom, ale prípadne je ochotný ísť so Slotom.

ROLAND KYŠKA

Canberra – hlavní město Austrálie

Na úvod mě dovolu předeslat, že území tohoto města je prostými občany klokaního kontinentu vnímáno jako rakovinový nádor na jinak zdravém těle Klokánie.

Žije v něm 340 000 obyvatel, jejichž průměrný věk je 34 let. Jejich průměrné vzdělání a také příjmy jsou dosti vysoko nad australským průměrem.

Většina pracuje pro vládní instituce a je tak placena z našich daní. Tvorba skutečných ekonomických hodnot je v tomto městě politiků a těch co zabezpečují jejich fungování zanedbatelná. Ovšem jejich spotřeba skutečných hodnot ve formě našich daní je neskutečně vysoká.

Hlavní město Austrálie (capital of Australia) vzniklo uměle díky tomu, že se politici nemohli domluvit které město bude hlavním městem australské federace. Zda Melbourne nebo Sydney. A tak na půl cestě mezi těmito dvěma největšími australskými městy, stále na území NSW, bylo roku 1908 vyčleněno federální území jménem Australian Capital Territory (A.C.T.). Má rozlohu zhruba 806 kilometrů čtverečních. Leží také na půl cestě mezi pobřežím Pacifiku - Batemans Bay a Sněžných hor - Kosciuszko National Park, kam obyvatelé tohoto města jezdí za rekreací.

Už od roku 1824 byly v této oblasti farmy, které federál vykoupil. Město bylo z gruntu naplánováno a pak postupně postaveno. Veskrze moderní urbanistický projekt, se vším všudy. Soutěž o architektonické řešení vyhráli architekti Walter Burley Griffin and Marion Mahony Griffin z Chicaga. Už roku 1913 bylo započato s výstavbou tohoto moderního zahradního města. Avšak hospodářská krize v letech 1929-35 a potom druhá světová válka jeho výstavbu zpomalila. Tak musela provizorní budova federálního parlamentu postavená v roce 1927 sloužit až do roku 1988 než byla zprovozněna budova nová a současná.

Tato je postavena na kopci zvaném Capital Hill a je vlastně jeho součástí, protože je z velké části v podzemí. Však se dá od vchodu vyjít pěkně nahoru po zelené trávě až na "střechu", kde je jakýsi velikánský čtyřramenný stožár celý z leštěného nerez, 81 metrů vysoký, na kterém vlaje převeliká australská vlajka, 12,8 krát 6,4 metrů, vážící 15 kg.

O stavbě budovy nového parlamentu - Parliament House na Capital Hill bylo rozhodnuto roku 1978. Vypsání soutěže architektonického řešení budovy se zúčastnilo 329 architektů z 28 zemí. Vyhrál v USA sídlící italský architekt Romaldo Giurgola s návrhem ve kterém je většina budovy postavena ve vlastním kopci. Dominantou je už zmíněný čtyřramenný stožár s vlajkou.

Se stavbou se započalo v roce 1981, a plán byl budovu slavnostně otevřít k 200. výročí evropskému osídlení Austrálie, 26. ledna 1988. Jak už je v poslední době zvykem, tak se to nestihlo. Ani časově a ani co se rozpočtu 220 000 000 klokaních dolarů týče. Budova byla nakonec otevřena 9. května 1988 královnou Elizabeth II.

S ptačí perspektivy vypadá prostor parlamentu jako dva v kruhu uzavřené bumerangy. Zakřivené zdi budovy jsou obloženy 25 000 žulovými deskami, na stavbu bylo spotřebováno 300 000 kubických metrů betonu a budova má naplánovanou životnost 200 let. Takže žádná egyptská pyramida nebo středověký hrad. Budova má 4 700 místností, na zdech visí 2 416 hodin používaných k hlasování. Když parlament nezasedá, tedy v době relativního klidu, ve zdech budovy pracuje 2 – 3 tisíce lidí.

I když v posledních letech byla bezpečnost budovy zpřísněna je tato stále přístupná veřejnosti. A to i v době sezení parlamentu či senátu, kdy veřejnost může z veřejné galerie sledovat, kterak se politici navzájem častují na veřejnosti žalovatelnými názvy a používají často výrazy, za které posíláme malé děti aby si šly po jejich vyslovení pořádně vypláchnout ústa. Zdejší poslanci se však těší parlamentní imunitě a co si navzájem provedou a nebo řeknou na půdě parlamentu či senátu není žalovatelné.

Tito ovšem, na rozdíl poslanců v srdci Evropy neoplývají imunitou kriminální a mohou být za jakýkoliv čin spáchaný mimo půdu parlamentu neslučující se se zdejšími zákony pohnáni ke spravedlnosti zdejších nezávislých soudů. Ať už jde o urážku osoby, rychlou jízdu autem nebo řízením vozidla pod vlivem alkoholu. A to nemluvíme o závažnějších přestupcích či kriminálních činech.

Na výzdobu interiéru budovy parlamentu bylo použito jen těch nejvyšších materiálů. Ať už to je mnoho druhů nádherných australských dřevin k obkladům stěn a stropů či na parkety. Zrovna tak i mramor, žula a i jiné pěkné nerosty jejichž desky tvoří schodiště, podlahy nebo i obklady stěn.

Vlastní hala sněmovny reprezentantů má barevné schéma inspirované ze staré dobré Anglie, podle tamního zeleného British House of Commons - britského parlamentu. Jen ta

zdejší zelená je daleko světlejší, asi je vybledlá proto, že tu máme daleko více sluníčka. Zrovna tak i červená barva haly senátu, která kopíruje anglickou The House of Lords - sněmovnu lordů, ale opět australsky vybledlá. Celý zdejší parlamentární systém je založen na Westminsterském modelu.

V Canbeře žije, jak už to v Klokánii chodí, pěkný koktail národností – 1,2 % domorodců, 22 % je ze zámoří. Největší skupina jsou ti, co se přistěhovali z anglicky hovořících zemí, jako Velká Británie, Nový Zéland, Kanada a USA. Velká část však je i z Německa, Itálie, Řecka, Vietnamu a Číny.

Téměř 30% obyvatel ve věku 20 – 64 let má alespoň univerzitní vzdělání nejnižšího stupně, tedy bakalářské, což je téměř dvojnásobek australského průměru. Celých 60% obyvatel se hlásí ke křesťanské víře. Nejvíce je katolíků a anglikánů, 23% je bez vyznání a zbytek přísluší k nekřesťanským vyznáním.

V Canbeře je také řada federálních správních institucí. Sídlo nejvyššího soudu - High Court, Federální pokladna a také mincovna - Royal Australian Mint. Je zde velký památník padlým – Australian War Memorial a nedaleké vojenské muzeum. Přes vodu jezera Burley Griffin, kde je obrovský vodotrysk, je velké a nové národní muzeum - National Museum of Australia, jehož architektura se dá popsat jediň jako hodně odvážná.

Neschází ani národní technické muzeum, umělecká galerie - National Gallery of Australia a národní knihovna - National Library of Australia, která je zvenčí celá obložena deskami z carrarského mramoru. V této podle zákona musí být uložena každá kniha a publikace, která kdy v Austrálii vyšla, či byla publikována. Také tu je australský národní archív - National Archives of Australia, kde si jeden může přes internet najít třeba i sama sebe, kdy přijel či přiletěl do země klokanů a jiné svoje soukromé údaje od doby co se v zemi klokanů pohybuje.

Město leží ve vlněném terénu a neschází ani nějaký ten kopec. Na těchto je zpravidla vyhlídla, jako na příklad Mt Ainslie, na jehož úpatí je památník padlým. Pak už zmíněný Capital Hill kde nyní stojí budova parlamentu. Pak to je dominanta města, Černá hora – Black Mountain, na jejímž úpatí je velká botanická zahrada - Australian National Botanic Gardens, specializující se na australskou flóru, které zde mají 5500 exemplářů. Na vrcholu Black Mountain je telekomunikační věž Telekomu s vyhlídkovou restaurací a terasou - Black Mountain Tower.

Jakousi páteř města tvoří umělá nádrž, jezero Burley Griffin s okolní parkovou úpravou, cyklostezkami a do výše 150 metrů vodu chrlícím vevodotryskem. Tento je poháněn dvěma elektromotory, každý o výkonu 560 kW. Čtyřstupňová odstředivá čerpadla čerpají 250 l vody za vteřinu pod tlakem 18,5 atm. rychlostí 250 km/hod. u ústí hubice.

Vodotrysk může také tryskat úsporněji, jen na jeden motor a čerpadlo. V tomto případě voda stříká jen 110 metrů vysoko a je jí poloviční množství. Celý tento zážrak je v noci nádherně nasvícen. Rozloha jezera je 6,65km čtverečních a na jeho hladině je ráj vodních sportů. Na jednom ze šesti ostrovů je věž zvonkohry - National Carillon, která lidem odměňuje čas libým zvoněním.

Během let vyrostla kolem centra města četná předměstí, či spíše satelitní městečka, která se jako rakovina rozlévají do krajiny. V těchto jsou i četná velvyslanectví, včetně toho České republiky. Toto stojí nedaleko centrální nemocnice - Canberra Hospital, která má 500 lůžek. To ovšem mimo nemocnice Calvary Public Hospital, se 174 lůžky. Pak tu je ještě pár soukromých nemocnic. John James Memorial Hospital v předměstí Deakin, Calvary Private Hospital v předměstí Bruce a National Capital Private v předměstí Garran.

V Canbeře také sídlí četné vysokoškolské vzdělávací instituce. Snad hlavní je Australská Národní Univerzita - Australian National University, následovaná canberskou univerzitou - University of Canberra. Pak ovšem i další, jako australská katolická universita - Australian Catholic University, teologická universita Sv. Marka a sekulární Charles Sturt University.

Na úrovni českého vysokého učení technického tu je Canberra Institute of Technology. Neschází tu však ani školy vojenské. Australian Defence Force Academy, Royal Military College, Duntroon. Tato druhá vychovává a vzdělává důstojnický sbor australské profesionální armády. V Canbeře je také sídlo Australské Akademie Věd v zajímavé budově "The Shine Dome".

Na nedalekém kopci Mount Stromlo stojí národní astronomická observatoř, která je nyní plně zrestaurovaná, když v lednu roku 2003 za katastrofálních požárů buše zcela

vyhořela. To byl černý den Canberry, kdy na předměstích lehlo popelem více jak 520 domů.

Canberra je také dobře spojena se světem, Melbourne a Sydney jsou po dálnicích kolem sedmi a třech hodinách jízdy a letadlem to je necelá půlhodinka. Dá se cestovat i vlakem, koleje ze Sydney jsou nataženy. Městskou hromadnou dopravu obstarává síť autobusových linek po širokých a provozem nepřeplněných ulicích. Jeden si připadá, že furt projíždí krásným parkem.

George Švehla NevPes

AUSTRÁLIE: Mobilní telefony zde a v Česku

Marek Kos - NevPes

Vypělost země měřená neměřenými kritérii

Pokud někdy čtete srovnání kvality života v zemích světa či městech, bylo by zřejmě na místě zařadit do kritérií hodnocení i dosud neměřené hodnoty. Jednou z nich by mohla být i úroveň a podmínky pro poskytování služeb mobilních operátorů. S podmínkami v Česku a Evropě, pokud jsme kdykoliv nadávali, můžeme být spokojeni – a to i přes objektivní napadání cen EU hovorů a SMS mimo hranice jednotlivých členů: tam bych se ke kritice připojil ostatně také. Jelikož netřeba analyzovat trh na tomto poli v Česku, je každému známý, pro srovnání alespoň několik pohledů na situaci zde v Austrálii, kde se dočasně vyskytují. Zkušenosti s předplacenými SIM kartami: nejnižší částka, kterou lze do mobilu nabít, je 30 dolarů (450 Kč), v Česku tuším 200 Kč. Rozdíl to je, nicméně nic proti ničemu, ale.. rozdíl je hlavně v tom, že v Česku máte na provolání minimálně rozumnou dobu, nejsem si jist, ale tuším že za svých dvě stě si můžete „užívat“něco přes půl roku. V Austrálii, pokud neprovoláte svých třicet stříbrných klokaních do jednoho měsíce (tedy do dalšího „platebního“ období – na co potom existuje *předplacená* karta, opravdu nevím...), rozdíl mezi třiceti dolary a tím, co jste opravdu provolali, vám, česky a reálně řečeno, operátor prostě ukradne. Pokud vám, kupříkladu, zbývá ještě 20 dolarů na kontě, na konci měsíce tam máte prostě nulu. Zcela legálně, pod dohledem všech včetně státu a telekomunikačního úřadu. Tečka. A další měsíc smíte srdnatě platit znovu, i kdybyste 31. v měsíci ve 23:59 měli ještě 29 dolarů.

Dalším rozdílem posouvajícím Austrálii na úroveň rovníkové Afriky je spojovací poplatek. U sítě Optus činí 29 centů a funguje tak, že máte sice danou pevnou sazbu za minutu (lépe řečeno 40 centů za 30 vteřin - placení za vteřinu sem zřejmě má dorazit někdy v budoucnu), ale k tomu platíte ještě spojovací poplatek. Ten platíte, i když se nedovoláte. Dnes, ve 21. století za přítomnosti nejmodernějších technologií, platíme poplatek zhruba se stejnou logikou, jako se platil dříve, když vás paní spojovatelka na ústředně musela fyzicky přepojit konektorem ze zdířky A (uhelné sklady) do zdířky B (paní hokynářová).

Nesmyslností a totální nepřehledností systému tarifů se Austrálie Evropě vyrovná. V tomto ohledu, bohužel, by bylo třeba ještě pár kroků učinit. Nicméně další zvláštnost zdejšího mobilního trhu mě také zaujala. Pokud si koupíte dobýjecí kupón, můžete „vyhrát“ obskurní záležitost, pro normálního člověka totální nesmysl typu „nová melodie do telefonu“, „speciální logo, které jinak stojí na internetu tři dolary“ atd. No, za to každoměsíční okradení to tedy stojí, že. Je ale ještě jedna možnost: pokud si budete hrát na mentálně chorého a čistou náhodou nebudete vědět typ (typové číslo) svého mobilu, systém uzná za nefér vám posílat něco, co nevíte, jestli můžete využít (např. máte mobil tuto službu nepodporující) a „náhodně“ vám přidělí volné minuty. Pokud vám přidělí volné minuty do konkurenčních sítí, můžete být rádi, protože ty všechny si jinak platíte. S větší šancí se ale stanete vítězem volných minut do sítě stávajícího operátora, což vás dojde k slzám, protože už s každoměsíčními třiceti dolary kreditu jste šťastným majitelem dostatku volných minut u svého operátora. Výsledkem je pak fakt, že máte nasycených rámcově 2000 volných minut svého operátora a navíc, zda je to chybou systému nebo záměrem, ale v jisté fázi vývoje vztahu vy - operátor již je zcela jedno, zda vyhrajete nebo ne, neboť ať voláte, jak voláte, máte pořád 2000 minut, které nepřibývají ani neubývají. Celý systém „výhry“ volných minut je obzvláště pikantní za předpokladu, že svou výhru aktivujete zadáním kódu z účtenky do internetového „losování“ na webové stránce. Důvodem pro onu pikantnost je, že několikrát přišlo oznámení o „výhře“ ještě dříve, než jste odklikli závěrečnou klávesu na počítači.

Z výše uvedeného vyplývá, že v Česku jsme na tom s mobily ještě poměrně dobře. Co je pravým důvodem stavu věcí, je těžko se domnívat. I zde jsou tři hlavní operátoři

(Telstra, Optus, Vodafone) a ještě Virgin – tedy konkurence dostatečná. Z hlediska konkurence a srovnání s Českem zhruba totéž. Zdali je otázkou kupní síla obyvatelstva, princip, jakým se rozvíjel mobilní trh v té které zemi, kartelové dohody mezi operátory na relativně velkém území, prostá arogance hlavních hráčů na trhu nebo kombinace toho všeho, těžko říci. Zbývá než doufat, že evropský mobilní trh si bude brát poučení z jiných příkladů než zde. A nebo, pro Austrálii spíše doufejme, aby tomu bylo přesně naopak.

NOVÝ ZÉLAND: Zviditelňování Klausem

V českých médiích čtu poměrně často o tom, jak Václav Klaus vytváří negativní obraz České republiky v zahraničí.

Už nějaký ten rok žiju v novozélandském Aucklandu a pamatuji i časy, kdy se mě kolegové v práci po bombardování Bělehradu ptali, jestli jsou členové mojí rodiny v pořádku. Jejich geografickou ignoranci potvrzovalo, že se mě na to v tom období ptali denně! A to i přes mé neustálé vysvětlování, že Bělehrad není Bratislava a že Jugoslávie není Česko nebo Slovensko. Mezitím protéklo mnoho vody ve Waikato River a zájem Novozélandců se začal soustřeďovat na jiné problémy. Labouristické premiérce Helen Clarkové se podarilo pobláznit místní voliče "zelenou" agendou. A to přesto, že Nový Zéland má skoro nulový podíl na znečištění zeměkoule, o takzvaném "globálním oteplování" ani nemluvě.

Clarková dokonce ani neakceptovala stanovisko svých poradců vedených vědcem Patem Helmem. Třebaže jejich rady nevyužila, nikdy je nepropustila. Vlastně tak vyhazovala peníze daňových poplatníků, neboť tito vědci jí sloužili jen jako fasáda odbornosti a demokracie. Clarková se vůbec netajila tím, že dává přednost politickým, nikoliv odborným řešením. Zejména v zahraničí pak nadbíhala těm, kteří žili a žijí z "globálního oteplovacího" vydírání. Na druhou stranu ale například odmítla podat ruku dalajlámovi, jen aby získala přízeň toho největšího znečišťovatele - Číny.

Ona a její "companeros" ve vládě přivedli populistickou politikou zemi na mizinu - a voliče začaly víc zajímat prázdné žaludky než úroveň mořské hladiny, která možná bude (nebo taky ne) za sto let o pár centimetrů vyšší.

A tak máme nového premiéra...

Dnes je už všem na Zélandě jasné, proč Clarková usilovala o přízeň zemí Třetího světa. "Přátelé" z těchto států na její podporu nezapomněli a Clarková dostala významný post v OSN. (Její případ trochu připomíná kariéru bývalého německého - též socialistického - kancléře Schrödera, který se pro změnu "upsal" ruským plynářům.)

A co má s tím společné Václav Klaus?

Moje práce si vyžaduje setkávání s lidmi, neustále s nimi hovořím na odborné, ale i společenské úrovni. Za poslední tři měsíce jsem potkal stovku lidí a můj přízvuk samozřejmě skoro vždy vyvolá otázku, odkud jsem.

Potěšilo mě, že dnes už si mě Novozélandci nespojují s vybombardovaným Bělehradem, ale s Václavem Klausem. Mnozí se vyjadřují obdivně o jeho postojích v oblasti tzv. globálního oteplování a sdělují mi, že on říká nahlas totéž, co oni si myslí. Byli dokonce i tací, kteří prohlásili, že "Klaus je i jejich prezident".

(přeložil Jiří Wagner)

Auckland, Nový Zéland

Ilja Ruppeldt NevPes

„Milí duchodci České republiky.

V roce 1968 mi bylo 8 let. To jste mi zkazili život poprvé na dlouhých 21 let. Ptáte se jak? Byli jste tehdy v produktivním věku, měli jste sílu se vzepřít jako národ. Co jste udělali? Hleděli jste mlčky do záhonků svých zahrádek, báli se říkat pravdu v práci, doma. Přijali jste permanentní přetvářku jako nástroj na přežití. Nebyli jste dost silní a schopní, jako Ti, co odešli. Jako ti, kterým dnes s despektem říkáte emigranti, a které neberete.

V roce 1989 mi bylo 29 let, už jsem byl v produktivním věku já. S nadšením jsem přijímal všechny změny, užíval jsem demokracii jako lék na předchozí deformaci. Postavil jsem se na vlastní nohy, tvrdě pracoval na svém, vychovával děti v pravdě, cestoval jsem, bavil se. Já jsem se vyléčil, vy ne.

NOVINY – Dostali jsem od našich čtenářů.

Dnes je mi 49 let a už vím, že letos na podzim se mi chystáte zkazit život podruhé. Cítím to. Ukázali jste to v krajských volbách, kde jste mne prodali za třicet Julínkových stříbrných. Jestli to zopakujete na podzim, odejdu. Jsem silný a schopný, proto odejdu. Vás mi není líto, jste líní, hamižní, zkažení a zaslepení. Jste schopní pro svoje pohodlí a závist schopnějším zničit tisíce dalších životů. Navíc jste hloupí a krátkozrací, protože si nedovedete spočítat, že pokud bude ČSSD vládnout jako vládl, nebude za 4 roky ani na vaše důchody... Stát zbankrotuje jako Maďarsko. Mladí a šikovní lidé utečou, zůstanou jen neschopní, nemocní, nezaměstnaní a líní. I cikáni utečou, nebude z čeho jim platit.

Je mi líto mých dětí, které nejsou připraveny na lež, přetvářku a nenávisť. Ale jsou už plnoleté a rozhodnou se samy. Ale mám pro Vás jeden vzkaz: nejhorší společenský řád v dějinách lidstva je komunismus. To, co se na podzim chystá, je jen malý kousek od něj. *To mějte stále na paměti.*

Wilma, Praha

Jediná Spravedlnost.....

Snad jediná spravedlnost na světě je, že každý z nás, musí jednou zemřít.

Nesmrtelnost lidí, se vyskytuje pouze ve sci-fi knihách, či filmech. Často se nám zdá, že ani to není tak vzdálené, protože nám to vykládají lidé vzdělaní, kteří na druhé straně zastávají darwinovské teorie, čímž si vlastně protirečí!

Co se mně, osobně zdá na tom nespravedlivé je, že umírají lidé, kteří žili životem spravedlivým, užitečným a dobrým. Naopak, často zůstávají dlouho osoby neužitečné, zlé a přímo škodlivé !

Ted, v rozmezí několika dnů, odešly dvě osoby uměleckého světa, jedna osoba naše, lokální, zpěvák našeho mládí, Walda Matuška. Česká media i krajské listy a internet, přinesly podrobné zprávy o jeho životě, kariéře, rodině a nakonec i o pohřbu, některé názory se střetávaly, ale tak už to vždycky bývá u osob, které byly nějak známé, něco uměly. Budiž Ti, Waldo, země lehká !

Druhý, zpěvák a tanečník Michael Jackson, umělec světový, ovšem zpěvák spíše generace našich dětí a vnoučat.

Úmrtí Michael Jacksona je trochu globálnější, co si sám pamatuji, tak napřed vystupoval se svou rodinou, než se osamostatnil a stal se světovou hvězdou.

Byl to takový malý, sympatický černoušek, všichni jej měli rádi. Se slávou a úspěchem, se však začal pomalu měnit, stále byl vynikající zpěvák a tanečník, ale slova, pohyby na podiu a celé náplně jeho muzikální tvorby, začaly být jiné, i odbarvená osobnost, pověsti o jeho podivném životě, až do tragické smrti, vše zahaleno přísným soukromím, snad ten konec byl pro něho vykoupením !

Na rozdíl od něho, ten náš Waldemar, přez všechny své slabosti a životní omyly, žil životem užitečnějším, žil pro svou rodinu, vážil si svých kamarádů v nepohodě a nikdy to nebyl náfuca, naopak, přesto že žil plným životem, zůstal „při zemi“!

Každodenně však umírají lidé, pro které truchlí jen jejich rodina a pár kamarádů, znal jsem jedno takové děvče, dámu, která celý svůj život přinášela radost, nejen svým blízkým a nejbližším, ale i cizím, lidem tělesně i duševně postiženým, zvířátkům, tedy všemu svému okolí.

A přesto, se o ní nebude mluvit v televizi, či psát v denním tisku, byla skromná, štědrá, usměvavá a tak po ní zůstává jen vzpomínka v našich srdcích.....

Naopak, zůstávají lidé, například bývalí politici, kteří, ačkoliv velmi dobře situovaní, jsou po leta přítěží taxpayeru (myslím tím naše bývalé Prime Ministry, kteří nás všechny stojí – mezi čtvrt a půl milionem dolarů ročně), anebo v naší „staré zemi“, všichni ti soudruzi soudci, vyšetřováci, bachaři a vůbec ti „inženýři lidských duší“, kteří si tam v „sametu“ klidně žijí, bez výčitek svědomí!

Proto, když se čas od času dočtu, že třeba takový Pol-Pot zatřepal bačkorama, docela zle si zapřemýšlím : jestlipak měl aspon těžkou smrt ? – nejsem ten správný křesťan!

Přímo jsem se radoval, když jsem četl zprávu, že v Jižní Africe, v bolestech zemřel plukovník KGB a dlouholetý člen SACP a ANC – Joe Slovo, ministr vnitra nove, southafrické vlády.

Naopak, bývalému prezidentu RSA Nelsonu Mandelovi, přeji ještě hodně let života, protože ten byl milým překvapením slušnosti a smíru!

Takže jsem zhruba probral extremity různých osob, jejich životů a konečné cesty, takže nezbyvá, nežli skromně přiznat, že až nadejde můj čas (nikdo nevíme roku, dne ani hodiny !) a půjdu k poslednímu soudu kde Pán bude počítat mé hříchy, doufám, že přihodí na váhu i několik mých dobrých činů.....

28. 6. 2009. Sven F. Rehulka, Carlton, NSW

Malé Janičce ukazují právě narozeného bratříčka. Jenže ten pláče a pláče. Rozmrzelá janička: "Zajímalo by mě, jak se sem vůbec dostal." "Jak? No přece z nebíčka." "Z nebíčka? To jsem si mohla myslet, vyhodili ho!"

Sedlák jel do města na nákupy. V železářství koupil kovadlinu a kbelík. V obchodě se zvířaty párek kuřat a husu. Jak ale ted' dostat všechno domů? Prodavač mu poradil: "Dejte kovadlinu do kbelíku a neste ho v jedné ruce, do druhé ruky husu a pod každou paží jedno kuře. Sedlák poděkoval a vyšel.

Cestou ho zastavila slečna s nádherným poprsím, že zabloudila a potřebovala by # poradit, jak se dostane na určitou adresu. "To je náhoda! Já jdu za svým bratrem, který bydlí kousek odtamtud. Pojďte a já vás doprovodím. Tudy přes park to bude blíž."

"A jak vám můžu věřit, že mě v parku nepřitisknete k plotu, nevyhrnete mi # sukni, nestáhnete mi kalhotky a neznásilníte mě?" "Podívejte se: Nesu kýbl, kovadlinu, husu a dvě kuřata. Jak bych vás takhle # mohl přitlačit k plotu a udělat to, čeho se bojíte?" "No, při troše dobré vůle byste mohl dát husu na zem, přiklopit ji kbelíkem, # ten zatížit kovadlinou - a kuřata vám podržím já."

Recept No.260

Dort na několik způsobů.

Základní dort:

200 g cukru,
200 g másla,
4 vejce,
200 g mouky,
2 KL kypřícího prášku,
2 PL mléka.

Cukr s máslem utřeme, vešleháme vejce, přidáme mléko a nakonec vmícháme mouku s práškem. Do vymazané (vysprejované) a vyspané formy (pokud nepoužijeme silikonovou) dáme těsto a vlníme asi 7 minut. (Nebo pečeme asi 40 min na 180°C)

OBMĚNY:

Banánový.

Přidáme 2 rozmačkané banány.

Oříškový/mandlový.

Použijeme jen 150 g mouky a 50 g mletých ořechů (jakýchkoliv) nebo mandlí.

Kávový.

Mléko zahřejeme a rozpustíme v něm 1 PL instantní kávy.

Kokosový.

Použijeme jen 150 g mouky a 100 g kokosu.

Čokoládový.

Ubereme 2 PL mouky a přidáme 2 PL kakaa.

Pomerančový.

Místo mléka použijeme pomerančovou šťávu a nastrouhanou kůru z jednoho pomeranče.

Můžeme plnit vlastní vyzkoušenou náplní nebo jen potřít džemem a ušlehanou šlehačkou.

Dobrou chuť přeje Radka.

50 tipů , jak být víc sexy!

Chcete zapůsobit na objekt svého zájmu, ale připadáte si málo sexy? Nebo váš partnerský život už není co dřív, nejste pro svého miláčka už tolik přitažliví a nevíte si rady, jak to změnit? Nebojte se, poradíme vám, jak se dostat do formy!

Blesk.cz přináší pro ženy a muže 50 originálních tipů, jak být znovu sexy!

Rady pro ženy

1. Usmívejte se. Váš obličej se rozzáří a přitáhne pozornost všech mužů v okolí. Dáte tím najevo vstřícnost a otevřenost.
2. Nebojte se projevit sebevědomí. Je to důležitý krok k úspěchu v mnoha směrech. A samozřejmě je také přitažlivý.
3. Nemusíte nosit jen upnuté s odhaleným dekoltem a už nedopusťte, vám z něj lezlo zakulacené bříško. Oblékejte si šaty, ve kterých cítíte dobře. Pak z vás bude vyzařovat pohoda a příjemná nálada. Ale pozor, decentní výstřih není nikdy na škodu!
4. Buďte pro partnera nevypočitatelná. Někdy ho jemně odmítejte, jindy buďte hlavní iniciátorkou intimnosti.
5. Nikdy nerezignujte na svůj vzhled. Pokud si sama o sobě budete myslet, že nejste sexy, brzy opravdu nebudete.
6. Dovolte svému miláčkově občasně návštěvy hospůdky s přáteli. Pro muže je jen málo věcí přitažlivějších než žena, která ho s úsměvem pustí na pivo.
7. Pokud jste ve společnosti muže, kterého chcete okouzlit, oprostěte se od stěžování si na těžký život, plánování dětí a společného bydlení, vypravování o svatbě snů nebo o chybách, které měl váš předešlý partner. Buďte veselá, vtipná a bezstarostná.
8. Zapamatujte si pár jmen jako Petr Čech, Milan Baroš či Pavel Nedvěd. Váš případný zájem o fotbal může být pro muže stejně vzrušující jako tajně zahlédnout vaše spodní prádlo.
9. Nebuďte příliš dokonalá. Ve všech ohledech perfektní image muže někdy spíše odradí. Mají radši přirozenost a spíše nenápadné úpravy vzhledu.
10. Nebojte se objektu svého zájmu občasně zalichotit. Takový nenásilný projev obdivu může udělat zázraky.
11. Buďte ženská. Nebojte se chodit v sukni, noste podpatky! V přiměřené výšce je to pro ženskou nohu zdravé, a navíc tak upoutáte pozornost každého muže. Podpatky opticky prodlouží nohy, skvěle vytvarují lýtko a hlavně: Donutí vás trochu vystrčit zadeček a vypnout prsa, aniž byste na to musela pořád myslet.
12. Být i doma u plotny přitažlivá, to je kumšt! Ale stačí k tomu nevytáhané legíny a přiléhavé tričko. Naopak muže odradí, když i doma chodíte často nahá. Brzy se to přejí stejně jako šlehačkový dort.
13. Pokud na to máte, odhalte bříško. Je-li v pupíku piercing, tím lépe.
14. Sexy jsou dlouhé vlasy. Jenže neumyté a mastné je můžete mít až po kolena a nikoho na ně nesbalíte.
15. Dbejte vždy na upravené ruce. Oloupaný lak, špína za nehty nebo zatvrdlá kůže každého muže odradí.
16. V létě noste vlasy vyčesané do drdolu. Pohled na nahou linku vaší šíje každého muže rozpálí.
17. Nemáte čím se pochlubit na hrudi? Sáhnete po výstřizích na zádech. Vzhledem k malým prsům nemusíte nosit podprsenku a dojem tak bude stoprocentní.
18. Chodte vždy dobře nalíčená. V pozdním odpolední už jsou oči unavené a nalíčené vypadají vždycky lépe. Působíte pak navíc upraveným dojmem, a to každý muž ocení.
19. Mějte vždy perfektně oholené podpaží. Nejenže 'křovím' dnes málokterého muže potěšíte, ale je to navíc i praktické – nebudete se v podpaží tolik potit a snáze předejdete mokřým flekům na tričku.
20. Používejte lesk na rty. Budou tak působit smyslňěji a není nic vyzývavějšího, než kousání se do rtu spolu s upřeným pohledem na ty jeho.
21. Mějte oholené nohy. Můžete na sobě mít skvělé oblečení, ale jakmile vám z podsukně budou vyčuhovat tmavé chloupky na nohou, nic už to nezachrání. Ani tělové punčochy ne.
22. Pokud si myslíte, že krajkové prádlo musí vzrušovat každého muže, jste na omylu. Je spousta takových, kteří to neocení, a naopak jim můžete připadat jako žena z vykřičeného domu. Než vyrazíte na nákup podvazků, partnera nařkněte. Byly by to zbytečně vyhozené peníze a vy byste navíc byla zklamaná.
23. Nezapomínejte na parfém! Dnes se navíc dají poměrně běžně koupit parfém s feromony, takže až váš partner nebude mít chuť, po feromonech se zblázní i jeho hormony.

24. Zvolte správný výstřih. S malými prsy se vyvarujte věčkových výstřihů a volte spíš široké, kulaté nebo hranaté! Ideální je pro vás korzetový střih. S většími prsy si dávejte pozor, aby se vám přehnaně z výstřihu nehruly. Působí to lacině, ale určitě ne sexy.
25. Jdete partnerovi po boku? Zabrouzdejte svou rukou do zadní kapsy jeho kalhot a chvíli ji tam nechte. Uvidíte, co to s ním udělá!

Rady pro muže

1. Nebuďte přehnaně vážní, dokažte, že si umíte dělat legraci i sami ze sebe. Máloco je tak sexy jako smysl pro humor!
2. Nestyďte se chodit na manikúru. Upravené ruce nejsou jen výsadou zženštilých mužů. Naopak vám u žen přinesou velké plus.
3. Pro některé ženy jsou přitažliví muži s pleš, pro jiné vlasatí. Důležité je jen jedno – aby si muži vlasy i pleš občas umyli.
4. Nenoste ponožky v sandálech a už vůbec ne vytažené do půli lýtek. Tento nešvar, oblíbený u českých mužů, je považován za velké společenské faux pas.
5. Nemusíte používat parfém tak, aby každý, kdo jde na ulici za vámi, padal do mdlob. Stačí pravidelná sprcha a používání deodorantu. Věřte, že 'přírodní muži' už dnes neletí...
6. Nebojte se nosit něžné barvy. I muži v elegantní růžové košili mohou být pro ženy sexy.
7. Pokud máte větší bříško, nenoste upnutá trika. Mnohem lepší je volnější košile, která není zastrčená v kalhotách, protože tak by váš estetický handicap ještě víc zdůraznila.
8. Chodte pravidelně cvičit. Už po týdnu intenzivního cvičení ucítíte, že máte víc energie než obvykle. Sálající energii z vás kolemjdoucí ženy vycítí.
9. I když zrovna nejste ve společnosti, ale doma, nenechte se zlákat pohodlím trenýrek a nátečnickem. Lepší a přítom stejné pohodlné bude pěkné tričko a sportovní kalhoty.
10. Ne nadarmo se říká, že sexy může být i mozek (paní Paroubková to ví také). Chytrý a vtipný chlap má o pozornost žen vždy postaráno.
11. Co si budeme povídat, i velkorysost ženy přitahuje jako magnet. Neškludte a zahrnujte svou vysněnou ženu dárky!
12. Nenoste žabky. Tedy aspoň ne ty úplně plážové. Svádějí k velmi rozvolněné, soupavé chůzi a tou ženu rozhodně neoslňuje.
13. Pokud se hodně potíte, vyholte si klidně i podpaží. V dnešní době už vás kvůli tomu opravdu nikdo neoznačí za homosexuála a vy tak lépe předejdete mokřým skvrnám na tričku. Ty ostatně nejsou příliš sexy.
14. Zkuste nedbalou eleganci. Pokud máte hrůzu ze saka, stačí si přes košili vzít svetř s věčkovým výstřihem. Pokud se saka nebojíte, vezměte si pod něj klidně mikinu s kapucí. Působí to moderně a přitom seriózně.
15. Jestli je vám víc než pětadvacet, zapomeňte při běžném nošení na batohy. Ty působí, jako byste si od střední školy nenašetřili na pořádnou tašku. Efektivní bývají tašky přes rameno, které, pokud nenosíte dennodenně těžký nákup, jsou pohodlné a to nejdůležitější se vám nebude ani sypat z kapes.
16. Všechno od telefonu až po peněženku nemějte po kapsách. Když potom jdete s partnerkou ruku v ruce, ráda vás (stejně jako vy ji) pohládí po zadečku a s plnými kapsami nic příjemného nenahmatá.
17. Úpravu svých vlasů nepodceňujte, vrabčí hnízdo se už několik desítek let nenosí. Nebojte se použít ani stylingový gel nebo tužidlo na vlasy, ale nepřehánějte to. Ve ztuhlých vlasech se žádná nebude chtít 'hrabat'.
18. Ve společnosti žen hlavně 'nemachrujte'. Ženy nic nesnáší víc, než když se muž vyťahuje a předvádí na celé kolo.
19. Až vám přítelkyně během parkování odře blatník, nezačněte vyvádět na celé kolo. Jemně ji vezměte kolem ramen a řekněte jí, že to se může občas stát každému. Bude do vás v tu chvíli o 100 % zamilovanější a večer se budou dívat divy.
20. Nenoste slipy! A hlavně ne bílé!
21. Pokud sedíte u stolu s partnerkou a dalšími ženami, buďte opatrný. Ke všem se chovejte pozorně, ale nezapomínejte té své dávat najevo, že ona je opravdu nejužasnější. Je to galantní, okouzlit je všechny a ta vaše bude taky spokojená.
22. Pokud si rádi dopříváte k snídani syrovou cibuli, nezapomínejte si potom pořádně vyčistit zuby a zásobit se velkým množstvím mentolových žvýkaček. I tak se ale jen těžko zbavíte charakteristického aroma z vašich úst.
23. Na koupališti už klasickým plavkám dávno odzvonilo. Dnes se nosí pouze trenky. Kdo si ještě troufne vzít staré 'slipovité' plavky, vypadá jako exot a od opačného pohlaví si vyslouží místo obdivu pouze smích.
24. Nosit trička s pivními fóry na 'vaně', která vznikla nadměrnou konzumací alkoholu, zaručeně každou ženu

odpuď. Proto místo trika s nápisem Žiju zdravě, chodím do hospody pěšky zvolte raději nějakou elegantní košili.

25. Pokud patříte mezi muže, které trápí pleš, nečeňte to 'přehazovačkou'. Radši si kupte strojek a jděte dohola.

Autor: luc, jho, zp, jch

Nikdy nevystřelil, nikdy nezabil

Štěpán Vadják (89): Byl Hitlerovým vojákem

Je mu osmdesát devět let, ale za války často nevěřil, že se dožije příštího dne. Hlavně na ruské frontě, když německé zákopy, ve kterých prosil Boha o pomoc, přeorávaly obávané raketometry Katuša.

„To byl mlýnek na maso, hrůza a děs. No, ale jsem tady. Jiní ne,“ říká. Přežil. Snaha o přežití ho ostatně do Hitlerovy armády dovedla.

Štěpán Vadják (89) z Českého Těšína svoji minulost německého vojáka nikdy netajil. Dodnes opatruje fotografie z války i vojenskou knížku vrchního svobodníka protiletadlové jednotky se znakem velkoněmecké orlice a hákovým křížem. „Takových nás tady v kraji bylo,“ mává rukou.

Chtěl zůstat naživu

Rod Vadjáků přišel na Těšínsko z vesnice u polského Krakova v roce 1870. „Děda tu kopal uhlí a svoje děti dával do německých škol,“ vzpomíná pan Vadják. „Říkal - kto muvi po německu, to je fajny člověk.“

A tak se ze Štěpánovy maminky stala Němka, ke stejné národnosti se hlásil i jeho otec. Syn, i když dosud všude uváděl, že je Čech, je následoval na střední škole. To už bylo Těšínsko připojeno k velkoněmecké říši a Štěpán požádal o »Volkslisten«, osvědčení o německém občanství. Dostal ho. Připouští, že se mohl zachovat jinak, podobně jako jiní lidé. „Mohli jsme utéct do Beskyd k partyzánům, nebo říci, že chci zůstat Čechem. Ale to by nám Němci sebrali dům a vyhnali do protektorátu Čechy a Morava, nebo poslali do koncentráku. A já chtěl žít.“

Když oslavil osmnáctiny, dostal 5. května 1942 povolávací rozkaz.

V uniformě wehrmachtu

Mladého Štěpána Vadjáka odvezli do rakouské Křemže, k výcviku u protiletadlovců. „Byl jsem u naslouchacích aparatur, hledali jsme hlavně v noci bombardovací letadla, vypočítávali jejich pozice a předávali je jednotce světlotmetů. Tam je pak lovili a jako cíl ukázali protiletadlovým dělům.“

On sám přísahá, že za celou válku ani jednou nevystřelil na člověka, že nezabil. O spojeneckých letcích, sestřelených s velkou pravděpodobností i díky jemu, mluvit nechce. „Byla válka a pak, oni bombardovali i civilní cíle.“

Půl roku sloužil v Itálii, severně od Janova. Viděl padat hořící letadla, umírat lidi vedle sebe. Přečkal bez zranění. Pak je převeleli do Francie, prý na odpočinek. „Tam nás lidi opravdu nenáviděli. Skoro stejně jako potom v Rusku. Každou chvíli se tam nějaký náš voják ztratil. Podřízli ho a hodili do kanálu.“ A tak jeho jednotka místo odpočinku dlouho do noci pochodovala městem („jeho jméno už nevím...“) a zpívala bojové písně. Prý aby Francouzi dostali strach, aby věděli, že se jich Němci nebojí.

Do Ruska

Jednotku Štěpána Vadjáka tam přesunuli v době, kdy Němci po prohrané bitvě u Kurska ustupovali. Měli se bránit poblíž Smolenska. Opevnili se a připravili svoje protiletadlová děla k přímé palbě na ruské tanky. Před nimi čekalo v zákopech na ruský útok pár tisíc přeběhlíků, vlasovci. „Byli to většinou Ukrajinci a protože věděli, že je do zajetí neberou, třásli se strachy ještě před tím, než se začalo střílet.“

Tam byl Gefreiter (svobodník) Vadják raněn. Střepiny z ruského tankového granátu mu prorazily přílbu a zasekly se do lebky. Ale nebylo to nic vážného, ustupovat po svých mohl. Až na Krym, do Oděsy, odkud se mu podařilo spolu s

několika muži ze svého oddílu nalodit se na loď do Rumunska.

Přežil i torpédový nálet a dva zásahy do boku lodě. Zůstaly po nich obří otvory, kterými se valila voda.

„Všichni vojáci jsme šli na jeden bok a loď naklonili, pak se to dalo opravit. A tak jsem měl zase štěstí.“

Ardeny – poslední boj

Po návratu do Německa rozhodlo velení, že svobodník (tehdy už štábní) Vadják bude přeškolen na radiotelegrafistu a odvelen do Arden. Tam se o Vánocích 1944 chystalo Německo podniknout ofenzivu proti spojencům a zvrátit vývoj na západní frontě. Vadják útočil a po pár týdnech utíkal zpátky v sestavě rozbité tankové jednotky.

„Nejdřív to nevypadalo špatně připravené. Američané si mysleli, že budeme slavit Vánoce, a tak si přesunuli našich tanků nevšimli. Kromě toho jejich motory překrýval hluk německého letadla nízko nad zemí nad jejich zákopy. Vylétlo letadlo a tanky popojely. A tak pořád dál, až se dostaly do útočných pozic.“ Vadjákův ústup skončil v Alpách, kde ho v květnu 1945 Američané internovali. Nezraněného a šťastného, že už to má za sebou.

Žil jsem a žiju

Po návratu do Těšína se měl Štěpán Vadják z nařízení české policie hlásit jako německý voják na místním velitelství sovětské armády. Kdoví, možná by skončil na Sibiři. Jenže: „U nás doma bydlel ruský důstojník. Maminka mu podstrojovala, prala mu a žehlila a ten mi řekl, ať nikam nechodím. A já nešel.“ V poválečném zmatku mu to prošlo.

Vadják odmaturoval, vystudoval vysokou školu, vstoupil do KSČ („abych neměl problémy...“) a ve Vítkovických železárnách jako inženýr projektoval vysoké tavicí pece. Jako expert byl dokonce tři roky v Indii, na stavbě ocelářského závodu v Ranchi poblíž Kalkaty. I s manželkou a dvěma malými dětmi. Po návratu domů začal vítkovické výrobky i prodávat, jezdil do Francie, Německa, Belgie i jinam. „Až v roce 1977 mi moje ježdění na čas zadržel tehdejší ředitel Vítkovic Pešek. Za války bojoval pod generálem Svobodou v československé jednotce v Rusku, stáli jsme proti sobě. Já mu to za zlé neměl, on mně ano.“

Štěpán Vadják se za svůj život nestydí a výčitky nemá. „Nikdo není ideální, žít chtějí všichni. A já chtěl taky. Ničeho jsem se nedopustil. Vždyť minulý režim mi ty čtyři roky ve wehrmachtu započítal do důchodu, jako bych sloužil v československé armádě. Tak proč bych se měl stydět?“

Autor: František Prachař

Majitel bondovek prohrál, označení Dr. No je volné

Lucemburk - Majitel práv na sérii filmů s britským agentem Jamesem Bondem prohrál soudní spor o užívání označení Dr. No, tedy Doktor No.

Tak se jmenuje první ze série filmů s agentem 007. Evropský soud ovšem rozhodl, že používat toto označení může i jiná firma - německá Mission Productions.

Majiteli práv na bondovky, americké společnosti Danjaq, se nepodařilo prokázat, že Dr. No bylo používáné jako obchodní značka. Nemůže tak v používání bránit ostatním.

Podle rozhodnutí soudu název pomáhá odlišit film z roku 1962 v hlavní roli se Seanem Connerym od ostatních dílů série. Ovšem neobsahuje v sobě žádný obchodní původ.

"Žalobce na označení obchodního původu produktů používá označení James Bond, 007 a Gun Symbol," odůvodnil soud podle portálu EurActiv.sk svoje rozhodnutí.

"Používání označení Dr. No na obalech videokazet, DVD, hudebních nahrávek, knih, komiksů, plakátů, modelů automobilů a hodinek nepředstavuje používání jako ochranné známky. Proto nemohou být označení Dr. No a Dr. NO považované za nezapsané ochranné známky," vysvětlil soud.

Některé členské státy jako Německo nebo Švédsko poskytnou ochranu i značkám, které z díla vyplývají. Nedochozí tak k záměně názvů. Evropský soud nicméně upozornil na to, že dokumenty, které předložila firma Danjaq, byly příliš obecné, neobjektivní a pro zmiňované státy v tomto směru nedostatečné.

Aktualne.cz

Dostalo se vám špatných služeb? Varujte ostatní

Brno - Stavíte dům, potřebujete realitní kancelář, malíře pokojů nebo si nejste jisti volbou cestovní kanceláře? Doporučení známých, kteří již v minulosti služeb některé z firem nebo řemeslníků využili, může být klíčem, který vám při výběru pomůže.

Od tohoto týdne navíc nemusíte spoléhat jen na okruh lidí, které přímo znáte. Zkušenosti předchozích zákazníků nebo klientů vám vybrané firmy najdete na internetových stránkách www.banREF.cz, kde začala fungovat Banka referencí. Nový systém, který umožňuje varovat před nekvalitními službami, ale i veřejně pochválit ty kvalitní.

"Když jsem hledal řemeslníka nebo dětský tábor pro mou neteř, zajímaly mě zkušenosti předchozích zákazníků. Ty je ale téměř nemožné zjistit. Přemýšlel jsem, jak vytvořit řešení, které nebude mít slabá místa," vysvětluje autor myšlenky Michal Popelka z Brna.

Reference stojí 30 korun

Otevřené fórum na internetu je pro tento účel příliš jednoduše zneužitelné. Proto lidé nemohou přispívat přímo na internetové stránky, ale prostřednictvím zpoplatněných referenčních SMS zpráv - zkráceně RMS.

Za jednu zprávu zaplatí autor 30 korun, což pomůže odradit ty, kdo by chtěli systém zneužít. Část z této sumy případně operátorovi, další pak poslouží na financování systému.

Zároveň tak ale zákazník sváže své hodnocení s telefonním číslem. Před veřejností i posuzovanou firmou zůstane toto číslo v tajnosti.

"Místo telefonního čísla se u referencí zobrazuje kód. Autora reference je možné kontaktovat pouze SMS zprávou zaslanou přes Banku. Zájemce se tak může zeptat zákazníka například na podrobnosti jeho zkušeností. Nebo firma, která má podezření, že jde o falešnou referenci, může požádat například o číslo faktury," říká Popelka.

Ani tak se ale číslo autora reference neprozradí a on sám se může rozhodnout, zda na dotaz odpoví a poskytne i svůj kontakt.

Zároveň se k referenci může vyjádřit i "postižená" firma. Autenticitu příspěvků garantuje společnost SGS Czech Republic, která prý data na serveru ověřuje.

Hodnotit lze 2,5 milionu firem

Do Banky referencí mohou lidé posílat příspěvky ke všem existujícím firmám v Česku. Systém totiž využívá průběžně aktualizovanou databázi Českého statistického úřadu. Je v něm přes 2,5 milionu společností.

Kromě provozovatele a společnosti SGS na Banku referencí dohlíží také zástupce sdružení Korektní podnikání a Sdružení obrany spotřebitelů.

Cyrila a Metoděje si připomněly desetitisíce lidí

VELEHRAD - Kardinál Jozef Tomko z Velehradu na Uherskohradištsku vyzval k uchování odkazu slovanských věrozvěstů Cyrila a Metoděje a k víře, která přináší pokoj v srdcích a pomáhá vyšší důstojnosti. Největší katolické bohoslužbě v České republice, která se koná u příležitosti svátku Cyrila a Metoděje, přihlíželo asi 30.000 věřících.

"Naše budoucnost je v ochraně mravní kultury víry jako je cyrilometodějské dědictví, jako křesťanský humanismus," řekl Tomko.

Ve svém proslovu upozornil také na opakující se historii, když stejně jako v devátém století tak i dnes se Evropa integruje a bojuje se o vliv v ní.

"To všichni známe. A mnozí v tom zápase ztrácejí jistotu a pouštějí přesvědčení, zásady a hodnoty, které se osvědčily v životě jednotlivců, rodin a národů a které jsou věky prověřené," podotkl.

Tomko poukázal také na to, že slovanští věrozvěstové již českému národu ukázali směr, kterým má kráčet, a to jak v soukromém tak i veřejném životě.

Věřící poprosil o důstojný život, s veškerou pokorou, věrností a shovívavostí. "Snášejte se navzájem v lásce a usilujte o zachování jednoty ducha," pronesl kardinál.

Oba bratři - kněží ze Soluně - dokázali jako misionáři včlenit evangelium do tuzemské kultury a tu zapojili do života církve. Přeložili biblické a liturgické texty do řeči Slovanů a upravili pro slovanskou řeč písmo, vytvořili světský a církevní zákoník a dali řadu podnětů pro zpěv, ikonografii a kazatelskou činnost i pro politiku, diplomacii a hospodářství.

Mše završila tradiční Dny lidí dobré vůle, které jsou největší akcí v České republice u příležitosti svátku slovanských věrozvěstů Cyrila a Metoděje.

Na slavnostní mši věnované památce slovanských věrozvěstů Cyrila a Metoděje přišlo dnes na poutní míst v Mikulčicích na Hodonínsku kolem dvou až tří tisíc lidí. Kazatelem byl letos litoměřický biskup Jan Baxant. ČTK to řekla mluvčí brněnského biskupství Martina Jandlová. Věřící si letos připomínají 1146 let od příchodu dvojice slovanských bratří na Velkou Moravu.

ČTK

Škody po záplavách by mohly přesáhnout 5,6 miliard

Škody, které od středy způsobily záplavy na jihu Čech a na severní a střední Moravě, pravděpodobně přesáhnou 5,6 miliardy korun. To je škoda, kterou voda napáchala na jaře 2006. Vyplývá to z materiálu, který v neděli pro pondělní zasedání Ústřední povodňové komise připravil její pracovní štáb.

Informovala o tom ředitelka odboru ochrany vod ministerstva životního prostředí Veronika Jáglová.

Pracovní skupina konkrétní výši škod neuvědla. Ve svých doporučeních pro Ústřední povodňovou komisi ale napsala, že letošní škody "pravděpodobně převýší škody z jarních povodní v roce 2006" - tehdy byly vyčísleny na více než 5,6 miliardy korun.

Zdá se tak, že letošní důsledky záplav patrně budou horší než v roce 2006. Letos zatím záplavy postihly kraje Olomoucký, Moravskoslezský a Jihočeský a vyžádaly si podle dostupných informací 13 mrtvých. Podle pracovní skupiny v přímé souvislosti s povodněmi zemřelo deset lidí. Skupina podle Jáglové vychází z oficiálních údajů Hasičského záchranného sboru.

V roce 2006 povodně zasáhly sedm krajů a zahynulo při nich devět lidí. Většina z nich utonula v rozvodněných tocích.

ČTK

Jdou dva staříci po silnici a najednou kolem nich projede na motorce bezhlavý muž...

Jdou dál a opět kolem nich projede bezhlavý chlap na motorce.....

Když se to opakuje už po páté, ten jeden stařík říká tomu druhému: Hele, Franto, nechceš si tu kosu dát na druhý rameno?"

Indové podle svého náboženství věří, že pokud muž nežije spořádaným a asketickým životem, bude v příštím životě ženou.

Budme proto k ženám tolerantní: je to vlastně normální chlap ve výkonu trestu.

DIRECTORY pro předplatitele, 6linek, \$60 ročně

Prague Czech Beer Restaurant
42 Kellett Street, Potts Point NSW 2011
telefon/rezervace: 02-9368 0898
on-line rezervace: www.prague-restaurant.com.au

Největší výběr českých točených pív (Gambrinus, Bernard, Ferdinand a Krusovice), lahvových pív (Velkopopovický Kozel, Plzeň, Budějovický Budvar, Zlatopramen, ..), predkrmu k pivu (utopenci, tlačěnka, smažené žampiony ..), českých jídel (pečená kachna, smažený sýr, svičková, vepřo-knedlo-zelo ..), a tradičních dezertů (jablečný závin, palačinky, ovocné knedlíky, ..).
Restaurace má kapacitu přes 120 míst. Možnost skupinových rezervací, narozeninové party, krtiny, atd.
Dvě podzemní parkoviště vzdálené 1 minutu chůze.
03/X/09

Jídlo a Restaurace

,, **LA BOHEME** " 332 Darling Street, Balmain
Kavarna: 02/ 9818 4745, Restaurace: 02/ 9810 0829
Snidane, obedy, odpolední speciality k pivu a vínu, večere nabízíme každý den od 9am do pozdních nocních hodin.
Sirokou nabídku Evropských specialit, točeného a lahveho piva a další pochoutky naši kuchyne Snadné parkování.
09/VI/09

BAZAAR beer café

Česká restaurace s točeným pivem a dobrým jídlem
1, Albany street, Sant Leonards
www.bazaarbeercafe.com.au; 9438 1999
1/X/09

Restaurace DOMA - Bohemian Beer Cafe

Reservace Tel: 933 100 22
29 Orwell St. Potts Point (Kings Cross)
Pondělí-Sobota 12-24 hod, Neděle 12-22 hod.
Tradiční česko-slovenská jídla jako je pečená kachna, svičková, vepřový nebo kuřečí řízek, moravský vrabec, guláš, smažený sýr, uzená krkovička, atd. K pití Budějovický Budvar, Kozel, Krušovice, Plzeň, Březňák, Zlatopramen, slovensky Topvar a točené pivo Krušovice. Samozřejmě také Becherovka, Slivovice, Borovička, Fernet, Absinth ap.. .
31/IX/09

Cafe Royale, tel. 02 6452 3993,
Hain Centre, 228 Sharp St., COOMA 2630
otevřeno Po - Pá: od 10.00 do 17.00 hod.
navštivte Járu a Marii na dobré posezení u vynikající kávy se zákuskem.
1/II/10

Hungry Czech

8, Cambell Parade Bondi Beach
ph. 02 9365 4447
Otvírací doba:
Úterý až Pátek od 16.00 do 22.00
v sobotu 14 do 24 a v neděli od 12.00 do 22.00
20/XI/09

V Lahůdkářství v Cyrila jako Doma!

183 Hay Street, Sydney tel.: 9211 0994
Otevřeno: Po-Pá od 7 do 17. So 7 - 13 hod.
vynikající telecí páčky, tlačěnka, moravské uzené tvaroh,mletý mák, zelí,kostkový cukr, ryby v láku,brynzna, české a slovenské ,speciality, karlovarské oplatky, mouka atd.
17/VI/08

Heart Of Europe

114 Bronte road Bondi Junction, 93871677
Po-Pa 8.00-17.00, So-8.30-15.00
Domace kvalitne kolace, zaviny, strudle, chutne jedla, szegedinsky gulas, paprikas, svieckova, brynzove halusky.....
Denne cerstvy kminovy chlebicek a obzlast dobre vypecene rohlíky.Vsetky produkty su pripravene v nasej kuchyni, pouzivame maslo, organicku muku, domace vajicka a pridavame cit .
24.III.2010

KDE TO ŽIJE TAM JE MATTONI!

nejprodávanejší přírodní i ochucená minerální voda mattoni a aquila aqualinea na českém trhu konečně k dostání v Australii. nový produkt na zdejšímu trhu pro vaši rodinu nebo obchod,ochucena minerální voda mattoni s příchutí citronu, pomeranče, zeleného jablka, broskve a grepu.Více informací o produktech a službách firmy euro aqua naleznete na www.euroaqua.com.au nebo tel. čísle **0403942230**
9.VII.2009

Různé

AUSTRALIAN WATER PURIFIERS
Ivan Jirava - tel. 02 9835 1428, 0414 435 621
Dodáváme a děláme servis na filtry pro pitnou vodu, včetně R.O. Filtrací systém již od 90 dolaru, servis od \$20.
18/VIII/09

PŘEKLADY z angličtiny do češtiny i naopak, přesně a rychle provede Daniela Kautská, NAATI, kvalif.stupen 3.
tel./fax: 08 82714277, mobile: 0408 714277, e-mail: danakau@internode.on.net
17/VIII/09

Lékaři Zubaři

Dr.J.Mader:
Suite 106. „Piccadilly“ 222 Pitt Street, Sydney 2000, ph.9264 5210
Dental Implants, Recover your natural smile. .
11/XI/08

MIRI'S HAIRDRESSING

Prve cesko-slovenske kadernictvo v Sydney.
-Pestra ponuka damskych, panskych aj deckych strihov
-Farbenie, melirowanie,fukane, vyrovnavanie vlasov, trvale
-Hair extentions
-Manikura,gelove nechty
Adresa: shop13/35 Arncliffe street, Wolli Creek, 2205 /10min vlakom z Town Hall/
Otvorene: Utorok-Nedela od 11am do 8pm
Objednavky na tel.c. : 02/95997129, 0408 185 284

Mate problém nebo rozhodnutí a nevíte co s tím?
VÝKLAD KARET, TAROT A NUMEROLOGIE {rozbor osobnosti dle data narození}
Marie Malina -mobil 0405 506 392..
24/VI/10

Řemeslníci a služby

Ubytování pro studenty
Hledáte ubytování - plně vybavené byty blízko vlakových stanic, rychle dostupné z centra, přijatelné ceny? Rádi vám zdarma pomůžeme.
Kontaktujte: **Renata Lampova 0422 405 269**
25/VI/08

Auto - Moto

vyzkoušeli jsme automechanika a byli jsme velice spokojeni:
Eric's Service station (GAS N'GO)
10 Botany Rd., Alexandria NSW 2015
tel: 02 9319 7151
Specialist in All Motor Repairs. 1/VI/08

vyzkoušeli jsme stěhováka a byli jsme taktéž spokojeni

POČÍTAČE

Koupili jste si právě počítač nebo se ho chystáte koupit? . Poradíme, též Přátelské a příjemné vyučování pro "middle aged" a "seniors" ve východní Sydney. Zavolejte Richarda: 0414 540 465 Vyrobí pro váš business i pěkné webovské stránky.

Shared Web Services:

Tel. 02 9034 6600 Fax: 9086 3155
Business process automation, workflow, sales + marketing, CRM and other business systems. Seeking experienced programmers on casual basis.
Contact to Ms. Šipka for details
jarka@sws.com.au
22/V/09

Služby pro studenty

WINDSOR INSTITUTE OF COMMERCE & LANGUAGES.
Nabízíme "z gruntu všechno" ve výuce Anglického Jazyka, Business kurzů a kurzů Informačních technologií. Kontakt: Jan Učeň.: Level 5, 127 Liverpool St. (Shark Hotel), Sydney 2000, NSW. Tel. 9283-4388 Fax. 9283-0748, mobil 0419442907 E-mail: marketing@windsor-ic.com.au Web: www.windsor-ic.com.au
8/X/08

Solicitor,, Attorney Migration Agent

Edita Berntsen, t. B.A., LL.B.
7 St.Paul Street, Randwick NSW 2031
P.O.Box 419, Randwick NSW 2031
tel. 02 9399 9374; 0423 056884
06/07/09

Information Planet Pty, Ltd. je mezinárodní poradenská společnost s více než dvanáctiletou zkušeností. Pomůžeme vám s výběrem studia odborných kurzů na Colleges, anglického jazyka a přípravou na zkoušku IELTS, s Univerzitním studiem, atd. Nabízíme pomoc s ubytováním, s hledáním práce, prodlužování turistických a

studentských víz a s jinými dalšími službami, které souvisí s vaším pobytem v Austrálii.
Naše adresa: Level 6, 285 Clarence street, Sydney, NSW, 2000 (u zastávky Town Hall)
Tel.: 02 9283 6161,
Kontaktní osoba: Josef Kysilka,
jksilka@informationplanet.com.au, mobile: 0414454557 anebo Pavla Vystrčilová,
pavla@informationplanet.com.au, mobile: 0420300863
25/VII/09

Renata Morgan v Sydney Vam pomoze vybavit studium pre znamich ci rodinu v Cesko-Slovenskej republike. Ponukam Anglictinu, Odborne Diploma kurzy, pracovne-studentske polrocne az dvojrocne viza a tiez poradim/ pomozem s pracou a ubytovanim. Ponukam skoly, za velmi vyhodne ceny.
Email:renatamorgan@yahoo.com
Web:www.renatamorgan.com.au
Sydney:Renata Morgan Tel/Fax:+ 61 2 9314 1650
Mob:0402 034 409
25/VII/09

ČSR

CHCETE KOUPIIT - PRONAJMOUT V ČECHÁCH BYT NEBO DŮM?
Václav Korbel - tel. 420 2 67 910 218,
mobil: 420 602 655 396

Interspedition Zeman

Kompletní stěhování včetně prvotřídní balicí služby. Poradíme vám i ze stěhování z Austrálie do Čech.
Plzenska 221/130, Praha 5 - Motol, 150 00 CZ
Tel.: 420 257 321 600 Fax.: 420 222 313 478
email: zeman@movers.cz,

Czechoslovak Club of ACT,
P.O.Box 1488, Canberra ACT 2601
18 Shropshire St., Queanbeyan
vydává měsíčník věstník **Beseda**.
Československý klub v Queenslandu,
25 Upfield Street Burbank Qld 4156
Tel / Fax: (07) 3343 3489
☒ CCQ , P.O.Box 4213 , Forest Lake Qld.4078
Předseda Karel Ulvr Tel / Fax: (07) 3355 0109
Jednatelka Stáňa Bílková Tel / Fax: (07) 3271 1646
Naše stránka: **csklubqld.org.au**
Měsíčník "**Krajanský List**"
Redakce Jana Humlová Tel: (07) 3802 0942; Fax: (07) 3271 1646
Asociace Čechů v Austrálii
28 Church Street, Fortitude Valley QLD
P.O.Box 142, ph.07 3399 4613
Fax.07 3290 4379 vydává" Na Slovíčko.
Československý klub v SA,
P.O.Box 89., Hindmarsh, 5007
tel., 08 8346 4181, vydává časopis **Život**.
Czechoslovak Country Club,
320 Devonshire Road, Kemps Creek, 2171,
tel. 02 9606 0904
Rezervace a informace na vsetky akcie Pavel Franc MOB 0434 1430148
Czech and Slovak Association in Tasmania,
144 Pottery Road., Lenah Valley, 7008
ph. 6228 0707
Ceske a Slovenske sdruzeni v Zapadni Australii
74 Coonawarra Drive, Caversham WA 6055
President: Zdenka Vaníčková mobil: 0421 035 894
Secretary: Olga Melcherová mobil: 0413 912 586
e-mail: czechslovakwa@hotmail.com
Nas krajansky casopis "KLOKAN" vychazi 11 x do roka.

Český a Slovenský klub na N. Zélandě,
P.O.Box 27 332., Wellington
tel., 478 5977; fax.: 477 9377
Gus.knot@xtra.co.nz,
měsíčník **Střípky Čriepky**
Letovisko „Šumava“ ph.9754 5159
Lockes Way, Belgrave South 3160,
Orel
1A George Street, Avalon Beach 2107, tel. 9918 0826. Vydává čtvrtletník "Orel"
Czech Pensioners Association Inc.
ukončila činnost k 1.dubnu 2004
Združenie austrálskych Slovákov v Sydney.
30 Vaughan, P.O.Box 142,
Lidcombe, Nsw, 2141 tel. 9649 2153
vydává dvoumesiačník „ **Slovenský štít**“

Slovenský klub Mladých + pevecký a tanečný súbór + Slovenský klub v Južnej Austrálii
5 Walter Street, Thebarton, 5031
ph.: 08 8352 8072

Slovenský klub „Ludovit Štur“.
105 Triholm Ave (P.O.Box 61) Laverton,
3020 ph:03 9369 3187, vydává: **Zornička** (quarterly)

Združenie Slovenských Združení vo Viktorii

P.O.Box 54, St.Kilda, 3182, ph. 03 95286583
Združenie Slovenskov v Queenslande
P.O.Box 2304, Southport Qld 4215
Vatra@dingoblue.net.au
Vydávají Vatru.

Sokol Sydney, www.sokolsydney.com
16 Grattan Crescent, French Forest, 2086
tel.: 02 9452 5617 vydává „**Věstník**“

Sokol Melbourne,
497 Queensberry Street, North Melbourne, 3051
tel.: 03 9329 9922, vydává měsíčně Kvart
MINITHEATRE PRODUCTION INC.
kontakt :Eva SITTA,
email: mini_theatre@yahoo.com.au

Generální konzulát České republiky,
Mgr. Vít Kolář, generální konzul,
169 Military Road, Dover Hights , 2030
phone: 02 95810111 fax: 9371 9635
telefonní číslo na konzulární pohotovost pro nouzové případy, které se stanou mimo oficiální úřední dobu naseho generalního konzulatu je **0402 312 806** nebo **0401 547 584** {pouze nahradní číslo}.
Úterý 9:00-11:30,13:30-15:30; Středa 9:00-11:30
Čtvrtek 9:00-11:30, 13:30-15:30

Konzuláty Slovenské republiky,
adresa nieje.
České velvyslanectví v Canbeře
8 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606
ph.: 02 6290 1386 fax: 02 6290 0006
Slovenské veľvyslanectvo v Canbere
47 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606
ph.: 02 6290 1516 fax: 02 6290 1755
Australská Slovenská Obchodná Komora.
nefunguje
Česká obchodní komora v Austrálii.
president
P.O.Box 465, Sallysbury , SA 5108
tel: 08 8280 8007 fax: 08 8280 8248
[email:dubsky@senet.com.au](mailto:dubsky@senet.com.au)

Kanadské listy, mají 8 stran, předplatné Can \$ 19.00. Vydává Mirko Janeček. e-mail: mirko388@attcanada.ca tel. 905-278-4116. 388 Atwater Ave., Mississauga, Ontario, L5G 2A3

Satellite čtrnáctidenník vydává Aleš Březina, Torontské noviny, mají 12 stran, předplatné Can \$ 35.00 e-mail: abrezina@rogers.com, tel.416-530-4222

Nový Domov Torontský čtrnáctidenník., Redaktor.Věra Rollerová, Can \$ 38.00
novy.domov@sympatico.ca, tel. 416-439-9557; Novy Domov; 450 Scarborough Golf Club Road; Toronto, On. M1G 1H1; Canada

Americké listy, vydávané ve státě N. York, redaktor Petr Bisek, Čtrnáctidenník, 12 stran, předplatné US \$ 38.00.; Americké list; 26 Gruber Drive; Glen Cove, NY 11542; USA: (516) 674-9438; fax (516) 671-3147, americkelisty@optonline.net

Nový POLYGON – časopis dvouměsíčník, 96 stran A5, US\$53 ročně, nakladatelství PRIMUS, Věžeňská 7, 110 00 Praha 1

www.cs-magazin.com, Čtěte český a slovenský zahraniční internetový časopis CS-magazín na webové stránce www.cs-magazin.com

10% Sleva pro nové předplatitele. NOVIN

Pouze \$54 dolarů na rok včetně poštovného. Napište nám na jaké jméno a adresu chcete noviny posílat a Šek vystavte na jméno **Noviny** a pošlete na adresu:
Noviny, The Wentworth Bldg. B62
University of Sydney, NSW 2006

Katolícké mše v Austrálii.

Kostel sv. Marty ve Strathfieldu se nachází na rohu ulic Churchills Av. a Homebush Rd. Je to deset minut chuze od železniční stanice Strathfield. Po Churchil Av. se tam dostanete opravdu za deset min. klidnou chuzi.

Bohoslužby: nejsou

ACT

Czechoslovak Club of ACT,

PO.Box 1488, Canberra ACT 2601

18 Shropshire St. Queanbeyan

www.beseda.org.au

otevřeno v sobotu 14.00 – 17.00 (2pm-5pm)

NSW

Československý Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek tel. 02 9606 0904,

PO Box 330 Kemps Creek 2178

www.cscountryclub-sydney.com.au

email: czslclub@optusnet.com.au

Restaurace : pátek, sobota 18 – 21 hod, neděle

12 – 18 hod. Tradiční česká a slovenská jídla,

rezervace 02 9602 0904, 0402 398168; Stolní

tenis každý pátek od 18 hod, k dispozici jsou dva

pingpongové stoly. Committee Meeting 1.pátek v

měsíci od 18.30 hod Brigáda na zvelebení klubu

každou 1.sobotu v měsíci od 10.00 (občerstvení

zdarma)

Rezervace na všechny klubem pořádané akce a další informace:

Pavel Franc 0434 143148

Regular Dance Partys are held in the club every 3rd Saturday in the month.

Saturday 4 July 2009 - Lolo Lovina - This

is genuine Gypsy band. - Playing an

intoxicating brew of Gypsy Mayhem

Great music for listening and dancing

Tickets \$15

Saturday 18 July 2009 - An old favourite

Vojta Cina with his band is back in our

club, Tickets \$15

Saturday 15 August 2009 - Band Caffè

with Julie Wisniewski and Jim Zappia -

You will enjoy this great mix of European

favourites - Tickets \$15

G8M8 Great Mate

(studentská agentura)

Nepremeškaj CS Megaparty, ktora sa bude konat v pondelok 11. 8. 2008 v Star Bare na 600 George St.

Slovenská Hala a katolícky kostol Sydney

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153

Každou nedělu od 10,15 hod. Omša svätá

Sokolský Národní Dům Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, tel 9452 5617, www.sokolsydney.com. Info: všeobecné Jarda Krejčík 9807

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton tel.: 08 8346 4181

P.O.Box 89., Hindmarsh, 5007

Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu

každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a každou neděli od

12.00 do 19.00 hod.

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156

Tel / Fax: (07) 3343 3489

Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin, Informace:

Stana Bilkova Tel: (07) 3271 1646

Večeře: polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 12 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld.,ph: 07 3399 4613

Združení Slovákov v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)

c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

Email: ikad@sbs.com.au

Vysílá v češtině každou neděli od 21 do 22 hodin a ve slovenštině od 22 do 23 hodin na celonárodním okruhu na vlnách:

Adelaide FM 106.3 Brisbane FM 93.3

Canberra FM 105.5 Darwin FM 100.

Hobart FM 105.7

Melbourne FM 93.1 a AM 1224

Newcastle AM 1413 Perth FM 96.3

Sydney FM 97.7 a AM 1107

Wollongong AM 1485 Young (NSW) FM 98.7

Každý čtvrtek ráno v 9 hod od 9 do 10 hodin, pouze na vlnách Sydney a Canberra, pouze česky.

Slovensky

Adelaide FM 92.9 Každú nedel' u v 9.00

Brisbane AM 1053 Utorok o 13.30 hod.

„Rádioforum“ on 2RRR FM 88,5 MHz

slovenské vysielanie moderuje Paľo Virág

každú nedel' u v Sydney od 18 do 19 hodine.

Telefón v štúdiu 02 9816 2938

email: radioforum8@hotmail.com

Vysílání Čs. klubu v Jižní Austrálii lze slyšet

pondělí od 19.30 - 20.30 na stanici 5PBA-FM (89.7 MHz.)

středa od 18.30 do 19.30 na 5CST-FM (88.7MHz)

každou neděli od 19.30 do 20 hodin na stanici EBI-FM

(103.1 MHz.) Dr. Květoslav Eliáš ☎ 08 8362 4086

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České

vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu

10.30 - 11.30 dopoledne.

Vedoucí: Petr Zámečník Tel: (07) 3245 5780

www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - Brisbane Slovenske vysielanie

každy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie

Emilia Matulova, 07 3343 3064.

Canbera rádio . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou

ranní

Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-

6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail:

ahoradio@centrum.cz

b

Chystáte se do Prahy?

Pro krátký pobyt nebo dlouhodobý pronájem nabízíme:

Modernizovaný byt 2+kk, 4.patro, výtah, s krásným

výhledem na židovský hřbitov a zizkovskou věž.

Výborná dostupnost do centra Prahy. Bližší informace

: +61 0295311282, +42 0222540062,

Email: Vandaondrackova@seznam.cz

29.8.2009

Dobry den,

Volam sa Martin Machata a som synom **Dusana**

Machatu, ktory v 70 tych rokoch emigroval do

Austrálie. Od otca, než zomrel som sa dozvedel, ze mal v

Austrálii syna. Otec mi nestihol povedat nic viac ako tuto

informáciu a kedze tento týždeň cestujem na mesiac do

Austrálie, chcel by som sa opýtať, ci neviete niečo o

tomto človeku a ak ano, ci by ste bol ochotny a vedel mi

pomôcť sa s nim skontaktovať a navštíviť ho.. Ak by ste

teda bol taky dobry a mohol mi pomôcť, najst mojho

nevlastného brata, veľmi by som Vám bol za to vd'achný.

martin.machata@post.sk

Vážený krajané,

Generální konzulát České republiky

v Sydney si dovoluje oznámit, že další

pracovní sobota proběhne dne 12. září

2009 od 09:00 do 11:30 hod.

Sjednejte si prosím termín na telefonu (02)

9581 0111 nebo emailem

passports_sydney@mzv.cz.

La Bohème Restaurant & Café

Přijďte ochutnat výtečnou Českou kuchyni do příjemného prostředí restaurace a kavárny La Bohème.

Bohatá nabídka domácích specialit:

Bramboráky, Tatarský Steak, Nakládaný Hermelín,

Pečená Kachna, Vepřové Koleno, Guláš s Knedlíkem,

Smažený Sýr a mnoho dalších pochoutek

k dostání každý den od 12.00 hodin.

Dále nabízíme minerální vodu Mattoni přírodní

i ochucenou. Širokou škálu točených i lahvových piv

z Čech, Slovenska, Polska, Německa a Belgie stejně tak,

jako další nápoje České i zahraniční výroby.

Pro držitele studentské karty sleva 10% pondělí - čtvrtek

Každý pátek živá muzika

Otevírací doba - 7 dní v týdnu

Snídaně: 9.00 - 16.00

Obědy: 12.00 - 18.00

Večeře: 18.00 do pozdních nočních hodin

Pro více informací navštivte naši webovou stránku

www.laboheme.net.au

nebo se informujte na tel.: **9810 0829**

Adresa:

332 Darling Street, Balmain NSW 2041

(doprava autobusem c. 441, 442 od QVB - 10 min.)

Těšíme se na Vaši návštěvu!

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051

Tel.: 9329 9922 Tel: Jednatelka. 9744 1691

Každé úterý od 12.00 hod Lunch, vaří Eda a Věra Zlatých

Každé úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny.

Každé čtvrtek -12.00 hod. Karetní odpoledne u kávy, zákusky

Každé čtvrtek od 19.00 hod. Kreslení podle živého modelu

Kino SOKOL

Letovisko „Šumava“

Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159

v neděli 30.9 Svatováclavská pouť od 14.00

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

74 Coonawarra Drive, Caversham WA 6055

President: Zdenka Vaníčková mobil: 0421 035 894

Secretary: Olga Melcherová mobil: 0413 912 586

e-mail: czechslovakwa@hotmail.com

25/7 Zabijacka Helenic Club, 75 Stirling Str., Perth

10/10 Ples Helenic Club, 75 Stirling Str., Perth

5/12 Mikulas Helenic Club, 75 Stirling Str., Perth

RADIO SBS SYDNEY

Locked Bag 028, CROWS NEST NSW 1585

TEL: 02/9430 2723, FAX: 02/9438 1114

Snadné opravy

Ondřej Neff

Jak jsem byl já bestie převlečená za kamaráda

Ale byl jsem v tom nevině, jako vždycky, ostatně. Před lety jsem byl zaměstnaný Tamatam. Končila šichta, chystal jsem se odejít a potkal jsem na chodbě dejme tomu Věru, manželku mého kamaráda dejme tomu Ivana. "Neviděl jsi Ivana?" ptá se Věra.

"Jo, sedí vedle v káfičce, jdu tam taky, půjdeme tam spolu."

Takže jsme šli, Ivan tam skutečně seděl, s Boženkou, kolegyní od vedle.

"Koukej, koho ti vedu," hlalohlil jsem u vchodu.

Nastalo strnutí.

Načež jsem se později dozvěděl, že dotyčný Ivan měl s dotyčnou Božkou pletky a Věra mu na to přišla a on svatosvatě slíbil, že tu Božku už nikdy neuvidí, a teď, bác ho, tohle!

Ano, byl jsem za práskáče.

Copak ale mě mohlo napadnout, že a) ti dva mají pletky nebo měli pletky, anžto se o pletky nestarám a nikdy jsem se nestaral a drby šly vždycky mimo mě?

b) copak mě mohlo napadnout, že ten pitomec zatáhne Božku do kafárny vedle našeho podniku, kam všichni na kafe chodíme?

Nevysvětlíte to. Dodnes si Ivan myslí, že jsem ho shodil schválně. Ach jo.

Snadné opravy

Dnes, když se něco pokazí, musí se to vyhodit a koupit nové.

Nebo se mmůžete pokusit o opravu, čímž věc potenciálně opravitelnou konečně rozbijete a musíte ji vyhodit a koupit novou.

Někdy ale ne.

Tak například máme na zahradě takovou fontánku, pramínek, v terminologii japonských zhrad se tomu říká cukubai. Je to uzavřený okruh, dole je nádržka a z ní pumpička žene trubkou vodu nahoru a tak dokola.

Přestalo to pumpičkovat a téct. Já kolem toho chodil a říkal jsem si, koupíš nové. Včera jsem se odhodlal k opravě.

Vyndal jsem tu věc. Nadával jsem (to je nezbytný stupeň), že je to **nerozebiratelné**. Žádný šroubek, nic. Ale objevil jsem škvíru, vrazil do ní hrot nože, zapáchal a lup, rozpůlilo se to. Obnažila se vrtulka (aha, ta honí tu vodu) a do ní zapletená větvička (aha, proto to nehoní tu vodu).

Větvička odstraněna, zaklapnuto a cukubai opět cukubají.

To jako když se nám pokazí pohon vrat. Automat,

zmáčknete a vrata se otevřou, zmáčknete na dálku a ona se zavřou. Přestalo to fungovat. Zmáčknou a nic se nestane, je to k vzteku.

Objednal jsem servis. Přijeli, když jsem nebyl doma ani já, ani Ljuba: jen klidně přijďte, necháme otevřená vrátka.

Telefonovali: "Děláte si z nás srandu?"

"Neděláme," já na to. "Vrátka JSOU otevřená, vemte za kliku, stiskněte směrem dolů a jemným dopředným tlakem poté co se klika ocitne v dolní úvratí..."

"Což vo to," láteřil servis, "ale vypínač vod těch vrat byl vypnutej!"

Tajuplný ostrov hotov

Tajuplný ostrov hotov - a já taky tak trochu hotov, dokončil jsem adaptaci čtvrté verneovky. V mém převyprávění vyšly už dvě, Dvacet tisíc mil pod mořem a Patnáctiletý kapitán, příští pondělí vyjde Pět neděl v balóně a jak řečeno, dopsal jsem Tajuplný stroj, ten vyjde opět s ilustracemi Zdeňka Buriana před vánoci.

Na rozdíl od předchozích jsem se tu hodně držel původní předlohy - dohromady nic moc se tam nemuselo měnit. To víte, napadaly mě všelijaké myšlenky.

Tak třeba: připomenou, že v knize jde o to, že uragán odnese pět Američanů v balónu na ostrov uprostřed Tichého oceánu. Oni se tam usadí a m.j. vytvoří obytnou jeskyni ve výšce 30 m. Lezou do ní zdola po provazovém žebříku. Už to samo o sobě vyvolá moje "hmmmm..." Vylézt 30 m po provazovém žebříku, nota bene se psem v náručí... A co na záchod? Kam tam chodili na záchod? V jeskyni je cosi jako studna, kolmá šachta do moře. Ta by mohla problém řešit. Jenže v té studni, jak se ukázalo, vyseďával kapitán Nemo a připoslouchával, co si ti nahofe podívají. Taky "hmmmm..." Všelijakých legračních nesmyslíků je v knize víc, například to, že Verne si myslel, že elektrické vedení je jeden drát a že zpátky jde ten proud zemí...Ale jedna nelogičnost mě napadla už když jsem tu knihu četl poprvé a to mi bylo nějakých osm let.

Tam se píše, že Nemo se svým Nautilem je v jeskyni a že nemůže ven. Jenže týž Nemo torpédoval pirátskou brigu

útočící na jeskyni oněch pěti Američanů. Jeskyně je na druhé straně ostrova, než je to místo, kde uvázl Nautilus. Jak Nemo to torpédo dostal na místo vzdáleného vzdušnou čarou 15 km a oklikou kolem ostrova nějakých 25? Nehledě k tomu, to vystřelil to torpédo z ruky? Ptal jsem se coby chlapeček a teď se ptám coby dědeček. Otázky zůstávají, záhada nevyřešena. Já to v tom převyprávění taky neřešil. Proč by mělo být všechno vyřešeno?

Sono (*1961) větší obrázekAutor: kviff

Recenze - Máte-li v programu festivalu čtyřhodinový film, je to vždy výzva. Obětujete dva nebo tři jiné filmy, jejichž začátky a konce se kryjí s jedním kolosem? Může vám jeden film vynahradit více jiných? Neusnete, nebudete se nudit jedním příběhem?

237 minutový snímek Pod vlivem lásky (Love Exposure) japonského režiséra Siona Sona poskytuje poměrně jasné odpovědi. Jde totiž o epické, ba přímo encyklopedické dílo, které přitom subjektivně trvá mnohem kratší dobu, než jsou čtyři hodiny. Obsahuje v sobě několik filmů v jednom, respektive materiálu na celý seriál. Setkání s něčím takovým je osudové a zlomové. Pokud chcete vědět, kudy se ubírá současná kinematografie, nelze Siona Sona vynechat.

Popisu děje se přitom tento film dosti vymyká a zábavné je na něm právě to, že si po několika minutách vždy téměř podle metody volné asociace vybírá, o čem bude dál. Jednoduše shrnuto, vypráví příběh mladíka, jehož otec se stane katolickým knězem a začne se dožadovat toho, aby mu syn sděloval všechny své hříchy. Chlapec si je musí postupně vymýšlet a nakonec je začne i páchat, jen aby se otci zavděčil. Postupně je zasvěcen mistrem filozofie, bojových umění a pornografie do umění nenápadného fotografování dívčích kalhotek pod sukněmi (tosatsu).

Mezitím se otec dá dohromady, rozejde a zase dá dohromady s jednou divnou ženou, která má dceru, díky níž mladík poprvé dostane erekci. Vzhledem k tomu, že se pak stanou nevlastními sourozenci, dělá mu to značné potíže. Celou situaci navíc zkomplikuje, že se ti dva poprvé

seznámí, když chlapec kvůli prohrané sázce chodit po ulici v ženském oblečení. Takto ustrojen pomůže dívce v kung-fu matrixovské bitce s mnoha nadřazenými chuligány a ona se do něj/do ní zamiluje a začne si o sobě myslet, že je lesbička.

To jsme ale zhruba sotva v polovině filmu, který je natolik

zábavně rouhačský, že byste museli být hodně velcí škarohlídi a moralisti, abyste tuto přehlídku bizarnosti odsoudili. S narůstající metráží film mění styl a žánry a také se technicky vylepšuje. Od prvotního home videa se postupně dopracuje až k apokalyptickému akčnímu filmu se záběrem, jaký mívají mnohasetstránkové (hentai) manga comicsy či některé knihy Chucka Palahniuka.

Neustále tu přestupujeme od v podstatě přízemní, pudové a intimní sféry se spoustu laciných tělesných žertíků do vyšších a abstraktnějších pater a celé film pak nabízí propracovanou disputaci na téma hříchu, lásky, víry v Boha, falešné sektářské víry, práva na sebeurčení identity a tak dále.

Sion Sono se coby tvůrce chová trochu grafomansky. Scénář působí vychrleně v zátahu, bez velkého promyšlení - a je jen výhodou, že autor se orientuje jak v Bibli, tak v popkultuře, takže vlastně nemusí děj nijak klenout, ale prostě před sebou jen hrne desítky, ba možná stovky nápadů, které mu přicházejí na mysl. Jde o tvorbu z přetlaku nikoli sdělit jednu závažnou věc, ale potřeba říct úplně všechno všemi existujícími výrazovými prostředky.

Mohli bychom mu vyčítat nesoudržnost, těkavost a nevyváženost, kdyby však smyslem díla nebylo vyprávět o obrovském chaosu, který panuje ve světě, a o tom, že

Čtyřhodinový japonský lexikon zvrhlostí vypráví o lásce

Kamil Fila

Básník, romanopisec, scenárista a režisér Sion

každou verzi toho, co považujeme za realitu, lze rychle zpochybnit a přestoupit na novou meta-úroveň.

Přestupy výš a výš tu zajišťuje zápletka se sektou Nula, která sleduje hrdiny jako své pokusné králiky v jakémisi nespécifikovaném ďábelském plánu na ovládnutí světa, respektive odpoutání se od normálního světa a vytvoření zcela alternativní reality.

Jako v předchozích Sonových snímcích (Klub sebevrahů, Večeře u Noriko), které se rovněž hrály před lety ve Varech, jsou i zde prolity hektolitry krve a ukázány šokující detaily - například amputace penisu. I zde Sono představuje sexualitu a vztahy mezi lidmi vystavěné na základě násilí a moci. Je příznačné, že hrdinové se věnují pornografii či nalézají soukromou zálibu v lascivním oblékání, a že jsou schopni zabít, mrzačit a mučit, ale nejsou schopni obyčejného fyzického milování ani konvenčního heterosexuálního svazku.

Právě přes extrémny všeho druhu (v jiných filmech nezobrazované) se chlapec a dívka musejí propracovat k naprosto standardnímu spočinutí v náručí. Pod vlivem lásky je přepjatý, manický, hysterický a skoro se chce říct "nemocný" film. Jenomže všudypřítomný humor probleskující pod nánosem všech detailně prezentovaných úchylek nám dává na srozuměnou, že jsme pořád svědky hry. Srovnáme-li to s některými jinými japonskými exploatačními pink filmy, dá se říct, že je Sono mnohem větší optimista než třeba klasik Koji Wakamatsu.

Z reakcí publika bylo jasné, že pravidla této hry pochopili víceméně všichni v sále. Mladí i staří, muži i ženy. Každý se sice smál na trochu jiných místech, každý se bavil více či méně v trochu jiných pasážích, a každý (jak bylo slyšet při vycházení z kina) se za ty čtyři hodiny nudil jen pár minut.

A právě v tomto se zračí Sonovo vítězství jako filmaře - udržet pozornost publika tak dlouho. Vedle freneticky střihaných akčních pasáží se tu nacházejí i meditativní momenty, kdy se tempo téměř úplně zastaví. A přesto lidé neodcházejí ze sálu předčasně. Je ale fakt, že ve Varech se sjíždí spousta divných lidí... Hentai, hen ten oný, hen tá ona. Bukkake, amen.

Forman natočil dobře placenou, ale bezcennou procházku

Recenze - Exkluzivita předpremiéry filmového záznamu divadelní inscenace Dobře placená procházka v Karlových Varech je přinejmenším rozporuplná. V Národním divadle se představení hraje již od roku 2007 a jeho filmová podoba je jen jejím rutinním záznamem.

Miloš Forman už jazzovou operu dvojice Suchý/Šlitr jednou zpracoval. Společně s Jánem Roháčem v roce 1966 natočil Dobře placenou procházku jako černobílou televizní inscenaci odehranou v televizním studiu.

Nová verze, která má v Karlových Varech předpremiéru a v kinech se bude hrát od 9. července, má s filmovým médiem ještě méně společného. Jedná se o pouhý záznam režisérovy inscenace.

Jediným smyslem jejího uvedení v kinech se zdá být snaha o zpřístupnění představení divákům, kteří jej z nějakého důvodu nevidí naživo. Výsledný tvar je tedy, podobně jako kterýkoli televizní záznam divadla, pouhou odvozeninou původního představení. Ten má jako divadelní žánr smysl pochopitelně pouze tehdy, když jej divák sleduje přímo v hledišti naživo.

Kinoverzi Dobře placené procházky je tedy obtížné hodnotit jak z divadelního, tak z filmového hlediska, protože se dotýká obou forem, ale zároveň nespadá do žádné z nich.

Vedení kamery a střih nevybočují z rámce záznamů divadelních představení vysílaných v televizi a úvodní titulková sekvence zabírající okolí Národního divadla doprovázená fanfárami dokonce evokuje amatérské záznamy svateb či maturitních plesů. Nej kreativnějšími prvky jsou občasně záběry slavných osobností v hledišti.

Záznam má snad nějaký smysl pro ty, kdo mají o Formanovu inscenaci zájem, ale nechtějí ji absolvovat v divadle, z filmového hlediska je však zcela bezcenný.

Dobře placená procházka. ČR, 2009. Režie: Miloš Forman. Hrají: Jiří Suchý, Petr Píša, Tereza Hálová, Dáša Zázvůrková.

POLITIKA: Z blbosti, nebo za peníze?

Václav Vlk st. - NevPes

Jan Werich, tuším v roce 1936, na adresu českých novinářů a intelektuálů, opakovaně hanobících Beneše a vtírajích se do přízně Říše, pravil: “ Oni to dělají částečně z blbosti a částečně za cizí peníze!”

Útoky na českou státnost i společenskou existenci samostatného národa z německé (dnes veřejně prakticky jen ze sudetoněmecké strany) a zároveň patolízalské výlevy k německému übermenšství nejsou ničím novým. Jsou jako vlny. Již bratru 200 let. A nebo, počítáme-li i bavorsko-český podraz na Marii Terezi, ještě déle. Zdálo se, že poslední dvě šílené války rozpoutané Němci by snad měly stačit příslušníkům malého národa v jejich sousedství, aby pochopili, že tady nejde o hesla. Tady jde o kejhák, jak se u nás říká.

Šílenství německého nacionalismu zdánlivě ukončila II světová válka. Konflikt, kdo bude žít na území Českého království, měl být vyřešen odsunem německého obyvatelstva. Odsunem těch, co prohráli. Nikoliv jejich vyvražděním. Jak plánovala po svém vítězství německá strana a jak již začala uskutečňovat v době Protektorátu.

Předpokládám, že se zase v internetové diskuzi k tomuto článku ozve chór pokřiků anonymů o „výhodách Protektorátu“ a tak jako minule ječících o ohavných zločinech českého gestapismu (to je skutečně skvostný výtvor z propagační dílny sudetoněmeckého landsmanšaftu). K tvrzení, jak se Čechům báječně žilo za Protektorátu a co je čekalo, bych jen chtěl poukázat na plány Hitlera rozpracované do „prováděcího plánu“ Reinhardem Heydrichem v roce 1942 na etnické vyčištění prostoru Böhmen und Mähren od všech Židů, Slovanů a Cikánů..

Měl se uskutečnit hned po vítězné válce. Nejprve v létě roku 1932 přednesl Adolf Hitler v Mnichově svůj pohled na budoucí osud Československa takto: „*Mým plánem je blok osmdesáti či sta miliónů Němců osídlující homogenní území! Mým prvním úkolem bude tento blok vytvořit. Tím se staneme nejen neporazitelnými, ale získáme i jednou provždy významnou převahu nade všemi evropskými národy. Jakmile toho dosáhneme, bude všechno ostatní relativně jednoduché. Rakousko do tohoto bloku patří. To je samozřejmě pravda. Ale do tohoto bloku patří i Čechy, Morava a východní část Polska sahající až po určitou strategickou hranici ... Českou pánev a Moravu a východní regiony na hranici Německa osídlíme německými sedláky. Čechy vysídlíme na Sibiř nebo do oblasti Volyně. Přidělíme jim rezervace s novými federativními státy. Češi musí opustit střední Evropu. Dokud tady budou, budou tvořit husitsko-bolševický agitační blok.*“

O tom, co připravoval Heydrich, se toho ví tolik, že to nepovažují za nutné opakovat. Jen ještě poznámku:

Často se ozývají hlasy (kupříkladu v diskusích k mým článkům), že by s ohledem na „promíšenost“ germánské a slovanské rasy v prostoru Protektorátu bylo „mnoho Čechů“ zachráněno tím, že by bylo nacisty uznáno za rasově vyhovující. Naivita, anebo rovnou tupost? A nebo otevřená a vědomá lež? Nejlépe si ukážeme na realitě. A na tom, jak takovéto „pokusy“, dopadly.

V Polsku byly tyto záměry „vyzkoušeny“ v západních oblastech se smíšeným obyvatelstvem. Podle dochovaných údajů bylo z ulic polských měst pracovníci (sic!) rasového úřadu uneseno cca 2500 blondatých polských holčiček ve věku 8 až 12 let. Nalákány byly na jídlo a sladkosti. Cílem pokusu bylo vyzkoušet, jak bude možno doplnit tenčí se lidské zásoby „rasově čistých Němců“ zmenšující se díky padlým na frontách a dalším zahynulým osobami ze „smíšených“, oblastí.

Podle polských údajů bylo uznáno za „rasově vhodné“ 15 dívek. Ostatní, tedy 2 485 dětí, bylo bezohledně zavražděno. Blondatých, štíhlých, pokud možno modrookých holčiček.. Naprosto šílená věc. Promyšleně a plánovaně, za pomoci nacionálně uvědomělých vědců (doktor Gregor Ebner, doktor Guntram Pflaum atd.) a pracovníci Lebensbornu, byla provedená tisícínásobná vražda. Prakticky nepotrestaná. Tak mne napadá, jakou by asi měli šanci na přežití ti dnešní čeští „čechozrouci“ (a jejich potomci), kdyby Spojenci prohráli? Myslím, že žádnou. I kdyby byli blondáci.

V době, kdy se vzpomíná na bestiální vyvraždění Lidic a Ležáků a kdy poněkud nechvalně skončil „špektákl“ okolo jednoho hromadného hrobu (pravděpodobně Němců, zavražděných pravděpodobně Čechy), začaly i některé jinak normální tiskoviny psát jak pod dohledem ideových vůdců protektorátního organizace **Kuratorium pro výchovu mládeže v Čechách a na Moravě.**

Tehdy se také nesmělo mluvit špatně o ničem německém, a už vůbec ne o zločinech Němců, ale jen o zločinech zrádců benešovců, židobolševiků a tak podobně.

Jak jinak si vysvětlit, že u desítek článků a pořadů na toto téma nebylo ani jednou zmíněno, že v okolí bylo nalezeno více než osm hromadných hrobů osob prokazatelně zavražděných Němci, celkem více než 2000 povražděných „neNěmců“. Zároveň nikdo ani nehlesl o stovkách mrtvých v koncentračním táboře Terezín a ve zvláštním vězení Malá pevnost Terezín – viz <http://www.pamatnik-terezin.cz/showdoc.do?docid=110>.

A nebo si přečtete o již naprosto neznámém koncentračním táboře ve Staré Roli u Karlových Var a pak tu část, jak dopadli vězni nesmyslně převezení do Lovosic, kde měli pokračovat pochodem smrti do Terezína - hned vedle Postoloprť spojených s Terezínem jak osobně zaměstnanci, tak po „stranické linii“.

Jen pro orientaci v čase. Vlak smrti, vypravený ze Staré Role s tisícovkou vězňů do Terezína, z kterých přežilo 28(!), slovy jen dvacet osm, odjel 15. dubna 1945!!!

Přiznám se, že mě osobně se to dotýká. Z Role utekla rodina mého strýce v roce 1938 na poslední chvíli. Takže neskončili v koncentráku. A dotýká s mne také nesmyslné a zlotřilé zločinné povraždění spolubojovníků mého otce. (Viz: *Od roku 1943 se prováděly v Malé pevnosti i popravky na základě "Sonderbehandlung" - bez soudního řízení. Celkem zde bylo zastřeleno více než 250 vězňů. Při poslední popravě 2. 5. 1945 byly zmařeny životy 51 vězňů převážně představitelů mládežnické organizace Předvoj.*

Možná se zdá až zbytečné o tom všem stále mluvit. Když si však přečtete v jediném výtisku jinak solidního týdeníku Reflex č. 25 z 18. června 2009 slova jak opsaná z protektorátního tisku, je jasné, že je něco špatně.

Hned v editoriale se pan Šafr v rámci své filipiky proti Václavu Klausovi dopustí nechutnosti přímo oblundné. Možná, aby zvýraznil svoji nechuť k tomu „potměšilému dědkovi na Hradě“, použil mimořádně hnusnou podpásovku. Zvláště když jsem přesvědčen, že jako vzdělanec ví, že jakoby „nadsázka“ bývá tou nejučinnější pomluvu. Jak pravil Plútarchos: “Směle pomlouvej, vždy něco uvízne.“

A tak se v rádoby ironickém textu dočteme o Klausovi a jeho názorech a zvycích:

„V jedné z komnat (Hradu) vysoko nad stověžatým městem visí obrovský obraz presidenta Beneše, který se zasloužil zejména o likvidaci třímilionové německé menšiny a podařilo se mu tak vytvořit z kvetoucí krajiny českého pohraničí surrealistický obraz zničené země.“

Tak to by se jistě líbilo hlavnímu cenzorovi protektorátního tisku W. W. von Wolmarovi – viz např. kniha **Český tisk** pod vládou Wolfganga Wolframa von Wolmara

Jo, mohl bych doporučit, aby používal, když už je tak vtipný, pan Šafr oblíbenou nadávku českých nacistů na adresu presidenta Beneše. Říkali mu vtipně - ch, chá, to jsme s zasmáli - Ben Ešeda.

No, pokud to pan Šafr neví, tak nikoli prezident Beneš, ale Spojenci – kteří znovu nedávno důrazně potvrdili platnost a právní nezměnitelnost odsunu -, když se německý Landsmanšaft pokoušel oficiálně znejistit platnost odsunu. Odsunem a zabavením majetku Němců na cizích územích Spojenci v plném souhlasu s názory obyvatel Británie, Francie, Československa, Polska, Maďarska, Rumunska, Dánska, Holandska, Norska atd. řešili a vyřešili problém agresivní německé nacionálně socialistické ideologie a jejich vyznavačů. Můžete s třeba ulhat a uječet, pánové, ale prezident Beneš se zasloužil hlavně o to, že jsme vůbec tady. Že jsme se stali opět samostatným státem.

Až na výjimky, za které jsme se stokrát omluvili, nikdo nikoho nelikvidoval. Z tohoto hlediska dopadli sudetští Němci daleko lépe, než co plánovali pro nás. Původně vystěhování na Sibiř.

Tedy pokud by nás Němci vůbec někam odstěhovali. Já myslím že ne. Že bychom skončili všichni v koncentracích. Nacistické koncentrační tábory byly výkonnými a zaběhlými a fungujícími fabrikami na zlato (mimo jiné ze zubů), valuty, šaty, boty, brýle, lidské vlasy atd. To vše Říše potřebovala. A navíc mnoho německých továren by nemohlo vůbec fungovat bez otrocké práce koncentračníků. Takže protože i ti, co nešli rovnou do plynu, v koncentracích rychle hynuli, jistě by se pro český národ nějaké to místečko našlo. Židé v dosahu Němců už byli vyvražděni. Taktéž Cikáni. Poláci nestačili sami „zásobovat“ koncentráky. Ukrajince a Bělorusy pálili rovnou za živa v tisících „Lidic a Ležáků“. A vězni byli potřeba. Co by taky jinak dělali ti dozorcí a vůbec ta administrativa? Ostatně Schindler zachránil svoje Židy také proto, aby jeho továrna mohla plnit hospodářské úkoly Říše, víme?! Díky mu, že je

zachránil, ale ke konci války už Němcům docházeli i „heftlingové“.

Takže nemohl by někdo panu Šafrovi půjčit nějakou knížku o historii? Že aby se vzdělal. Zvláště když ve stejném čísle Reflexu jistý pan Dušan Šrámek v článku „One-woman show“ popisuje severočeské oblasti takto:

“*Suverenita“ (strana paní Bobošíková pozn. aut.) bodovala především v německých oblastech bývalých Sudet ... jako je Liberec, Ústí nad Labem, a především Děčín...*

Takže on to není **severočeský kraj**, ony to jsou **„německé oblasti“**. No tak to naposledy tvrdili henleinovci, Hitler a mají to ve svých „Dvaceti bodech“ dodnes sudetští Němci.

Ono to vypadá směšně, jen nějaká “slovíčka“. Ale právě „slovíčka“ nás většinou zradí. A řeknou, kdo jsme a co jsme a co si myslíme... Přesně jak to praví Bible: “Dábel sídlí v detailech.“ A když se začne nějak podezřele objevovat mnoho takovýchle „detailů“, očekávejme zápach síry. Donedávna se považovalo za slušné aspoň říkat „bývalé německé oblasti“ a „bývalé Sudety“ a nejednou už nejsou „bývalé“...

Maličkost? No, tak si představte právní, společenský třeba i ekonomický rozdíl ve významu „manželka“ a „bývalá manželka“. Takže třeba „manželku“, když nemá kde být, musíte vzít k sobě, „bývalou manželku“, však nikoli.

A představte si, kdyby třeba významný italský novinář začal psát o Horní Adiži - tedy jižních Tyrolích - jako o „rakouských územích v Itálii“. A nebo kdyby Aljaška byla „ruská oblast bývalé carské říše v USA“. To by byl řev. To by s novináři odpovědné vlády asi pěkně vyběhly. U nás už jsme takový demokraci, že to nikomu nevdává?

Stálé pokusy sudetských Němců – ale nejen jejich, viz třeba Maďary - vrátit na stůl výsledky druhé světové války a změnit je ve svůj prospěch, to není nic nového. Jen bych rád věděl, zda je mezi těmi, co píší o „zločinci Benešovi“ a „českých zločinech“, aniž by jen slovíčkem zmínili, že předtím začali Němci vyvražďovat celé národy, je víc těch prvních a nebo těch druhých. Jak je rozdělil pan Werich.

Zdalipak vědí títo novináři, že právě Beneš byl první, kdo varoval před nacismem? A právě proto byl k smrti nenáviděn Hitlerem a celou tou jeho kamarilou. Přečtete si je, třeba ve Völkischer Beobachter, případně sudetských Deutsche Post für Sudetenland. Nebo v Der Stürmer. A můžeme se podívat do kolaborantských tiskovin jako Vlajka, Árijský boj, Zteč, Štít národa. Tam všude najdete podobné články spílající Benešovi a „několika českým zrádcům svaté věci německého nacionálního socialismu“. Jo, a kde se také otiskovala udání na české přívržence dr. Beneše a na Židy.

To jste se dostali do bezvadné společnosti, není liž pravda?! Myslíte-li to skutečně vážně. A nebo to byl v Reflexu jen takový momentální „úlet“?

P. S. Panu Šrámkovi bych doporučil vyjet si do severočeského kraje a zapnout aspoň nějaké mozkové závity. Oni lidé v pohraničí celkem dobře vědí, proč a jak volit. Oni hned za kopci, v Sasku, už jsou zase náckové v obecních a městských radách a pořádají za prakticky hlubokého nezájmu německé policie rasové útoky na „ausländry“. Máte-li tuto informaci, a oni ji mají, pochopíte, proč také dostala paní Bobošíková na svůj program dost hlasů. Že to není „salonfähig“, po dnešním „in“, o tom v českých novinách mluvit na skutečnosti nic nezmění.

Oni už zase pochodují náckové s německými vlajkami v Ústí. To tady šedesát let nebylo. Pochodují za „dozoru“ naši policie a hlásají jen mírně zaobalené nacistická hesla. Doprovázení blbečky české národnosti, kteří jsou nebyvale podobní „vlajkařům“, viz <http://www.vlasteneckafronta.cz/knihovna/prednasky/predV L.doc>, co nejdřív vítali nacisty a pak skončili – někteří hned v roce 1940, ostatní pak v roce 1943 - v koncentracích.

Tohle už tu jednou bylo, víme?! ? Beneš, označovány jako zločinná kreatura ubližující hodným Němcům, opovrženímhodní zaostalí Češi, potřebující „převýchovu“...

Baví vás to, pánové? Nebo to dobře platěj?

Panu Novákovi věští kartářka budoucnost :

"Vidím- luxusní vilu, - bazén a .. - a krásnou mladou ženu."

"No to je úžasný, sláva!!!"

"Vidím také Vás!

Stojíte tam a čumíte na to dírou v plotě."

TURECKO: Dilema Evropy - 1

Ota Ulc, NevPes

Souhlasit se zasnoubením či dokonce sňatkem, byl by to sladký med nebo lázeň k utonutí? Leckterý významný předák vítá takovou iniciativu, jiný, jako například Giscard d’Estaing, se jí děsí. Plusů a minusů se nabízí habaděj, plná náruč.

Začnu s pozitivem – zavzpomínáním na zásluhy samaritánů zachránivších přemnohé životy. I když k nim mohlo dojít s všelijakou, ne vždy zcela ctnostnou motivací. Německý podnikatel Oskar Schindler riskoval vlastní svobodu ochraňováním židů, aby mu zmnožovali zisky a při té přletžitosti mohli zůstat naživu. Mohou se vést nekonečné debaty, co že bylo dominantní. V případech přeživších o jejich prioritě ovšem nemohlo být pochyb. Neméně nepochybná byla nezištná ušlechtilost statečného skandinávského Raoula Wallenberga, diplomata neutrálního Švédska, který zachránil přemnoho životů, aby ztratil svůj vlastní – ve vězení sice ne nacistickém, ale sovětském.

Ocenění si zaslouží reprezentant rovněž tehdy neutrálního státu, a sice Turecka: Behic Erkin, jehož blízký přítel Mustafa Kemal Atatürk („Otec Turků“) ho pověřil funkcí velvyslance ve Francii - 1. srpna 1939, přesně jeden měsíc před Hitlerovou invazí Polska, a tak započítím druhé světové války. Tento diplomat svým počínáním se zasloužil o záchranu odhadovaného počtu aspoň dvaceti tisíc židovských životů, za podmínek, kdy reprezentanti jiných států se nemínili zajímat, nikterak se angažovat.

Životopisná kniha *The Ambassador*, vydaná v roce 2007, jejímž autorem je Erkinův vnuk Emir Kivircik, obsahuje množství přesvědčivé dokumentace. Notnou ironií zůstává, že jeho dědeček za první světové války, v níž se Turecko podílelo na straně nikoliv vítězně, byl jakožto expert železničního systému oceněn pěti medailemi od německé vlády. Mezi nimi byl i železný kříž první třídy, jenž notně přispěl při pozdější záchraně.

Tak se zasloužil statečný muž – muslim.

- - -

Po spěšném pádu Francie (1940) se turecké velvyslanectví stejně jako i jiné zastupitelské úřady přesunulo do jižní části země, Němci neokupované, do lázeňského města Vichy s pro-německou kolaborující vládou.

Tam Erkin prosazoval, aby na turecké židy, v té době pobývající na francouzském území, se nevztahovaly diskriminační antisemitské předpisy.

Nárok zaslal na nejvyšší místa a vláda ve Vichy požadavek ignorovala.

Erkin se nedal odradit, a tak svými činy dokazoval faleš pohodlné rezignace oně naprostě většiny, jež nemínila ani v nejmenším se angažovat, trošičku riskovat - vždy s výmlouvou, že beztoho se nedá nic dělat. Erkin se obrátil na německé oficiály v Paříži a podařilo se mu je pohnout, aby nařídili Francouzům ve Vichy v téhle věci vyhovět.

Křesťané ve Vichy se tuze snažili při asistenci „konečného vyřešení židovské otázky“, zatímco tento islámský velvyslanec zvýšil své záchranné úsilí. Svému podřízenému konzulovi v Paříži poručil vystavit rodné listy potřebným zájemcům, kteří snad kdysi budoucí občany byli nebo třeba nikdy nebyli. Do Paříže vzkázal: „Nebudete se zajímat, zda každý ze žadatelů má všechny papíry v pořádku. Naučte je, aby opakovali ‚Já jsem Turek, moji příbuzní žijí v Tureku‘ a vystavte rodný list komukoliv, kdo bude schopen říct deset slov turecky.“ (Citováno z článku „The Ambassador“, autoři Zeyno Baran a Onur Sazak, *The Weekly Standard*, 16.2.2009).

Takhle si počínal člověk v prostředí, v němž francouzští byrokraté se, někdy až k přetrhnutí snažili vyhovět nacistickým genocidálním záměrům. Ve svém úsilí tento diplomat stál značně osamocen. Jiné zastupitelské úřady, vyslanectví a konzuláty, dávaly přednost nevidět, neslyšet, s nacisty bezkonfliktně vycházet. Autor Kivircik cituje z dopisu, který jeho dědečkovi 17.10.1940 napsal Maynard Barnes, první tajemník velvyslanectví USA, tehdy ještě neutrální země: „My nepovažujeme současné praktiky za diskriminující. Zákony platí pro všechny osoby židovského vyznání žijící na okupovaných územích, aniž by docházelo k diskriminaci na základě jejich národnosti.“

Nádherní logika, že ano. Deportovat, zabít, vyhladit je všechny, aniž by pak některý z nich si mohl stěžovat na diskriminaci.

Erkin usiloval získat od Němců souhlas k jejich odjezdu ze země (onen tzv. *safe passage*) přes některé neutrální území. V dubnu 1942 se v této záležitosti setkal s německým generálním konzulem s aristokratickým jménem Krug von Nidda.

Vyslovil požadavek a aristokrat posměšně opáčil s dotazem, proč by měl vyhovět.

Velvyslanec uvedl důvody dva: Připomněl, že jednak za první světové války Turecko umožnilo záchranu dvou německých bitevních lodí, a za druhé, že on je držitelem onoho železného kříže první třídy, nejvyššího vyznamenání, jež tehdejší německé císařství poskytovalo.

Takto získal povolení k úniku z holocaustu v roce 1942, s prodloužením do 1943, a dvacet tisíc životů bylo zachráněno. Muslimem.

Historie nabízí vhodný precedens: před víc než pěti stoletími sultánové otomanské říše poskytovali azyl židům unikajícím perzekuci, zejména v tolik křesťanském Španělsku.

Toto v turecké zemi, v níž teď antisemitismus náramně kvete. V jeho západní části, ne tedy ve vzdálených primitivních koutech Anatólie, město Eskisehir zveřejnilo informaci „Psům vstup dovolen, Arménům a Židům zakázán.“ (*The Economist*, 31.1.2009:54). V Ankaře, hlavním městě, před izraelským velvyslanectvím došlo 28.prosince 2008 k demonstrativnímu spalení Davidovy šesticipě hvězdy. V Tureku už několik roků Hitlerův *Mein Kampf* zůstává bestsellerem.

Ano, to jsou pak sakramentská dilemata.

Tolik tedy k úvodu o plusech a minusech.

NOVINY – A tak vůbec

tlachy těch-kterých "soudruhů". V té souvislosti se jako aktuální výzva jeví i dnes jedna věta z Několika:

"Aby byly sdělovací prostředky i veškerá kulturní činnost zbaveny všech forem politické manipulace a předběžné i následně skryté cenzury..."

A - bohužel - stejně aktuální je i fojtkovská odpověď: Pod tímto požadavkem *"se skrývá snaha uvolnit prostor pro otevřené útoky proti socialismu v tisku"...*

Protože se znění Několika vět na webu Totalita.cz liší od toho, který jsem podepisoval, přepisuji ho po dvaceti letech z dobových Lidových novin. Text, který je zde oproti "Totalita.cz" navíc je uzavřen do [hranatých závorek]. Lidovky měly uvedeny i posměšné "uvozovky", které jsem oproti Totalita.cz doplnil. Jednotlivé body byly v LN rovněž očíslovány:

Několik vět

První měsíce roku 1989 znovu a jasně ukázaly, že i když se současné československé vedení velmi často zaklíná slovy "přestavba" a "demokratizace", ve skutečnosti se dost zoufale vzpírá všemu, co demokracii vytváří nebo ji alespoň vzdáleně připomíná. Petice a iniciativy občanů, které samo nezorganizovalo, odmítá jako "nátlakové akce", [odlišné politické názory odsuzuje jako "antisocialistické" a "nepřátelské"], pokojná lidová shromáždění rozhání, do přípravy nových zákonu nedovoluje veřejnosti mluvit.

Tytéž měsíce však zároveň ukázaly, že občanská veřejnost se už vymaňuje z letargie a že stále víc lidí má odvahu veřejně projevit svou touhu po společenských změnách. Pohyb ve společnosti se tak začíná stále povážlivěji srážet s nehybností moci, roste společenské napětí a začíná hrozit nebezpečí otevřené krize.

Takovou krizi si nikdo z nás nepřeje.

Proto vyzýváme vedení naší země, aby pochopilo, že nadešel čas ke skutečným a důkladným systémovým změnám a že tyto změny jsou [možné a mohou mít úspěch jen tehdy, bude-li jim předcházet vskutku] svobodná a demokratická diskuse. Prvním krokem k jakýmkoli smysluplným změnám, novou ústavou počínaje a ekonomickou reformou konce, musí tedy být [zásadní] změna společenského klimatu v naší zemi, do kterého se musí vrátit duch svobody, důvěry, tolerance a plurality. Podle našeho názoru je k tomu třeba:

1) Aby byli okamžitě propuštěni všichni političtí vězňové.
2)Aby přestala být omezována svoboda shromažďovací.
3)Aby přestaly být kriminalizovány a pronásledovány různé nezávislé iniciativy a začaly být konečně chápány i vládou jako to, čím v očích veřejnosti už dávno jsou, totiž jako přirozená součást veřejného života a legitimní výraz jeho různovárnosti. Zároveň by neměly být kladeny překážky vznikání nových občanských hnutí, včetně nezávislých odborů, svazů a spolků.
4)Aby byly sdělovací prostředky i veškerá kulturní činnost zbaveny všech forem politické manipulace a předběžné i následně skryté cenzury a otevřeny svobodné výměně názorů a aby byly legalizovány sdělovací prostředky, působící dosud nezávisle na oficiálních strukturách.
5)Aby byly respektovány oprávněné požadavky všech věřících občanů.

6)Aby byly všechny chystané a uskutečňované projekty, které mají natrvalo změnit životní prostředí v naší zemi a předurčit tak život budoucích generací, neodkladně předloženy k všestrannému posouzení odborníkům a veřejnosti.

7)Aby byla zahájena svobodná diskuse nejen o padesátých letech, ale i o Pražském jaru, invazi pěti států Varšavské smlouvy a následně "normalizaci". Je smutné, že zatímco v některých zemích, jejichž armády tehdy do československého vývoje zasáhly, se dnes už o tomto tématu začíná věcně diskutovat, u nás je to stále ještě velké tabu, a to jen proto, aby nemuseli odstoupit ti lidé z politického a státního vedení, kteří jsou odpovědní za dvacetileté upadání všech oblastí společenského života u nás.

Každý, kdo s tímto stanoviskem souhlasí, je může podpořit svým podpisem.

Vládu vyzýváme, aby s ním nenaložila tak, jak je dosud zvyklá s nepohodlnými názory nakládat. Zasadila by tím osudovou ránu nadějím, jimiž jsme vedeni, totiž nadějím na skutečný společenský dialog jako jediné možné východisko ze slepé uličky, v níž se dnes Československo nalézá.

Rozkošný je rozbor Několika vět, který pro nejvyšší bolševické papaláše vypracovalo oddělení propagandy ÚV KSČ i doprovodný dopis Jana Fojtka. Co se vám nelíbí na životním prostředí, soudruzi, když v 9. pětiletce (1990-1994) chceme zavést "aktivní plánovitý přístup k racionálnímu využívání přírodních zdrojů, snížit znečištění ovzduší minimálně o 30 %"...

Psáno, opisováno a linkováno v Praze dne 23. června 2009

Blondýnka si kupuje nové auto a ptá se prodavače:

"Prosím vás, jak je to auto rychlé?"

"Až 240 kilometrů za hodinu."

"Jen nekecejte, tolik kilometrů hodina nemá!"

Únava ze lží

24. června 2009 Jan Kovanic

Před dvaceti lety začala velká podpisová akce k petici "Několik vět" (plný text viz níže), která vyzývala "vedení země" k "svobodné a demokratické diskusi". Oproti jiným peticím (vědeckých pracovníků, kulturních pracovníků...) měla tu výhodu, že ji mohl podepsat každý, i nevědecký a nekulturní pracovník či nepracovník. Do konce srpna ji podepsalo už 20 tisíc občanů, do začátku listopadu dalších dvacet tisíc. (Byl to málo? Nebo dost? Nebo dost málo? Na to, že podle někoho už vlastně bylo "po sezóně"? Ale přišly lepší časy...:) Podepsaní se mohli těšit, že se jejich jména ozvou ve vysílání Svobodné Evropy, která už v té době nebyla rušena. Mohli jste se dostat do skutečně slušné společnosti - nejen disidentů, ale poprvé i známých jmen "normální společnosti", takzvané "šedé zóny".

Pojem "šedá zóna" neberu jako nadávku, šlo o výstižné pojmenování té masy lidí, kteří nehodlali nastavovat majetek či hrdlo sebe a svých dětí, ale alespoň aktivně nekolaborovali s komunistickým režimem. Nebyli to disidenti, ale lidé, kteří cháпали, že žijí v okupované zemi ovládané komunistickou stranou, do jejíhož čela bolševickým (ne)přirozeným výběrem nastupovali stále větší a větší tupci - a už jim to začalo vadit. A tyto lidi oslovil po svém (podmíněném) propuštění z vězení Václav Havel - tedy jako hlavní autor textu petice a hlavně strateg její mediální kampaně. Obmysnost petice byla i v tom, že se zásadně neobracela na komunistickou stranu, ale na vládu. Ano, premiér Ladislav Adamec byl premiérem, protože si to tak přála "strana", a také pochopitelně byl ve "straně" jakožto nikoli její nejmenší úd - byl členem předsednictva Ústředního výboru KSČ. Ale do nejužšího vedení KSČ se dostal jakožto původně premiér České republiky - a jako premiér ČSSR tam už zůstal. Bylo vhodné, aby nejvyšší vládní činitelé mohli rovnou naslouchat úkolům, jimiž je nejvyšší komunisté zahrnovali.

Havlova finta byla v tom, že oslovovali "vládu", jako bychom byli v normální zemi, ale vůbec ne "stranu". Jednalo se s vládními činiteli a ne s těmi, kteří se domnívali, že mají veškerou moc - což komunistům zaručoval čtvrtý článek ústavy, hovořící o "vedoucí úloze komunistické strany". A když pak došlo k listopadové revoluci, byla jednání i nadále vedena s Adamcem - i když toho troublevé z Ústředního výboru nakonec do nového listopadového předsednictva ne zvolili. Komunisti vůbec nevěděli, která bije!

Ovšem ještě v létě 1989 měli dost sil k tomu, aby bít mohli. Nebo alespoň škodit. Domovními prohlídkami, zadržováním na 48 hodin, výslechem Václava Havla, jakožto organizátora petice ausgerechnet 2. srpna 1989, kdy měl domluvenu schůzku s velvyslancem Spolkové republiky Německo... 21. 8. 1989 pojednám zvlášť. 30. srpna 1989 zbili estébáci Standu Pence na diskusním fóru na Karlově mostě, což se rovnalo "napadení veřejného činitele". (Tedy - ne že by Penc byl tím činitelem...) 14. září 1989 odsoudila bolševiky ovládaná justice v Táboře osmnáctiletou Renatu Pánovou, za prvomájový transparent, na kterém vyjádřila solidaritu s politickými vězni, na 6 měsíců natvrdo. Tož - však jsme žádné politické vězně neměli...

Nadějně bylo, že v Praze se soudruh vyslýchající estébák někdy v červenci 1989 snažil k vyslýchanému chartistovi vtulit s poznámkou: *"Doufám, že si budete pamatovat, že jsem se k vám choval slušně..."*

Lidi toho už začínali mít dost. A podepisovali. Proč? Za všech 40 000 signatářů odpověděl v Lidových novinách ještě před převratem Jan Hrušínský, jenž byl 4.9.1989 obeslán jakožto "svědek ve věci trestného činu pobuřování" k panu vyšetřovateli doktoru Grulichovi:

"1/ Několik vět jsem podepsal, protože jsem měl možnost si je přečíst.

2/ Protože si myslím, že by tuto možnost měl mít každý občan ČSSR.

3/ Protože tyto věty jsou v naprostém souladu s přestavbou v Sovětském svazu* a v dalších socialistických zemích. V žádném případě nejsou namířeny proti naší republice.

4/ Protože se mi zdá podivné, když se dnes u nás zaklínají demokracií stejní lidé, kteří mě počátkem 70. let chtěli donutit, abych se zřekl vlastního otce. Lidé, kteří mě nutili, abych se vzdal svého jména.

Totíž oni se nezaklínají demokracií, ale jakousi demoGratizací!??

5/ Protože mám dvě děti, které se v této zemi narodily, vyrůstají tu a mají tu svůj domov. Chtěl bych, aby se za Československo nemuseli stydět.

6/ Protože je mi 34 let a jsem unaven ze všech těch lží, kterými jsem po celý život obklopen. Chci být pravdivě a objektivně informováno o dění na tomto světě. Nezajímá mě, co si o tomto dění myslí ten-který soudruh. Chci prostě znát pravdu.

7/ Několik vět jsem podepsal, protože své názory nechci objasňovat doktorům Grulichům." (

*V té době se proti bolševikovi používal tímto způsobem jeho vlastní slogan "Se Sovětským svazem na věčné časy - a **nikdy** jinak!" Koukali jsme na doktora Živaga na kanálu moskevské televize, který byl šífen z pražské věže Telecomu...)

Jo, jo, zlatá slova Jeníku. Zarážející je, že po dvaceti letech slyšíme často místo informací zase v České televizi jenom

TURECKO: Dilema Evropy - 2

V dětství jsme o veselících mlsali turecký med a kterýkoliv nepořádek byl dospělými doprovázen posměšnou metaforou „turecké hospodářství“. V této době tamější měna téměř vmžiku pozbyla třetinu své hodnoty vůči americkému, beztoho už dost neduživému dolaru. Nicméně arabští investoři tam nadále tihnou, poněvadž Turecko považují za část Evropy a nikoliv Blízkého východu.

Turci nejsou Arabové a ač jejich země je téměř sto procentně (99.8%) mohamedánská, je též sekulární, se zachovanou odlukou státu a náboženství – mešity, muláhové, imámové, ajatoláhové tam prozatím nevládnou. Součástí západní aliance, leč přece jenom podivná mixáž islámu a demokracie. Příkladem nám poslouží počínání současné vlády za předsednictví dosud značné popularity se těšícího premiéra Recepta Tayyipa Erdogana, předáka proislámské strany Spravedlnosti a rozvoje (zkratkou AK). Jeho reprezentant spolu se Saúdskou Arábií a Vatikánem vyjádřil nesouhlas s postojem OSN ve prospěch dekriminální homosexuality. Homosexuální partnerství jsou ale v Turecku legální. Nikdo je nevěší, nekamenuje. (Tolerují se i jiné záliby. *The Economist* (8.11.2008) informuje, že s výjimkou Brazílie Turecko drží světový rekord v počtu transvestitů. Ti tam mají značnou tradici už z dob Ottomanské říše, když hoši se takto prezentovali, též v roli bříšních tanečníků-tanečnic, k potěše sultánů. Z osobní zkušenosti vím o takové popularitě v Singapuru a v sousední Indonésii, zemi s největším počtem muslimů na světě. V jedné své knížce jsem dost podrobně referoval o svém vyženěném synovci v milionovém Medanu na ostrově Sumatra, který si takto počíná.)

Soustředíme se na pár údajů: měřeno-li evropským metrem, Turecko je země veliká – 780 000 čtverečních kilometrů, značně jich víc, než má kterýkoliv jiný stát kontinentu s výjimkou Ruska, jež zas tak zcela kompletně do kontinentu beztoho nepatří. Rozsáhlé Turecko je obdařeno svou strategickou polohou – jen tudy vede cesta ze Středomoří do Černého moře. Dardanelly na jednom konci, moře Marmara uprostřed, na opačném konci Bosporus s Istanbulem, někdejší Cařihradem. Sousedů má celkem osm, nejdelší společnou hranici (822 km) sdílí se Sýrií, tu nejkratší (pouhých 9 km) s Ázerbajdžánem. Nejméně vřelý vztah setrvává vůči Řecku, členu téže aliance NATO.

Nevyřešen zůstává spor rozděleného Kypru a majetnické sváření o řadu ostrovů či spíš ostrůvků a okolních vod. Nejdelší averze – už téměř celé století od genocidálního masakru Arménů v roce 1915 - trvá vůči jejich rodné zemi, k navázání aspoň formálních diplomatických styků ještě nedošlo. Turecko je značně nejen rozlohou, ale i množstvím obyvatelstva, jehož počet prozatím naposledy (červenec 2008) je odhadován na 71,9 milionů. Pouze Německo jich má víc. Metropolitní Istanbul už zmohtnul na deset milionů, populační rozsah celičké České republiky.

Etnické složení: čtyři pětiny Turci, jedna pětina Kurdové. Turecká řeč byla jediným dovoleným jazykem až do roku 1991. Kurdům se to oprávněně nelíbilo, však už v roce 1984 započaly povstalecké separatistické nepokoje, zejména zásluhou nadále ilegální PKK (Kurdské dělnické strany). Turecké úsilí potlačovat hodně podvratnou činnost již stálo 300 miliard dolarů a Kurdy to již stálo 44 tisíc životů. Lapený vůdce PKK Abdullah Ocalan byl v roce 1999 odsouzen k smrti, ale rozsudek nevykonán.

Turecké letectvo pokračuje s bombardováním PKK bází na iráckém území.

Jiné řešení se uskutečnilo v roce 1923 smlouvou v Lausanne podepsanou o výměně dvou milionů řeckého a tureckého etnika. Vzájemný to odsun, první takový případ ve dvacátém století. O jednosměrnou iniciativu s daleko početnějším dopadem jsme se po roce 1945 postarali my Češi a bratři či spíš bratřanci Poláci.

Tuže jinak vypadá život země v městských centrech než v polopouštních východních končinách. V zemědělství se angažuje jen 35 procent obyvatelstva a úrodné, obdělátné půdy je necelá jedna třetina (29,8%).

Vzdělanější vrstvy reagují na historii své někdejší říše s oprávněně sladkokyselými pocity. Ottomanské imperium bývalo značné. Zejména v patnáctém a šestnáctém století dominovalo na Balkáně, ve východní a střední Evropě, až k branám Vídně dorazilo, patřily jí arabské končiny na Blízkém východě a pořádný kus severní Afriky.

Načež došlo k pozvolnému oslabování, chátrání, úpadku, fatálně dovršeného účastí v první světové válce na té nesprávné straně. Britům sice uštědřili důkladnou porážku u Gallipoli (nejapná invaze, jejímž údajným viníkem byl Winston Churchill, s notnými ztrátami v řadách Australanů a Novozélandanů), ale, jak každý divák superfilmu *Lawrence of Arabia* spatřil, Turci velice prohráli ve střetu s tamější arabskou většinou. (Peter O'Toole v roli historické postavy – Thomas Edward Lawrence, 1888-1935, vzdělání v Oxfordu, znalý arabštiny, do války v Egyptě v britské výzvědné službě, stal se organizátorem a vůdcem arabských jednotek, po válce delegátem na mírové konferenci v Paříži, znechucen britsko-francouzskými podtrhy, autor významné knihy *Seven Pillars of Wisdom*, odešel do ústraní, zabil se při jízdě na motocyklu.)

Poničené potupené Turecko důkladně přetvořil v roce 1923 důstojník Mustafa Kemal, světu posléze znám jako Atatürk (Otec Turků), jemuž se podařilo prosadit radikální reformy modernizace, sekularizace, totální odluky státu od islámu. Řada modernizačních iniciativ – od zavedení latinské abecedy po zákaz islámských šátků a puritánského zabalování. Autoritativní postava, o jehož odkaz pak pečovala – a dosud se tak snaží – armáda.

Byla to de facto vláda jedné strany, i po dobu druhé světové války, již se Turecko po předchozí strastiplné zkušenosti tentokrát nezúčastnilo. Teprve v roce 1950 se prosadil experiment s víc než jednou politickou stranou, došlo k vítězství opozice a skutečně nenásilnému předání moci.

Od té doby přibýval počet politických stran (momentálně jich je 49), čímž i přibývalo politických nejistot, vrtkavosti, s nimiž se pak mýlní vypořádat vojenští páni svým pučem, převzetím moci (v letech 1960, 1971, 1980, kdy vojáci napsali ústavu, dosud v platnosti). Změně v roce 1997 se zřetelnou islámskou orientací se dostává označení „*post-modern coup*“.

Turecko, jediné, téměř sto procentně islámské, se stalo členem NATO, se svými jednotkami utrpěvšími nemalé ztráty podílelo se v korejské válce (1950-1953).

Ze všech NATO spojenců, autentických či jen virtuálních, turecká armáda je ta nejpočetnější – po USA, samozřejmě. Rovněž je zahraniční adresou té největší americké letecké báze (Incirlik). Dost tedy kontrast s neochotou v roce 2003, svým rezolutním odmítnutím požadavku dát k dispozici svůj terén a vzdušný prostor americkým armádním jednotkám při invazi do Iráku ke smetení režimu Saddama Husseina.

Dosud přetrvává naděje, že Turecko by se mohlo stát kýženým mostem mezi islámem a křesťanstvím. Prostředníkem, výřešením tak zarputilého konfliktu mezi Izraelem a Araby. Prozatím se stále daří nepřilíže zveřejňované spolupráci turecké a izraelské armády. Vždy byla ale značná. Například podle dohody (1996) izraelské letectvo má k dispozici vzdušný prostor v Turecku k výcviku.

Nadále se daří ekonomické spolupráci v řadě odvětví. V roce 2007 víc než půl milionu Izraelců, národa tak nepočteného, navštívilo Turecko jako turisté.

Nicméně antisemitismus v Turecku získává na síle. Nedávný průzkum veřejného mínění (2008 *Pew Global Attitudes Survey*) zjistil převážně (76%) negativní postoj k židům, jež pozitivně hodnotilo jen 7% respondentů.

Radikální turečtí islamisté jsou ostře antisemitští, dosud se drží zarputilého posmrtného obviňování Atatürka, že to byl ve skutečnosti žid.

Islamisté, spolu s důsledně antiizraelskou a antiamerickou levicí, si notují v obvinění, že tyto dva hanebné státy mýlní podvracují Turecko a podporují vznik nezávislého kurdského státu na severovýchodu země.

Závažnější mi připadá objevující se rozkol v armádě. Zatímco její většina se zdá podporovat spojenectví s USA a Evropou, vytváří se teď protizápadní skupina tzv. Euroasianistů, usilujících o spolupráci s Ruskem a Íránem.

Dilema Evropy - 3

Tak jako i v jiných částech světa, politické počasí je nestálé, pošmourné, k lepšímu či horšímu se přetvářející. V Turecku hlavní postavou zůstává premiér Recep Tayyip Erdogan, s občasnými iniciativami, reakcemi vyjádřenými adjektivem *erratic* – dost že proměnlivé. Do role prezidenta se mu podařilo prosadit Abdullaha Güla, bývalého ministra zahraničních věcí, teď projevujícího iniciativu normalizovat již téměř jedno století trvající, hodně nevrhelý vztah vůči Arménii. Stále ještě se nepodařilo pohřbit hrůzostrašnost masakru z roku 1915. Neméně než 200 tureckých intelektuálů si troufou podepsat petici ve prospěch omluvy, aniž by ale došlo k použití ošidného, až explozivního slova „genocida“. Ale i to stačilo k vyvolání reakce, podpořené armádními kruhy, ke vzniku kontrapetice, podepsané 25 tisíci rozhořčených patriotů, zatracujících onu omluvnou iniciativu.

Opoziční Republikánská lidová strana (CHP) jakoby začínala opouštět svou dosud důsledně sekulární platformu, v tradici Atatürka, otce zakladatele moderního Turecka. Její vůdce Deniz Baykal, co se dřív tolik bránil proti snaze Erdoganova strany dovolit nošení islámského šátku na veřejných univerzitách a horlival proti Gülovi, jehož manželka se vyskytovala ošátkovaná, teď při místních volbách představil kandidátku své strany, do černého sukna halenou. Prezident Gül odjel do Iránu na oficiální návštěvu k audienci u ajatoláha Khameneiho, první to hlava státu ze spojenectví NATO tak učinivší.

Kurdský problém rovněž stále doutná, strana PKK už víc než čtvrt století v ilegality se opakovaně dokáže zviditelnit. Před soud se dostalo svědectví o sérii vražd na příkaz armády. Případ dostal jméno Ergenekon, namočeny jsou desítky generálů a politiků, někteří s prokázanými konexemi k mafii, drogovým gangům. Žaloba je v mamutím rozsahu 2500 stran, proces začal v říjnu 2008 a o jeho výsledku jsem se dosud nedozvěděl. Generálové se nikdy netajili svou nechutí vůči Erdoganovi a jeho straně AP (Spravedlnost a rozvoj) kvůli svým proislámským sklonům jen s velkými obtížemi unikla hrozícímu zákazu Ústavním soudem. Průzkumy veřejného

mínění potvrzují, že většina (60%) Turků věří v konspiraci, že armáda bažila vyvolat puč.

Premiér Erdogan, stále populární vzdor svým autokratickým tendencím, překvapil vsťtřícností vůči Kurdům (menšina 14 milionů), když dovolil v lednu 2009 zahájení provozu první státní televize v kurdské řeči a na univerzitách umožnění novinky – oboru kurdské literatury. (Dosavadní předpisy dovolovaly soukromým televizním stanicím vysílat v kurdštině pouhé čtyři hodiny týdně – s tureckými podtitulky. Háklivost úřadů byla tak značná, že dítěti v Německu žijících rodičů, tureckých občanů, zabránily v návštěvě vlasti, poněvadž mělo kurdské jméno.)

Erdogan v roce 1974 napsal hru MASKOMYA (akronym, zkratka slov „Zednáři, Komunisté, Židé“), již režíroval a v ní i hrál. Teď v lednu 2009 na sebe značně upozornil na shromáždění potentátů ve švýcarském Davosu, odkud z panelu diskutujících demonstrativně odešel („neo-Taliban tantrum“, *New York Post*, 8.4.2009) s proklínáním Izraele a jeho počínání v Gaze. Za scénou se tuze angažoval na zprostředkování kontaktu mezi Izraelem a Sýrií o vyřešení sporu o Golanské výšiny. Rovněž pracoval na dosud neúspěšně výměně zajatců s Hamasem: jednoho lapeného izraelského vojáka za tisíce zajatých Palestinců. Obvinil Izrael z barbarství, ze zločinů proti lidskosti, vznesl požadavek vůbec je nepouštět do OSN, též přišel s návrhem tureckým školákům, aby psali eseje o solidaritě s Palestinou. (Izrael zareagoval s nápadem, aby v jejich školách děti se rovněž přičinily a tématem by jim byla turecká genocida Arménů v roce 1915.) Erdogan rovněž vyslovil nesouhlas Turecka proti jmenování nového generálního sekretáře NATO. Jím se totiž stal dánský kandidát Anders Fogh Rasmussen, jenž se nedomáhal zatracení a případného ukamenování opovážlivého dánského karikaturisty.

Dilema, sakramentský oříšek k rozlousknutí: turecký med, turecká lázeň a masáž, turecké hospodářství. Též zdroj alternativních zásob ropy a zemního plynu, z kaspické oblasti přes Gruzii, a tak příležitost omezení závislosti na Rusku.

Ozvou se ale skeptici, zda ta Evropa, politickou korektností tolik posedlá, se už úplně nezbláznila a svou oddaností ideálům multikulturalismu míní spáchat sebevraždu. To jí tolik imponují kroužící dervišové? Do své náruče přijmout sedmdesát milionů muslimů, když už teď v nejedné členské zemi se nejvíc rodí chlapčků s jménem Mohamed? Už teď přibývá mešit, zabalenyžen, agresivních, arogantních požadavků vetřelců, kteří odmítají integraci, pohrdají svobodami, domáhají se, aby se hostitel přizpůsoboval, podřizoval přivezeným normám. Včetně středověké šárie.

Jenže ono Turecko by mohlo sloužit jako užitečný most mezi křesťanstvím a mohamedánstvím, jako vítaná odpověď na otázku o slůžitelnosti demokracie a islámu.

Ať už uskutečnitelná realita či pouhá chiméra, prezident Obama, krátkodobý návštěvník, z Prahy odletěl do Turecka, bez zastávky v Řecku, tradičním rivalovi, jak bývá neméně tradičním zvykem. Tam se národu představil svým plným jménem Barack Hussein Obama, což se během prezidentské kampaně na domácí půdě ani jednou nestalo, a když se někdo v ojedinelém případě přece jen opovážil, zatracen byl jako rasistický provokatér. Však ono „Hussein“ naprostě většinou Američanů nezni libě, stejně lákliví by byli mnozí Češi po zjištění, že jejich první po-komunistický prezident se ve skutečnosti jmenuje Václav Džugašvili Havel.

S Havlem si Obama na rozloučenou družně popovídá a v Ankaře, někdejší diplomatické adrese Alexandra Dubčeka před jeho totálnímu politickým pádem, se vyslovil ve prospěch přijetí Turecka do Evropské unie.

Nejen Francie a Německo nereagují s nadšením. Sarkozy návrh odmítá zcela, kancléřka Merkelová plně členské přijetí rozmělnuje eufemismem „*privileged partnership*“. Též ale ochabuje zájem na turecké straně – jak mezi vrcholnými představiteli včetně Erdogana, tak v národě patrioticky značně laděném.

Citovaný již zdroj (*New York Post*) jako výjimka z pravidla současné mediální pro-obamovské poslušnosti, tuto jeho iniciativu míchání se do evropských záležitostí jednoznačně odsoudil: je to jejich evropský svět, jejich kultura křesťanská, ne mohamedánská. Obama tak přispívá k podvracení Atatürkova odkazu, oné tolik prospěšné odluky státu a mešity.

Ano, tuze souhlasím s odkazem na *Encyclopaedia of Islam*. Podumání si zaslouží definice džihádu: „Řešení islámu zbraněmi je náboženskou povinností muslimů. Džihád musí takto pokračovat až do té doby, než celý svět bude ovládnán islámem.“ (*Middle Eastern Forum*, 7.4.2009).

Naše učiliště (State University of New York at Binghamton) už dlouhou řadu let podporuje výměnný program s univerzitou v Istanbulu - přijíždějí studenti, kandidáti, usilující o doktorát, graduanti a naši noví kolegové a kolegyně. Stoprocentní tvorové západní civilizace, u nichž by se ani v nejmenším nedaly postřehnout sklony k náboženské intoleranci, natož ponižování, tupení, zabíjení žen kvůli prohřeškům ohrožené rodinné cti.

Na závěr poskytuji optimistickou zprávu. Před několika dny jsem se přeptával na jejich prognózy o pravděpodobnosti přijetí do Evropské unie. Odpověděli jednoznačně pesimisticky: nevěří, že k takovému členství dojde.

Čeští vzdělávací agenti - obchodování s teplou vodou

Australsky net

Tento portál nepřihlašuje studenty na školy, ale při pohledu na ty tuny stránek, zejména ty komerční, zabývající se lákáním studentů do Austrálie, nedá se, než určitě věci kriticky komentovat. Nezaškodí zacloumat několika mýty, které se jak na kolovrátku točí kolem tohoto mladého odvětví. Jaké triky používají agentury, aby zlákal zájemce do australských škol?

Znej svůj sen - „Opera, Uluru a Pinnacles“ aneb Barevný sen o „Austrálii“

Především prvním trikem je ukázat Austrálii takovou, jakou byste ji sami chtěli vidět. Tedy plnou dobrodružství, krásných obrázků, pláží, slunce, mládí, skrátka vše v superlativěch a s důrazem na to, co doma nenajdete, oceán, teplo, kloakan, koala mrakodrapy. Barevné fotky jsou krásná věc, ale to je jen malinký výsek skutečné reality, která se skrývá za nimi.

Hodně lidí přijede do Austrálie proto, aby si „splnila svůj sen“ vidět Operu, Uluru a řekněme Pinnacles, které jsme viděli někde na obrázcích. Opera je v Sydney, Uluru je o nějakých 3 tisíce kilometrů na západ ve vnitrozemí a Pinnacles jsou o dalších 3 tisíce kilometrů na západním pobřeží, ale všechny jsou samozřejmě jedna Austrálie. Člověk potom přijede a většinu času stráví v jednom velkoměstě, reálně na cestování nemá minimálně první dva roky ani čas ani peníze. Škola je drahá a cestování taky. Navíc, říkal někdo, že si kromě toho člověk ještě našetří?

To, abys procestoval Austrálii, potřebuješ hodně času a nemálo peněz. Studium, cestování a odkládání peněz jsou tři věci, které jdou každá jiným směrem a je mezi nimi třeba hledat kompromis. Není možné je udělat všechny najednou. Takže než se necháš vtáhnout do virtuální reality, kterou ti předkládají, promysli si, kterou část Austrálie bys chtěl vidět nejraději.

„Děláme to z lásky“

Všichni agenti do jednoho totiž mlží něco ve smyslu, že vás na školu zapíší „zdarma“, někdy „zcela zdarma“, někdy „úplně zdarma“, „neúčtujeme žádný poplatek“ atp. Nejde sice o lež, ale jde o číťankový příklad polopravdy, kterou tloučou do hlav neseznámených zájemců.

Správný údaj, který by měl uvést každá poctivá agentura by tedy měl znít:

Neúčtujeme žádný poplatek, ale jsme odměněni z tvých peněz, jelikož škola, na kterou tě zapíšeme nám vyplatí provizi. Provize činí (v závislosti na škole) od 10 do 40 procent z částky, kterou zaplatíš za školu. Amen.

Každý agent, který seriózně uděluje poradenství v této oblasti by měl mít odvahy toto prezentovat. Agentů se ale v poslední době vyrojilo tolik, že snaha získat si zájemce zatemňuje soudnost a jejich poctivost se vytrácí do pozadí. Oni vás sice neokradou, ale navykládají vám takové bajky, že se po příjezdu někdy nestačíte divit.

Mezi agenty je totiž velmi mnoho „amatérů“ pocházejících z řad bývalých i současných studentů, které zlákala vidina výdělků právě z provizí. Na první pohled to totiž vypadá jednoduše. Doporučím někomu školu a škola mě za to po obdržení peněz odmění. Jenomže vzdělávání pro zahraniční studenty je v Austrálii nemilosrdně tržní a tak odloučit školy-plevy od řádných institucí není snadné. Jelikož chodili do nějaké jedné školy, kterou znají a umí popsat, o ostatních školách nejčastěji vědí asi tolik jako babička Karásková z Bystřice u Horních Kotěhůlek. Zbytek jsou jen dohady a jejich hezky uhlazená barevná webová stránka, na které se zubí modeloví studenti s knihami Headway'e (nebo ještě lépe s notebooky) s pozadím Sydney Opera House a Harbour Bridge. Vedle je ve Photoshopu hezky vyazurované moře a pláže s krásnými dívkami. Na odkazu Proč Austrálie je pak výčet argumentů, proč má Austrálie nejvyspělejší vzdělávací systém na světě a na odkazu O Austrálii tisíckrát omlévaná omáčka s australskými reáliemi, kde nechybí černý abodidžinec v tradičním dresu, s pomalovanou tvář a didgeridoo v ruce. Často není uvedeno jméno agenta ani pořádná adresa, což by mělo být prvním varovným znamením.

Zapsání na školu je jen to nejlehčí a je jen začátek toho, co by měl agent udělat. To, co je agent nucen nabídnout (jinak z něho jeho kamaradšaft konkurence nastrouhá tatarský biftek s neokolenou šňávou) jsou další předpříjezdové služby, zejména víza a jakási „orientace“ po příjezdu. Tu

začíná další mlžení. „Pomoc při zařizování víz“ je služba naprosto zbytečná, protože každý průměrně inteligentní člověk s australskou ambasádou může komunikovat sám. Agenti tady zneužívají určitý pocit strachu, že žadatel může být odmítnut. To je sice pravda, ale na druhé straně, požadavky jsou dány jasně a přehledně, takže když je člověk splní, nemusí se bát. Australská ambasáda je naprosto lidská a slušná organizace. Nehledě na to, že každý, kdo vám ochotně přispěchá s takovou pomocí by na to měl mít licenci. Ale my v Česku vlastně nemáme australské zákony, (což je možná škoda), takže ono se vlastně nic neděje.

A nakonec služby po příjezdu. Těmi se může vykápat jen pár agentur a i tak budete mít pocit, že jste se stali malým kolečkem v jednom velkém mechanickém stroji na import studentů. Zkušenost mnohých je taková, že na ně už potom nikdo neměl moc čas. Takový agent je velmi „busy“ člověk. Jeho „nedostatek času“ si můžete často přímo přeložit jako neschopnost nebo neochotu pomoci v situaci. Hold provize z tebe už jsou na jeho účtu.

„Práci si najdeš určitě“

Velmi dobrým a prodejným argumentem, který naláká do Austrálie hodně lidí je možnost pracovat legálně. Česko/Slovensko bohužel zatím nepatří z australského pohledu k oblíbeným zemím (jako zejména „stará Evropa“) a naši občané nemají možnost žádat o Work and Holiday visa - status, který dovoluje delší dobu v Austrálii pobývat, pracovat a cestovat. I kdybychom se této kategorii někdy přiblížili, pro Australské úřady vznikne dilema. Spočítají si, že jelikož tam ročně přijíždí dejme tomu tři tisíce studentů, z nichž každý zaplatí školu v hodnotě dejme tomu tři tisíce dolarů, přijde jejich vzdělávací sektor o značnou sumu, jejich ekonomika o nějaká pracovní místa a jejich schodek obchodní bilance malinko vzroste. Ve skutečnosti to bude ještě víc, protože kromě škol zájemci potřebují další služby. Proč by to tedy dělali, když je tu tak rádi jezdíme kupovat? Zůstáváme tak v začarovaném kruhu a jedinou možností na dlouhodobý pobyt jsou studencká víza (pokud samozřejmě nechce někdo nechce projít dlouhým labyrintem paragrafů a vyřídit si stálý pobyt, což je čím dál tím složitější nebo nebyť vázaný jedné firmě na business vízech).

A tu se zrodil obchodní případ pro naše vzdělávací agenty - vytvořit dojem, že do Austrálie si můžeme jet (při)vydělat. „Pokud nejseš líný, v Austrálii si najdeš práci hned a snadno ...“. Ano, to je pravda, ale dokončeme tuto větu: „.... , jestliže budeš umět přiměřeně anglicky a pokud ti nevádí, že klesne tvůj status.“ Práce, které si najdeš snadno nebudou nic moc a i tak budeš mít alespoň na začátku problém sladit celotýdenní full-time kurz (zejména v jazykových školách, které fungují pouze přes den, ZROVNA v době, kdy by tě většina zaměstnavatelů ráda viděla v práci). A do školy chodit musíš, to je základní podmínka víz.

Aby se z vás nestal novodobý otrok, měli byste do Austrálie přijet alespoň s přiměřenou angličtinou. Pokud nejseš milionář, Austrálie není vhodná k naučení jazyka „od píky“. Tvůj chleboďárce ti chce přece jenom někdy zavolat a smluvit si s tebou pracovní dobu. Pokud na něho budeš dělat místo inteligentních otázek opičí zvuky, obratem zavolá někomu jinému. Zlatá rada zní - nauč se co nejvíc anglicky už doma, nebo někde v Evropě, kde tě to výjde levněji. Jazykové školy v Austrálii ti k tomu moc nepomohou.

„Vysoká úroveň škol“

Vysoká úroveň školství v Austrálii je velice relativní pojem. Jak kdy a jak pro koho. Školy, do které vas přihlašují vzdělávací agenti jsou jen malou součástí celkového systému vzdělávání v Austrálii. Tím se rozumí celkový systém vzdělávání, který Austrálii vychází v celkovém porovnání s ostatními státy dobře. Tím se také agenti ohánějí. Jenomže oni mluví o jabkách a hruškách a vy si kupujete banány.

Systém se totiž zásadně dále člení: Na předškolní, základní, střední a vysoké STÁTNI školy a takzvanou kategorii „College“ - ryze SOUKROMÝCH škol včetně několika soukromých univerzit. Do kategorie soukromých škol spadají rovněž jazykové školy.

Školy, na kterou jsi lákán, jsou výhradně ty z kategorie soukromých. Jen s těmi se agent může domluvit na provizích a jen ty přednostně doporučuje. Australský zákon zkrátka před několika lety vyškatalkoval školy, které se budou řídit trhem víc než ty ostatní. (Všechna žvířata jsou si rovna, ale některá jsou si rovnější). Agent většinou záměrně pomíjí celou řadu kvalitnějších škol, zejména státní univerzity a opravdu odborné školy jako je TAFE, na kterých je možno obdržet obdobu výučního listu. Z nich totiž dostane malé nebo žádné provize, takže je má v databázi škol jenom pro parádu.

College je určitým patvarem mezi střední a vysokou školou ý jakési lyceum, celkem vtípně by ji vyhovoval název „vysoce střední“. I když existuje řada kvalitních college'ů, se superlativy

„prestižní“ nebo „špičková“ byste měli být opatrní. Stojí tolik, co soukromá univerzita, tedy alespoň 6 tisíc AUD na semestr, ale výuka je laxní. Člověk, který u nás vystudoval vysokou školu se na takovém college bude nudit. Přesněji řečeno bude se tam muset chodit nudit nějakou dobu, pokud se tam nechá přihlásit. Největší jejich přínos bude, že student dostane určité předměty v angličtině. Jenom některé předměty budou stát za to a budou vyžadovat určité nasazení např. Accounting. Ostatní, hlavně typu Communication budou žalostně nízké a budou tě zaměstnávat jen při psaní slohových prací. Na takové škole můžeš potkat místní mladé australské studenty, ale jestli to je přínos, o tom se dá také diskutovat. Kdyby např. laťka nějakého předmětu byla nastavena příliš vysoko, budou to právě místní australské studenty, kdo si jako první začnou na vyučujícího stěžovat. Spíš než rigidní sedmdesátiprocentní procentní kritérium pro zvládnutí testu, musí takový učitel přihlížet k tomu, kolik procent lidí ve skupině daným testem prošlo. Pokud test udělá jen menší část studentů, nehledá se vina v nich, ale v učiteli. Učitel, který se příliš vehementně snaží na líné studenty najít páku, vyletí dřív než stačí říct „Please“. Studenti vědí, že jejich tatíci platí za školu těžké dolary a umí toho zneužít. Celé placené školné má smysl jen v případě, kdy si student umí peněz vážit.

Ještě horším případem je nejlevnější typy colleg'ů, ty, které stojí od 2,5 tisíce AUD, a na které se hlásí většina. Tam už tě často nedonutí anglicky mluvit anglicky vůbec, nebo jen na nutné minimum, protože tví kamarádi budou tví krajané a Azjati mluvící svým jazykem. Asi do tří měsíců začneš v Austrálii hledat způsob, jak do takové školy chodit co nejméně. Oooooops, agent mě zapsat na dvouletý kurz? Budu tam muset alespoň rok prodřít.

A když vlezeš do autobusu v Sydney, zjistíš, že ty vlastně ani nejsi student, protože nemáš nárok na slevu. Tu dostanou jen studenti plnohodnotných univerzit, zejména ti místní, kteří platili 70 procent celkové ceny prostřednictvím HECS, tzn. studentskou půjčkou.

Lepší úroveň mají colleges jen v určitých oborech, kde je třeba víc odborných znalostí jako jsou namátkou např. přírodní terapie. Tam jsou některé náročné předměty, příkladem Anatomie, které se je třeba náprtat a také udělat určené hodiny praxe na příklad na masérské klinice. Samozřejmě za tyto hodiny ale zapláceno nedostanete.

Jako ukončené vysokoškolské vzdělání se v Austrálii považuje bakalářský stupeň. Pokud je už někdo už inženýr nebo magistr z česko/slovenské školy v daném oboru, podívá ho ležerní úroveň zkoušení a přílišný důraz na „beletrii“. Často je důležitější mít názor než přijít z nějakým doloženým faktem. Kdo umí psát slohové úlohy v angličtině, může spát klidně. Tím se samozřejmě nic nebanalizuje, protože tu se rovněž případy liší. Jsou obory lehčí a jsou obory těžší, ale přísnost, na kterou jsme zvyklí z našich vysokých škol tu nenajdete.

„Škola v Austrálii ti pomůže najít si zaměstnání“

To je taky jenom polovina pravdy. Vzdělání samo o sobě neznamená nic, pokud ho nemůžeš použít v praxi. S ohledem na notorickou „litigační“ náturu Austrálie, je v podstatě na všechny činnosti potřeba mít papír. A zaměstnavatele ani tak nezajímá teoretické certifikáty, které chrlí tyto školy za peníze, ale „work experience“ doložená bývalými zaměstnavateli a případně profesní zkoušky a školení, které dělají jen speciální instituce a které jsou ještě dražší. Takže pokud nemáš pracovní zkušenosti v dané oblasti nestojí tvoje vzdělání ani za cent. Ano, to je paradox, ale je třeba s ním umět počítat.

„Školy v Austrálii jsou levnější než v Anglii, Irsku nebo USA“

Tohle je blábol, který není třeba ani komentovat. I will laugh my head off.

„Je lepší se zapsat na dlouhý obor, abys nemusel prodlužovat na místě,“

Je i není. Často vás agent nabádá k tomu, aby jste se zapsali na jednoletý nebo dvouletý kurz hlavně proto, abyste měli klid od prodloužení víz a imigračního oddělení. Je prý to zdlouhavé, budete muset znovu dokazovat finance a kdesi cosi, a platíte stejně jenom za první tři měsíce kurzu, nebo teď už třeba na splátky i míň. Blíže pravdy by bylo tvrzení, že platíte za svoji pohodlnost. Ono je totiž v zájmu každého agenta udržet si vás co nejdéle, protože až si za rok budete nastupovat na daný kurz, na přihlášce bude jeho jméno a on dostane svoji odměnu. Jinak byste se tam po roce přihlásili sami a on by nedostal nic. Úplně férové není ani přihlašování studentů na jazykové kurzy na dobu delší než tři měsíce, což je minimální doba pro získání víza. Pokud agentovi řeknete, že jste se anglicky intenzivně učili dva roky na střední škole a on vás přesto balamutí na půlroční kurz místo tříměsíčního, vězte, že v tom upřednostňuje vlastní před vašimi zájmy. Po třech měsících už třeba budete mít jazykovky plné zuby, nehledě na to, že je to drahé.

Takže suma sumárum. Česko/Slovenští vzdělávací agenti se snadno dají přirovnat k obchodníkům s teplou vodou. Když ji budeš od nich kupovat pěkně teploučkou, vem si na ni kvalitní bandasku, protože když přijedeš do Austrálie, bude už možná studená.

TRápení pokračuje

Vaidišová: Nejsem filozof, pinkám tenis

Foto: ČTK/AP

Jako rozbitá deska se Nicole Vaidišová opakovala na tiskové konferenci. „Nevím, proč mi to nejde, nejsem filozof. Já jen pinkám tenis,“ opáčila při čtvrt hodinovém grilování po prohře v 1. kole Wimbledonu.

Ta ji srazí do podpalubí až ke 130. místu žebříčku, kde byla naposledy jako patnáctiletá.

Děsíte se té chvíle, až uvidíte za čtrnáct dní žebříček?
„Neděsím. Byla jsem na to připravená, jsem realista.“

To už jste letěla do Londýna s tím, že neobhájíte čtvrtfinále?

„Opakuji, že jsem realista. Samozřejmě jsem doufala, že tady něco uhraju, ale věděla jsem o téhle možnosti. Zase mám velkou výhodu v tom, že do konce roku neobhajují žádné body a vždycky se dají nějaké nahrát.“

Jenže ze 130. místa se budou body přes kvalifikace sbírat složitě.

„To určitě.“

Takže jste připravená, že vás tenisově čeká těžký život?
„Ano. Ale nebudu sedět doma a brečet nad tím. Jsou horší věci.“

Zápas s De los Riosovou ale k pláči byl. Vždyť jste ve druhém setu zvrátila stav 3:5 a 0:30 a nakonec po takovém obratu stejně prohraje.

„Myslela jsem si, že se to po něm otočí. Měla jsem i brejk ve třetím setu. Bohužel to nedopadlo. Mohla jsem vyhrát. Myslím, že jsem byla ke konci lepší.“

Čím to, že vám tenis tak nejde?

„Nevím, to bych taky ráda věděla. Jak říkám, byla jsem dneska lepší, mohla jsem vyhrát. Nestalo se.“

A proč se tak nestalo? Nechybí vám na kurtu sebevědomí?

„Nevím. Nepřemýšlím nad tím, nebádám. Tohle nejsou chemický rovnice, ale tenis.“

Takovou tenistku byste před dvěma lety vyprovodila 6:0, 6:1.

„To je možný.“

Tak co vám nyní chybí?

„Já nevím. Nejsem filozof, já pinkám tenis.“

Vy vážně nepřemýšlíte o tom, proč nehrajete jako dřív?

„Ne, tohle prostě bylo a je to za mnou. S Alešem (Kodatem) začínáme znova a nikdy jsme si neřekli, chceme se dostat tam, kde jsme byli. Tohle nebyl nikdy bod, za kterým se jde, a když se to nepovede, tak se postřílíme. Prostě uvidíme, kam až to půjde.“

Neříkáte si někdy: vždyť já ten tenis přeci nemohla zapomenout?

„Jasně že jo.“

Je teď něco, na co se v tenisovém kalendáři těšíte?

„Teď zrovna se těším, až budu mít volno. Ale vždycky se těším na americké turnaje, obzvláště na US Open v New Yorku.“

Jaký máte nyní turnajový program?

„Budu hrát asi Prahu, pak Stanford, Los Angeles, Toronto.“

Prosím? Tam se dostanete přímo do hlavní soutěže?

„Přihlášky se posílají šest týdnů dopředu. A když to nepůjde, tak budu hrát kvaldu. Jsou to betony, na těch hraju nejradši. Doufám, že na nich budu hrát líp.“

Může vám agentura IMG pomoci divokou kartou?

„Může, ale tohle já nikdy nevyžadovala. V životě jsem dostala snad jednu nebo dvě volné karty.“

Jak se změní vaše postavení u IMG a jiných sponzorů?

„Nijak, se všema mám smlouvy. To se nemění.“

Nebaví vás teď některé věci víc než tenis, který byl dřív velkou prioritou?

„Pořád ho dělám stejně. Pořád strávím stejně času na kurtech a v posilovně. To je pořád stejný.“

A děláte to stále se stejným nadšením jako v minulosti?

„Jasně že se to postupně mění. Je to přeci jenom moje práce, ne koníček. Ale jinak k tenisu přistupuji stejně. Vždycky jsem ho dělala zodpovědně a dělám ho dál.“

Daniela Bedáňová, jež prožila podobný příběh jako vy a nikdy už se zpátky nahoru nedokázala dostat, vyprávěla, že nejtěžší na takovém pádu je najít v sobě vůli jít zase nahoru, kde už člověk jednou byl. Máte ji?
„Myslím, že to v sobě mám srovnaný.“

Autor: jj

BÝVALÝ KOUČ REPREZENTACE O SVÉM KONCI

Straka: Má volba prý nebyla korektní

Padesát dní šéfoval fotbalovému národnímu týmu, pak rekordně krátká smlouva došla a musel vyklidit kancelář. Trenér František Straka (51) působí v rozhovoru pro Blesk klidně, ale když přijde řeč na konkrétní věci spojené s jeho koncem, občas vypění.

Nadzedl ho například důvod, který Ivan Hašek uvedl, když mu oznamoval, že už se s ním nepočítá.

Jak vám Ivan Hašek zdůvodnil, že nebudete dále reprezentaci trénovat?

„Bylo mi mimo jiné naznačeno, že moje volba nebyla korektní. To mě zaskočilo, že jsem se na to ani nevyptával.“

Zvolilo vás sedm členů výkonného výboru – co je na tom nekorektního?

„To opravdu netuším. Ivan byl navíc tehdy ještě v Dubaji, ale asi o tom ví víc než já...“

Samotný konec vás ale asi nepřekvapil, že?

„Věděl jsem, že Ivan má jiné představy. Potkali jsme se i před valnou hromadou a o budoucnosti nepadlo ani slovo. Kdyby mě chtěl, navázal by kontakt. To se nestalo a mně bylo jasné, že budu ten, kdo půjde. Zbývala malá naděje, ale já doufal.“

Paradoxní je, že v anketě, kdo by měl vést svaz a kdo reprezentaci, jste byli dva vítězové. A spolu nevydržíte?

„Jsme kamarádi, ale profesně jsme spolu nikdy nedělali. A tak předseda, kterého chtěl fotbalový národ, řekl trenérovi, kterého si taky přál fotbalový národ, že končí. To je na té situaci bizarní.“

Jak to bylo s vaší smlouvou?

„Udělalí jsme ústní domluvu a ta zněla opravdu na dobu neurčitou s měsíční výpovědní lhůtou.“

Nakonec jste podepsal jen do 30. června. Proč?

„Přišel za mnou sekretář Rudolf Řepka s dodatkem. Přišlo mi to zvláštní, ale povídám: »Jestli na tom trváte, tak to podepíšu.« Asi už to směřovalo k tomu, že budu končit.“

To jste podepsal jen proto, že to po vás chtěl generální sekretář svazu?

„Mně bylo řečeno, že je to iniciativa výkonného výboru. Ale jak jsem později zjistil, někteří členové o tom ani nevěděli...“

Celá vaše reprezentační epizoda byla zvláštní: Krátká, s jedním zápasem se slabou Maltou...

„Pozor, ten zápas měl smysl! Je třeba hledat nové kluky pro národák a tohle byla šance, kterou jsem využil.“

Málem jste ani na ten zápas nesehnal asistenty.

„Jo, dost lidí i klubů mi házelo klacky pod nohy. Chápu, šlo o jeden zápas, ale nevím, čeho se báli. Nakonec mi vyšel vstříc Liberec, pustil mi asistenty Veselého s Nečasem, a ti byli skvělí. Ještě jednou jim děkuju.“

Reprezentace je bez trenéra. Jarolím odmítl, mluví se o Haškovi, Brücknerovi, Bílkovi...

„K tomu mám jen jedno: Čas, který máme do toho smrtícího zápasu se Slováký, zběsile utíká!“

Nejsou vyloučeny návraty starých opor, Kollera, možná i Nedvěda. Pomohli by?

„Mluvme o Kollerovi, tam je to reálnější. Řekl, že když to bude nutné, pomůže. To je pěkný, ale znamená to, že je ochotný přijet až na Slováký?“

Podle všeho ano.

„Jenže už přípravný zápas s Belgií, který tomu předchází, by měla odehrát pokud možno sestava, která půjde na Slováký! Na to bych řekl: Honza má výjimečné kvality, odvedl toho hrozně moc pro český fotbal, ale takhle už to nemá cenu!“

Co reprezentanti, kteří noc po zápasu se Slovenskem strávili v hospodě?

„Některé mrzelo, že tam vůbec byli. Podle mě jsou připraveni hrát. Samozřejmě až na Ujfaluših, který řekl, že končí – s tím je třeba se smířit.“

Bude národáků chybět?

„Máme málo osobností – a tou on je. Takže je škoda, že se tak rozhodl.“

Brabec, další stoper, kterého jste zkusil, vyletěl ze Slavie... Je tenhle post slabým místem reprezentace?

„On už mi na srazu říkal, že neví, jestli ve Slavii zůstane. Je to citlivé místo, na kterém já měl v plánu zkusit Tomáše Sivoka. To je ten správný typ.“

A Tomáš Řepka?

„Před Maltou mi jasně řekl, že pokud zůstanu, je připraven hrát za národní tým. Já už ho bohužel pozvat nemůžu. Uvidíme, s kým se pokusí dostat do té Afriky nový trenér. Přeju mu jen to nejlepší.“

Autor: Ondřej Michálek

VTIPY JSOU ROZTROUŠENY PO CELÝCH NOVINÁCH.

Žena se svléká a ptá se manžela:

"Co tě víc vzrušuje - moje pěkná tvář nebo moje sexy tělo?"

On si ji prohlédne od hlavy až k patě a říká:

"Tvůj smysl pro humor"

Dva muži se svěřují nad pivem.

"Já, když toho vypiju o trochu víc, hned mi naskáčou po celém těle modrý fleky." "To znám. Já jsem je míval taky, ale od té doby co jsem se stal vdovcem, tak už žádné modřiny nemívám."

Při pátém výročí svatby říká manželka muži: "Musím se Ti přiznat, drahý. Jsem barvoslepá." Manžel: "Já se ti taky musím k něčemu přiznat. Jsem černoch."

Zamilovaný mládenec píše. "Slečno, vždy, když obdržím opis od Vás, políbím známku, protože se jí dotýkaly Vaše sladké rty." "Vážený pane, je mi to líto, ale známky dávám olíznu mému buldokovi."

Manžel: "Drahá, co takhle někam večer vyrazit a užít si?" Žena: "Proč ne. Ale kdybys přišel domů dřív než já, nech svítit v predsíni."

"Prosím, já uznávám, že moje žena je rovnocenný člověk," povídá zatrpklý manžel. "Ale když se v noci probudíme a uslyšíme podezřelý šramot, kdo bude muset vstát a jít na toho lupiče?"

Víte proč je v Česku nejprodávanějším CD Eva a Vašek? Protože si to důchdci neumí vypálit.

NASA pošle v rámci výzkumu do vesmíru blondýnu (zástupce lidstva) a prase (zvířat). Před odletem oba dostanou obálky s pokyny a start může být povolen. Když prase otvírá obálku, blondýna mu kouká přes rameno. Když se na prase vyvalí spousta papírů s pokyny, jak obshluvat celý raketoplán, blondýna zbledne. S hrůzou trhá svou obálku. Co tam budu mít já, když prase tam má tolik instrukcí? S třesoucíma rukama vyndá malý papírek se stručným příkazem. Krm prase a na nic nesahej!

OLD FIGURES FAIL TO HIDE LABOR'S SPIN: DELLA BOSCA ISN'T FOOLING ANYONE

The release of the latest 'State of our Public Hospitals' report fails to hide the fact many of the figures are old, and are being artificially manipulated by the NSW State Labor Government. Shadow Minister for Health Jillian Skinner said today.

"Nowhere in today's report does it state that the NSW waiting list is now at a near record 62,890 – this is the latest figure," Mrs Skinner said.

"The last time this many people were waiting for surgery in NSW, Morris Iemma was the Health Minister and Bob Carr was the Premier," she said.

"These figures are just the tip of the iceberg.

"The State Labor Government's own waiting list policy clearly states that patients who will take more than a year to get their operation can't be added to the official waiting list (see attached document from NSW Health website).

"This is a Labor rort that John Della Bosca continues to peddle.

"John Della Bosca is more focused on spin rather than real solutions. His weak leadership means waiting lists will continue to grow while he continues to claim things are getting better.

"The waiting list figures provided by NSW to formulate this national report are flawed.

"In terms of emergency department performance, several hospitals have been caught fiddling the figures and have been exposed.

"Patients simply don't trust what the Rees Labor Government says about the performance of their hospitals anymore.

"The NSW Liberal/Nationals have positive practical plans to restore integrity and dignity to our public hospitals.

"We endorse the Garling recommendation to de-politicise waiting list and emergency department figures by setting up a truly independent information bureau," Mrs Skinner said.

Jillian Skinner MP
Deputy NSW Opposition Leader
Shadow Minister for Health

Becherovka, Rum, Fernet, Griotka, Česká piva

A vše za vynikající ceny

Pondělí – Pátek 8.30-17.00

Goulburn Wines & Spirits

9-13 Brisbane Street
Darlinghurst, NSW 2010
02 9264 8459

email sales@goulburnwines.com.au

Wholesale and retail 10.05.09

Czech president calls election for Oct 9-10

Prague - Czech President Václav Klaus called on Wednesday a parliamentary election for October 9-10, in line with a political agreement to hold polls some nine months early.

The Czech centre-right minority cabinet collapsed in a no-confidence vote in March, half-way through the country's six-month EU presidency term.

A caretaker cabinet led by independent Jan Fischer was appointed to rule the central European country of 10.5 million until the early election.

The election date was agreed in a deal between the country's two main political parties, the right-wing Civic Democrats and the leftist Social Democrats.

Opinion polls show a fine balance between the centre-right and left-wing forces, with the Civic Democrats (ODS)

jumping ahead of the Social Democrats in a poll released last week.

No party is expected to win an outright majority and the next government will most likely be a coalition including some smaller parties, or a minority administration.

The Social Democrats (ČSSD) want to hike taxes for the rich and for companies and raise pensions and welfare, and are tolerant to higher budget deficits even though a severe recession has hit the budget and deep cuts will be needed to avoid a jump in debt.

The budget gap - expected at 5.1 percent next year - will probably keep euro adoption off the agenda for several years, whoever wins.

The party also promotes warmer ties with Russia and opposes plans to build a U.S. missile defence base in the country.

The mildly eurosceptic Civic Democrats (ODS) are strongly pro-American. They introduced a flat tax on personal income and started largely unpopular reforms of the pension and health systems before their cabinet collapsed.

CTK

Flood-hit family: No house, no ID, only debris and mud

Prague - Libuše Grešáková is coming from the shop. Her bag is empty, she only carries a new potato peeler in her hand. She looks a little distant. She walks slowly with the help of a cane.

"The clothes I wear and this peeler here that I bought on credit is all I have. I don't even have an ID," she says quietly. The house, Jeseník nad Odrou number 27 no longer exists. Debris, currant bushes, trees and broken car is all that is left. "They finished demolition on Tuesday," Libuše Grešáková says.

It is four days after the destructive floods that hit Jeseník nad Odrou in Nový Jičín area the most. Small stream Luha that destroyed houses and took lives is still brown and outside its banks but calm. "Right now we are staying at our daughter's who has a flat here," she says. She has no thoughts for building a new home at the moment.

"Our Grandma died on the roof. It's her funeral tomorrow. We managed to get her out on the roof but she did not live to see the help," she says. Libuše Grešáková, her husband and 92-year-old mother-in-law waited on the roof for many hours, threatened by the torrent. The rescue boat reached them at sunrise.

Nine demolitions so far

The centre of the village resembles mobilisation. Soldiers are sitting on the steps in front of the shops snacking. Exhausted fire-fighters rest nearby. Trucks keep on passing by. Mud is everywhere and so are the objects that used to have their place elsewhere. A muddy boot, broken chair.

"110 damaged houses, three dead in the floods, three after the floods, 50 evacuated, 10 wounded. Nine demolitions, three partial ones, more are expected," says Tomáš Machýček, Jeseník nad Odrou mayor. Thousands of trucks will be needed to take away all of the flood debris, he says.

There is much more to do, though. Water damaged three bridges, three foot bridges, sewage and sidewalks. Town hall has been damaged and so were the health centre, restaurants, fire station and other village property.

Village of enclosed destruction

It is difficult to get into Jeseník nad Odrou as there are signs forbidding entry everywhere. Sometimes the signs state the reason too: Water. "Half the road is gone but you can drive around it," says a road worker past Starý Jičín.

Debris is being cleared wherever one looks. Broken furniture, pieces of wood, debris of pulled down houses.

Soldiers are still collecting the remains of dead poultry that water carried around.

Autor: Jan Langer
At noon local radio announces the names of those

entitled to a special first aid compensation of CZK 15,000 distributed by the village. Regional administration promises further help. "We will start paying out CZK 20,000 for every flooded household from the security fund," said Šárka Vlčková, region spokeswoman.

Dryers drone through houses

The houses that have already been emptied out are now being dried. "We were among the first to clear the house. We picked the dryers in the village," says a young heavily pregnant woman. At some places they are still only clearing out. People are still washing the floors, streams of clean water wash everything including the walls. Everyone is doing the laundry constantly too.

Rugs and clothes are hanging over the fences that are still standing. Some are covered in decomposing grass. There are almost no children to be seen in the village. Everyone who could took them somewhere less dismal.

Humanitarian aid is being collected in the damaged cultural centre. "I was spared so I'm helping," says a young woman sorting out clothes, shoes, duvets, bed linen and other things that people bring. Cars of gasmen, electricity services, policemen, fire-fighters, hygienists and Red Cross are criss-crossing the village.

Flood trauma is treated with work

Charita worker from Blansko Anna Králová walks around the scene of destruction with a young colleague. She offers psychological help. She asks people whether they do not need to talk. "Everyone has a different way of dealing with trauma. Many work without break, others sleep. Someone wants to talk about it, someone refuses to talk," she says.

Král couple, who almost drowned are capable to laugh and talk again. "It came within 10 seconds and I was under water within next 10 minutes. It was a close call but we survived," says Vojtěch Král, toiling through endless clearing out with the family. They have been at it for five days.

"Water took pieces of concrete but the house will surely last. Repairs, however, will take some six months. Thank god we're insured," says Král.

Some are worse off. "A number of houses are not insured. There is also high unemployment rate in the village. We are afraid people will not have money for repairs what would lead to more demolitions," says the mayor.

He says many people will need a non-refundable financial aid. "CZK 15,000 from the village will not be enough," he says.

Adapted by the Prague Daily Monitor.

NINE WORDS WOMEN USE

(1) **Fine:** This is the word women use to end an argument when they are right and you need to shut up.

(2) **Five Minutes:** If she is getting dressed, this means a half an hour. Five minutes is only five minutes if you have just been given five more minutes to watch the game before helping around the house.

(3) **Nothing:** This is the calm before the storm. This means something, and you should be on your toes. Arguments that begin with nothing usually end in fine.

(4) **Go Ahead:** This is a dare, not permission. Don't Do It!

(5) **Loud Sigh:** This is actually a word, but is a non-verbal statement often misunderstood by men. A loud sigh means she thinks you are an idiot and wonders why she is wasting her time standing here and arguing with you about nothing. (Refer back to # 3 for the meaning of nothing.)

(6) **That's Okay:** This is one of the most dangerous statements a woman can make to a man. That's okay means she wants to think long and hard before deciding how and when you will pay for your mistake.

(7) **Thanks:** A woman is thanking you, do not question, or faint. Just say you're welcome. (I want to add in a clause here - This is true, unless she says 'Thanks a lot' - that is PURE sarcasm and she is not thanking you at all. DO NOT say 'you're welcome'. That will bring on a 'whatever').

(8) **Whatever:** Is a woman's way of saying F--- YOU!

(9) **Don't worry about it, I got it:** Another dangerous statement, meaning this is something that a woman has told a man to do several times, but is now doing it herself. This will later result in a man asking 'What's wrong?' For the woman's response refer to # 3 followed by a #8 if you say ANYTHING after the #3.